
MORGAN RICE
ÖLÜMLÜLERİN RÜYASI
FELSEFE YÜZÜĞÜ 15. KİTABI

ÖLÜMLÜLERİN RÜYASI

(FELSEFE YÜZÜĞÜ 15. KİTABI)

MORGAN RİCE

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, USA Today'in 1 numaralı çok satan destansı on yedi Kitaplık FELSEFE YÜZÜĞÜ; on iki kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi 1 numaralı çok satan VAMPİR GÜNLÜKLERİ; 2 Kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; ve yeni destansı fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER Kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Morgan'ın Kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve çeviriler 25 dilde mevcuttur.

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir Kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

Morgan Rice İçin Yazılan Övgülerden Bazıları

“FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: olay örgüsü, karşı tema, gizem, yürekli şövalyeler, kırık kalplerle dolu yeşeren aşklar, dalavere ve ihanet.Her yaştaki okuyucuya hitap ediyor ve saatlerce zihninizi meşgul tutabiliyor. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir kitap.”
--*Books and Movie Reviews*, Roberto Mattos

“Eğlenceli bir epik fantezi.”
—Kirkus Reviews

“Dikkate değer bir şeylerin başlangıcı burada.”
--San Francisco Book Review

“Aksiyon dolu …. Rice'ın yapıtı oldukça sağlam ve olay örgüsü merak uyandırıcı.”
--Publishers Weekly

“Sürpizlerle dolu bir fantezi …. Bu, genç yetişkin fantezi serisi olma belirtisinin sadece başlangıcı.”
--Midwest Book Review

Morgan Rice Kitapları

TAÇLAR VE GÖRKEM
KÖLE, SAVAŞÇI, KRALİÇE (Book #1)

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER
EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. Kitap)
CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)
ONURUN BEDELİ (3. Kitap)
BİR KAHRAMANLIK OCAĞI (4. Kitap)
GÖLGELER DİYARI (5. Kitap)
CESURUN GECESİ (6. Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ
KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)
KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)
EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)
GURUR AĞLAYIŞI (4. Kitap)
ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)
KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)
KILIÇ AYİNİ (7. Kitap)
SİLAHLARIN TESLİMİ (8. Kitap)
BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. Kitap)
KALKAN DENİZİ (10. Kitap)
ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. Kitap)
ATEŞ ÜLKESİ (12. Kitap)
KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. Kitap)
KARDEŞLERİN YEMİNİ (14. Kitap)
ÖLÜLERİN DÜŞÜ (15. Kitap)
ŞOVALYELERİN MIZRAK DÖVÜŞÜ (16. Kitap)
SAVAŞIN ARMAĞANI (17. Kitap)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ
ARENA 1: KÖLETÜCCARLARI (1. Kitap)
ARENA 2 (2. Kitap)

VAMPİR GÜNLÜKLERİ
DÖNÜŞÜM (1. Kitap)
SEVİLMİŞ (2. Kitap)
ALDATILMIŞ (3. Kitap)
YAZGI (4. Kitap)
ARZULANMIŞ (5. Kitap)
NİŞANLI (6. Kitap)
YEMİNLİ (7. Kitap)
BULUNMUŞ (8. Kitap)
CANLANDIRILMIŞ (9. Kitap)
GÖMÜLMÜŞ (10. Kitap)
KADER (11. Kitap)
TAKINTII (12. Kitap)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

FELSEFE YÜZÜĞÜ serisini sesli kitap formatında Dinleyin!

Morgan Rice © 2014
Tüm hakları saklıdır. Bu yayının herhangi bir bölümü, 1976 ABD Telif Hakları Kanunu ile izin verilenin dışında, yazarın önceden izni olmaksızın, hiçbir formatta ve hiçbir amaçla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya yayılamaz veya bir veri tabanı veya bilgi kurtarma sisteminde saklanamaz.

Bu eKitap sadece sizin kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu eKitap başkalarına tekrar satılamaz veya verilemez. Eğer bu kitabı paylaşmak istiyorsanız lütfen her birey için birer ek kopya satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız fakat satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa lütfen satın alan kişiye iade edin ve kendinize bir kopya satın alın. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, mekânlar, olaylar ve durumlar yazarın hayal ürününün eserleridir ve kurgusal amaçla kullanılmıştır. Gerçek hayattaki ölü veya yaşayan herhangi biri ile benzerlik tamamen tesadüfîdir.
Telif hakları RazoomGame'e ait Jacket adlı eser, Shutterstock.com lisansı ile kullanılmıştır.

The Upper Isles
Isle of Mist
The Netherworld
N
W
E
S
Silesia
Lucia
The Kolvian Cliffs
The Valley of Fire
The Wilds
The Tartuvian
King's Court
Highlandia
Lake of Sorrow
Thor's Village
Sulpa
Darkwood
Eastern Gulch
Savaria
Baluster
Southern Forest
Tower of Refuge
The Ambrek
The Southern Isles
100 MI
200 MI
The Ring

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM
İKİNCİ BÖLÜM
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
BEŞİNCİ BÖLÜM
ALTINCI BÖLÜM
YEDİNCİ BÖLÜM
SEKİZİNCİ BÖLÜM
DOKUZUNCU BÖLÜM
ONUNCU BÖLÜM
ON BİRİNCİ BÖLÜM
ON İKİNCİ BÖLÜM
ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
ON BEŞİNCİ BÖLÜM
ON ALTINCI BÖLÜM
ON YEDİNCİ BÖLÜM
ON SEKİZİNCİ BÖLÜM
ON DOKUZUNCU BÖLÜM
YİRMİNCİ BÖLÜM
YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM
YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM
YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM
YİRMİ ALTINCI BÖLÜM
YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM
YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM
YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM
OTUZUNCU BÖLÜM
OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM
OTUZ İKİNCİ BÖLÜM
OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BİRİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn ağır ağır kumlarla kaplı gözlerini tüm gücünü kullanarak açtı. Gözlerini sadece biraz aralayabildi ve bulanık ve günışığıyla dolu bir dünyaya bakıp gözlerini kırpıştırdı. Yukarıda bir yerde, parlak çöl güneşleri ışıldıyor, gözlerini muhteşem bir beyazlıkla kamaştıran bir dünya oluşturuyordu. Gwen hayatta olup olmadığını bilemiyordu, ama olduğunu sanıyordu.

Gözleri ışıktan kamaşmış olan Gwen başını sağa veya sola çeviremeyecek kadar bitkindi. *Ölü olmak böyle bir şey miydi*, diye düşündü.

Birden suratına bir gölge düştü ve gözlerini kırpıştırıp bakınca, tepesinde ufak bir yaratığın suratını kaplayan ve karanlıkta bırakan kapkara bir başlık gördü. Gwen'in görebildiği tek şey yaratığın ona bakan ve çölün zemininde kaybolmuş bir nesneymiş gibi onu inceleyen sarı renkli pörtlek gözleriydi. Yaratık tuhaf bir cıyaklama sesi çıkardı ve Gwen onun bilmediği bir dilde konuştuğunu fark etti.

Ayak sesleri duyuldu, ufak bir toz bulutu oluştu ve yaratıktan iki tane daha tepesinde belirdi; onların da suratını başlıkları örtüyor, gözleri parıldıyor, güneşten daha parlak bir ışıltı saçıyordu. Yaratıklar ciyaklayarak birbirleriyle konuşuyor gibiydiler. Gwen bunların ne tür yaratıklar olduğunu bilemiyordu ve o sırada aklından bir kez daha hayatta olup olmadığı, tüm bunların bir rüya olup olmadığı geçiyordu. Yoksa bu çöl sıcağında onu son birkaç gündür rahat bırakmayan sanrılardan daha biri miydi?

Gwen birisinin omzunu dürtüklediğini hissedince, yine gözlerini açtı ve yaratıklardan birinin elindeki asayla onu dürtüp sarstığını, hayatta olup olmadığını anlamaya çalıştığını gördü. Elini uzatıp asayı öfkeyle itmek istedi, ama bunu bile yapamayacak kadar bitkindi. Gerçi dürtüklenmek onu iyi hissettirmişti; belki de gerçekten de hala hayattaydı.

Gwen aniden bileklerini ve kollarını saran uzun ve ince tırnaklar hissetti ve ayağa kaldırılıp bir tür kumaşın, belki bir kanvas kumaşın üstüne yatırıldığını hissetti. Çölün zemininde sürüklendiğini, güneşin ardına doğru geri geri kaydığını hissetti. Öldürülmek için mi bir yere götürüldüğünü bilmiyordu, ama bunu umursayamayacak kadar güçsüzdü. Başını kaldırıp her şeyin yanından geçtiğini, bu arada gökyüzünün sarsıldığını, güneşlerin cayır cayır yandığını ve her zamanki gibi parıldadığını gördü. Kendisini hiç o kadar güçsüz veya susuz kalmış hissetmemişti; içine çektiği her nefesle birlikte ateş yutuyormuş gibiydi.

Aniden dudaklarına soğuk bir sıvının döküldüğünü fark etti ve yaratıklardan birinin üstüne eğildiğini, bir keseden ona su içirmeye çalıştığını gördü. Dilini

çıkarmak için bile tüm enerjisini kullanmak zorunda kaldı. Soğuk su boğazından geriye aktı, ama hala ateş yutuyormuş gibiydi. Boğazının o kadar kuruyabileceğini fark etmemişti.

Kana kana suyu içti ve en azından o yaratıkların dostane olmalarına rahatladı. Ama yaratık birkaç saniye sonra ona su vermeyi kesip keseyi geri çekti.

"Daha," diye fısıldamaya çalıştı Gwen, ama sözcükler hala ağzından çıkmıyordu. Sesi hala çok çatlaktı.

Gwen'i çekmeye devam ettiler ve bu sırada onlardan kurtulmak, uzanmak ve o keseyi kapmak, içindeki tüm suyu içmek için enerjisini toparlamaya çalıştı. Ama kolunu dahi kaldıracak gücü yoktu.

Gwen çekilmeye devam edildi; bacakları ve ayakları altındaki engebelere ve taçlara çapıyordu ve yol bitmek bilmiyordu. Bir süre sonra, aradan ne kadar vakit geçtiğini anlayamayacak hale geldi. Aradan günler geçmiş gibiydi. Duyduğu tek ses etrafa daha çok toz ve ısı taşıyan çöl rüzgârının sesiydi.

Gwen dudaklarında biraz daha soğuk su hissedince, bu sefer su tekrar çekilene dek daha çok içmeyi başardı. Gözlerini biraz daha açabildi ve suyu geri çeken yaratığı görürken, ona bir anda fazla su vermemek için suyu ona yavaş yavaş verdiğini anladı. Boğazından akan su bu sefer canını o kadar yakmadı ve damarlarına akan suyu hissetti. Buna ne kadar ihtiyacı olduğunu anladı.

"Lütfen," dedi. "Daha."

Ama yaratık suyu ona içirmek yerine suratına, gözlerine döktü ve Gwen ısınmış tenine akan soğuk suyun onu canlandırdığını hissetti. Gözkapaklarını kaplayan tozlar biraz silindi ve gözlerini daha da açabildi… Etrafında neler olup bittiğini görebilecek kadar açabilmişti.

Gwen dört bir yanında düzinelerce o yaratıklardan olduğunu, bunların ayaklarını sürüye sürüye çölde kapkara pelerinleriyle başlıklarıyla yürüdüklerini, kendi aralarında cıyaklama sesleriyle konuştuklarını fark etti. Birkaçının birilerini daha taşıdığını da görebildi ve Kendrick, Sandara, Aberthol, Brandt, Atme, Illepra, bebek, Steffen, Arliss, birkaç Gümüş askeri ve Krohn'u görünce rahatladı. Yaklaşık olarak bir düzine kişi taşınıyordu. Arkadaşları yanında taşınıyordu ve Gwen o sırada hayatta olup olmadıklarını anlayamıyordu. Ama hepsinin baygın halde yatışından, sadece ölü olduklarını varsayabiliyordu.

Hayal kırıklığına uğradı; Tanrı'ya bunun doğru olmaması için dua etti. Ama bu konuda karamsardı. Ne de olsa, orada kim hayatta kalabilirdi? Kendisinin bile kurtulduğundan *hala* emin değildi.

Gwen taşınmaya devam ederken gözlerini yumdu ve tekrar açtığında, uyuya kaldığını fark etti. Aradan ne kadar süre geçtiğini bilmiyordu, ama vakit henüz çok geç değildi ve iki güneş de gökte daha yeni alçalmaya başlamıştı. Onu hala

bir yere taşıyorlardı. Bu yaratıkların kimler olduğunu merak etti; bir tür çöl gezgini, belki de orada yaşamayı başaran bir kabile olduklarını tahmin etti. Onu nasıl bulduklarını, nereye götürdüklerini düşündü. Bir yandan, onu kurtardıkları için memnundu, öte yandan onu öldürmek için mi bir yere götürdüklerini kimse bilemezdi. Kabile için yemek mi olacaktı?

Her halükarda, bu konuda bir şey yapamayacak kadar güçsüz ve bitkindi.

Gwen gözlerini açtı; aradan ne kadar süre geçtiğini bilmiyordu, ama bir hışırtı sesi onu uyandırmıştı. İlk başlarda, bunun çölün zemininde biraz ötede sürüklenen bir dikenli çalılık olduğunu sandı. Ama ses giderek artınca ve kesilmeyince, başka bir şey olduğunu anladı. Bir kum fırtınası gibiydi. Giderek şiddetlenen, amansız bir kum fırtınası.

Buna yaklaştıklarında, onu taşıyan o yöne döndüler ve Gwen etrafına bakınınca hiç şahit olmadığı bir manzarayla karşılaştı. Özellikle de buna giderek yaklaştıkları için midesini alt üst eden bir manzaraydı: Orada, belki elli adım kadar ileride şiddetli bir kum duvarı vardı ve gökte o kadar yükseklere ulaşıyordu ki, bir sonu olup olmadığını bile göremiyordu. Rüzgâr bunun arasından sert sert, zapt edilmiş bir kasırga gibi esiyordu. Kumlar şiddetle havada dönüyordu ve öylesine yoğundu ki Gwen arasında ne olduğunu bile göremiyordu.

Doğrudan bu şiddetli kum duvarına yürüdüler; ses o kadar yüksekti ki, kulakları sağır ediyordu. Gwen bunun sebebini merak etti. Ani bir ölüme yaklaşıyor gibiydiler.

“Geri dönün!” demeye çalıştı Gwen.

Ama sesi çatlaktı ve özellikle rüzgâr yüzünden kimsenin duyamayacağı kadar hafifti. Zaten onu duysalar bile dinleyeceklerinden emin değildi.

Gwen yaratıklar onu dönen kumdan duvara doğru götürürlerken kumların tenini sıyırdığını, birden iki yaratığın ona yaklaşıp üstüne uzun ve kalın bir örtü örttüklerini, bedenini ve suratını kapladıklarını hissetti. Yaratıkların onu korumak istediklerini anladı.

Bir saniye sonra, Gwen kendisini dönen şiddetli bir kum duvarının içinde buldu.

Duvarın içine girerlerken ses o kadar yüksekti ki Gwen sağır olacağını sandı ve bundan nasıl hayatta kalabileceğini merak etti. Ama sonra üstüne örtülen kanvas örtünün onu kurtardığını hissetti; kumaş suratının ve teninin şiddetli kum duvarı tarafından parçalanmasını engelliyordu. Göçebeler başlarını kum duvarından etkilenmemek için iyice önlerine eğmiş, adeta bunu daha önce pek çok kere yapmışlar gibi yürüyorlardı. Onu kumların arasına itmeye devam ettiler ve kumlar etrafında dönerken Gwen bunun hiç sona erip ermeyeceğini merak etti.

Sonra, nihayet sessizlik oldu. Gwen'in hayatında hiç tatmadığı kadar tatlı mı tatlı bir sessizlik etrafı kapladı. İki göçebe gelip üstündeki kanavası çektiler. Gwen kumdan duvarı aştıklarını ve diğer tarafa geçtiklerini gördü. Ama acaba neyin öteki tarafına geçtik diye düşündü.

En sonunda, onu taşımayı kestiler ve Gwen o anda tüm sorularının yanıtlarını alabildi. Onu yavaşça yere bıraktılar. Gwen hiç kıpırdamadan göğe bakarak öylece yattı. Birkaç kere gözlerini kırpıştırdı ve karşısındaki manzarayı idrak etmeye çalıştı.

Yavaş yavaş manzara netleşti. Son derece yüksek, taştan bir duvar gördü; duvar yüzlerce adım bulutlara kadar yükseliyordu. Her yöne doğru ilerliyor, ufukta gözden kayboluyordu. Bu yüksek yamaçların en tepesinde, Gwen siperler ve duvarlar gördü; bunların üstündeyse üstlerinde güneşin altında parıldayan zırhlar olan binlerce şövalye duruyordu.

Buna bir anlam veremedi. Orada nasıl olabilirler diye düşündü. Çölüm ortasında şövalyeler mi? Onu nereye getirmişlerdi?

Derken, bir anda irkilerek nerede olduğunu anladı. Aradıkları yeri bulduklarını ve Büyük Hiçliği aşıp oraya varabildiklerini fark ettiği anda kalp atışları hızlandı.

Orası gerçekti.

İkinci Halka'ya gelmişlerdi.

İKİNCİ BÖLÜM

Angel kafa üstü hızla aşağıdaki azgın denizin sularına doğru düştüğünü hissetti. Thorgrin'in bedeninin hala suyun altıdan olduğunu, baygın ve gevşek bir halde her saniye daha da derinlere battığını görebiliyordu. Onun birkaç saniye içinde ölebileceğini ve gemiden atladığı anda atlamamış olsaydı onun kesinlikle bir yaşama şansı olmayacağını biliyordu.

Onu kurtarmaya niyetliydi… Canını kaybedecek, orada onunla birlikte ölecek olsa da bunu yapacaktı. Nedenini gerçekten de anlayamıyordu, ama adasında ilk karşılaştıkları andan beri onunla arasında yoğun bir bağ olduğunu hissediyordu. Thor tanıdığı kişiler arasında cüzamından korkmayan, buna rağmen ona sarılan, onu normal bir kişi olarak gören ve bir dakika bile ondan uzak durmamış olan ilk kişiydi. Angel ona çok şey borçlu olduğunu, derin bir sadakat beslediğini ve bedeli ne olursa olsun hayatını onun için feda edebileceğini hissediyordu.

Suya çarpıp battığında, teninin buz gibi sularla adeta kesildiğini hissetti. Bir milyon tane hançer bedenine saplanıyor gibiydi. Su o kadar soğuktu ki, onu irkiltmişti. Daha da derinlere dalmak için nefesini tuttu ve bulanık suda gözlerini açıp Thorgrin'i aramaya koyuldu. Karanlıkta onu giderek daha da derinlere battığını hayal meyal görür gibi oldu. Bacaklarını tekrar tekrar çarpıp elini uzattı ve aşağı doğru hızlanıyor olmasını kullanarak onu yakasından yakaladı.

Thor düşündüğünden daha ağırdı. İki kolunu onun boynuna dolayıp arkasına döndü ve bacaklarını güçle çırparak gücünün tamamını suya daha fazla batmamaları ve yukarı doğru gidebilmek için kullandı. Angel iri yarı ve güçlü değildi, ama büyürken bacalarının bedeninin üst kısmının sahip olmadığı bir güce sahip olduğunu öğrenmişti. Kolları cüzam yüzünden güçsüzdü, ama bacakları esas becerisiydi, bir erkeğinkinden de güçlüydü. O sırada, canlarını kurtarmak için bacaklarını çırpıyor, yüzeye doğru yüzüyordu. Bir adada büyükten öğrendiği bir şey varsa, bu da yüzmekti.

Angel bulanık suyun derinliklerinden giderek yüzeye doğru yüzdü, yukarı baktı ve oradaki dalgaların arasından aşağıya yansıyan günışığını gördü.

Haydi! dedi içinden. *Birkaç metre daha!*

Bitkin bir halde, nefesini daha fazla tutamayarak kendisini bacaklarını daha sert bir biçimde çırpmaya zorladı ve son bir gayretle suyun yüzeyine fırladı.

Nefes almak iççin başını kaldırdı ve kollarındaki Thor'u yukarı çekti; suyun yüzeyinde kalabilmek için bacaklarını çırparken, Thor'un suratını suyun üstünde

tuttu. Thor hala baygın gibiydi ve Angel onun boğuluş olmasından korkmaya başlıyordu.

“Thorgrin!” diye bağırdı. “Uyan!”

Onu arkasından tuttu, kollarını sıkıca karnının etrafına doladı ve cüzamlı bir arkadaşının boğulan bir başka kişiyi kurtarmaya çalışırken yaptığını gördüğü gibi sertçe tekrar tekrar kendisine çekti. Bunu yapmaya, Thor’un diyaframını yukarı çekmeye devam etti ve minik kolları harcadığı çabadan titredi.

“Lütfen, Thorgrin,” diye bağırdı. “Lütfen, hayatta kal! Benim için yaşa!”

Angel aniden onu rahatlatan bir öksürük sesi ve hemen ardından Thor’un yuttuğu suları kustuğunu duydu. Thor’un kendisine geldiğini anlayınca mutluluktan havalara uçtu. Thor tekrar tekrar ciğerleri patlayacakmış gibi öksürürken yuttuğu tüm deniz suyunu kustu. Angel çok rahatladı.

Daha da güzeli, Thor kendisine de gelmiş gibiydi. Yaşadıkları tüm zorluk onu en sonunda derin uykusundan sarsarak uyandırmış gibiydi. Belki o adamlarla savaşıp bir yerlere kaçmalarını bile sağlayacak güce kavuşabilirdi.

Angel tam bunları düşünürken, başına kalınca bir halatın isabet ettiğini hissetti. Halat gökten üstlerine düşmüş ve onu ve Thorgrin’i tamamıyla kavramıştı.

Başını kaldırınca azılı adamların geminin kenarında durmuş onlara baktığını, halatın diğer ucunu çektiklerini ve onları balık gibi yukarı aldıklarını fark etti. Angel debelenip halatı çekiştirdi ve Thor’un da aynı şeyi yapmasını umdu. Ama Thor öksürürken orada öylece duruyordu ve Angel onun karşı koyacak gücü kalmadığını görebiliyordu. Angel ikisinin de ağır ağır daha yükseğe çekildiğini, korsanlar onları gemiye doğru çektikçe ağdan sular damladığını hissetti.

“HAYIR!” diye bağırdı ve debelenerek kurtulmaya çalıştı.

Zalim adamlardan biri uzunca demir bir kanca aldı, bunu ağa geçirdi ve onları tek bir hızlı hareketle güverteye çekti.

Havada savruldular, ipler kesildi ve Angel sert bir biçimde güverteye düştüğünü hissetti. Neredeyse üç metre yüksekten düşmüş, sonra güvertede yuvarlanmışlardı. Angel’ın kaburgaları darbeden yanmaya başladı ve kurtulmaya gayret ederek ipleri çekiştirdi.

Ama bunun bir faydası olmadı. Birkaç saniye içinde birkaç korsan üstlerine atladılar, onu ve Thorgrin’i yere mıhladılar ve çekiştirdiler. Angel birkaç kaba elin onu tuttuğunu, çekiştirerek üstünden sular damlarken ayağa kaldırıldığında ellerinin arkasında kalın bir sicimle bağlandığını hissetti. Kıpırdaması bile mümkün değildi.

Angel endişeyle Thorgrin’e baktı, onun da ellerinin bağlandığını, hala kendisine gelemediğini ve ayıktan ziyade baygın gibi olduğunu gördü. Birlikte hızla güverteden çekildiklerinde Angel tökezledi.

“Bizden kaçmak ne demekmiş şimdi anlarsın,” dedi korsanlardan biri.

Angel başını kaldırınca, alt güverteye açılan ahşap bir kapı gördü ve güvertenin daha aşağı kısımlarının zifiri karanlığına baktı. Bir anda, korsanlar ikisini de aşağı ittiler.

Angel kafa üstü karanlığa doğru uçarken tökezlediğini hissetti. Yüz üstü yere düşüp başını sert bir biçimde ahşap zemine vurdu. Sonra, Thor’un ağırlığının üstüne yıkıldığını ve ikisinin birlikte karanlığa yuvarlandıklarını hissetti.

Güvertenin ahşap kapısı yukarıdan sertçe kapatılınca tüm ışık kayboldu. Kapı kalın bir zincirle kilitlendi ve Angel karanlıkta nefes nefese yatarken korsanların onları nereye attığını merak etti.

Deponun karşı ucunda, birden içeri günışığı doldu. Angel korsanların demir parmaklıkları olan ahşap bir kapağı açtıklarını gördü. Yukarıda beliren birkaç surat aşağıya baktı, bazıları geri çekilmeden önce tükürdü. Ama kapağı sertçe kapatmadan önce, Angel karanlıkta iç rahatlatan bir ses duydu.

“Merak etmeyin. Yalnız değilsiniz.”

Angel bir ses duyduğuna şaşırıp rahatladı ve arkasını dönüp de elleri arkalarından bağlanmış olan arkadaşlarını karanlığın arasında otururken görünce hem şok geçirdi, hem de çok sevindi. Reece, Selese, Elden, Indra, O’Connor ve Matus tutsak alınmıştı, ama hepsi hayattaydı. Onların denizde öldürüldüğüne o denli emindi ki, hayatta olduklarını görünce derin bir oh çekti.

Ama tüm bu yüce savaşçıların tutsak alınmasının hiç de iyiye işaret olmadığını düşündü. Oradan sağ salim kurtulmak için ne kadar şansları vardı?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Erec kendi gemisinin ahşap güvertesinde sırtını bir direğe vermiş, elleri arkasından bağlanmış halde oturuyordu. Karşısındaki manzaraya hayal kırıklığı içinde bakıyordu. Filosunun geriye kalan gemileri sakin okyanusun dalgaları arasına yayılmıştı ve hepsi geceleyin tutsak alınmış, bin İmparatorluk gemisinden oluşan bir filo tarafından tuzağa düşürülmüştü. Gemilerin hepsi demir atmıştı, iki ayın ışığı tarafından aydınlatılıyorlardı. Kendi gemilerinin hepsinde anavatanının, düşman gemilerininse siyahlı ve altın renkli bayrakları vardı. Çok moral bozan bir manzaraydı. Adamlarını kesin bir ölümden kurtarmak için teslim olmuştu, ama artık kaçmaları mümkün olmayan sıradan birer mahkûm olarak İmparatorluğun insafına kalmışlardı.

Erec İmparatorluk askerlerinin bütün gemilerine bindiğini, her gemide bir düzine kadar İmparatorluk askerinin nöbet tuttuğunu ve uyuşuk bir halde okyanusa baktıklarını görebiliyordu. Gemilerinin güvertesinde her birinde yüz adamın yan yana dizildiğini, ellerinin bileklerinden arkalarından bağlandığını görebiliyordu. Her gemideki adamlarının sayısı İmparatorluk muhafızlarının üstündeydi, ama belikli İmparatorluk muhafızları bunu önemsemiyordu. Bütün adamlarının elleri bağlı olduğundan, onların başında nöbet tutması için bir düzine asker değil, *hiç* kimse gerekmiyordu. Erec'in adamları teslim olmuşlardı ve filoları köşeye sıkıştırıldığından artık gidebilecekleri hiçbir yer olmadığı belliydi.

Erec karşısındaki manzaraya bakarken, içini bir suçluluk hissi kapladı. Hayatında hiç kimseye teslim olmamıştı ve bunu yapmak zorunda kalmak onu çok üzmüştü. Kendisine artık sadece bir piyade askeri değil, bir komutan olduğunu hatırlatması ve adamlarının hepsine karşı bir sorumluluk taşıdığını hatırlatması gerekmişti. Sayıları düşmanlardan daha fazla olduğu halde hepsinin öldürülmesine izin veremezdi. Krov yüzünden tuzağa düştükleri belliydi ve o sırada savaşmanın hiçbir faydası olmazdı. Babası ona bir komutan olmanın ilk kuralının ne zaman savaşacağını, ne zaman teslim olacağını ve bir başka zaman bir başka şekilde savaşacağını bilmesi olduğunu öğretmişti. Birçok kişinin ölümüne sebep olan şeyin yiğitlik ve gurur olduğunu anlatmıştı. Bu, mantıklı bir tavsiyeydi, ama gerçekleştirmesi zordu.

"Ben olsaydım savaşırdım," dedi yanından birisi. Vicdanının sesi gibiydi.

Erec yanına bakınca bir direğe bağlanmış, içinde bulundukları şartlara rağmen her zamanki gibi soğukkanlı ve kendinden emin olan erkek kardeşi Strom'u gördü.

Erec kaşlarını çattı.

“Sen olsaydın savaşırdın ve bütün adamların ölürdü,” dedi.

Strom omuzlarını silkti.

“Nasıl olsa öleceğiz ağabey,” dedi. “İmparatorluk artık gaddarlıktan başka bir şey yapmıyor. En azından, benim yapacağım şekilde şanımızla ölürdük. Şimdi, bu adamlar tarafından öldürüleceğiz, ama kendi filomuzda ölmeyeceğiz… Sırtımıza ve boğazlarımıza saplayacakları kılıçlarıyla öleceğiz.”

“Ya da daha kötüsü olacak,” dedi Erec’in Strom’un yanındaki direklerden birine bağlı olan komutanlarından biri. “Bizleri köle yapacaklar ve bir daha asla özgür insanlar olarak yaşayamayacağız. Senin peşinden bu yüzden mi geldik?”

“Böyle olacağını bilemezsin,” dedi Erec. “Kimse İmparatorluğun ne yapabileceğini bilmiyor. En azından, hayattayız. En azından, bir şansımız var. Öteki türlü öleceğimiz kesin olurdu.”

Strom hayal kırıklığıyla ona baktı.

“Babamız bu kararı vermezdi.”

Erec suratının kızardığını hissetti.

“Onun ne yapacağını bilemezsin.”

“Bilmez miyim?” dedi Strom. “Onunla yaşadım, tüm hayatım boyunca Adalar’da yanında büyüdüm. Sense o sırada Halka’da oynaşıyordun. Onu tanımıyorsun bile. Bense sana babamız olsaydı savaşırdı diyorum.”

Erec başını salladı.

“Bunlar bir askerin kolaylıkla söyleyebileceği şeyler,” dedi. “Bir komutan olsaydın, sözlerin çok daha farklı olurdu. Bedeli en olursa olsun adamlarını kurtaracağını bilecek kadar babamı tanıdım. Babam fevri ve sert değildi. Gururluydu, ama gururla dolup taşmazdı. Gençliğinde senin gibi bir *piyade* olan babamız savaşmış olabilir, ama *Kral* olan babamız sağduyulu davranır ve başka bir zaman savaşmak için hayatta kalırdı. Bir erkek olacak kadar büyüdüğünde bunları sen de anlayacaksın, Strom.”

Bu sefer, Strom’un suratı kızardı.

“Senden daha erkeğim.”

Erec iç çekti.

“Savaşın ne anlama geldiğini tam olarak anlayamazsın,” dedi. “Ta ki kaybedene kadar. Ta ki adamların gözlerinin önünde ölene kadar. Hiçbir savaşı kaybetmedin. Her zaman o adada hayatını koruyabildin. Bu da kibirli olmana neden oldu. Seni bir ağabey olarak seviyorum. Ama bir komutan olarak değil.”

Erec geceye, sonsuz yıldızlara bakıp durum değerlendirmesi yaparken, aralarında gergin bir sessizlik, bir tür ateş kes oluştu. Kardeşini gerçekten de seviyordu, ama sık sık her konuda kavga ediyorlardı; iki şeyi aynı şekilde

göremiyorlardı. Erec kendisine biraz sakinleşecek kadar zaman tanıdı, içine derin bir nefes çekti ve en sonunda Strom'a döndü.

"Teslim olmayı ben de istemedim," dedi daha sakin bir sesle. "Ne tutsak olarak, ne de köle olarak. Daha geniş bir bakış açısı edinmen gerek: Teslim olmak savaşta bazen sadece ilk adımdır. Her kılıcını çektiğinde bir düşmanla karşılaşmayabilirsin; bazen savaşmanın en iyi olu onu kucaklamaktır. Kılıcını her zaman daha sonra da savurabilirsin."

Strom şaşkınlıkla ona baktı.

"Peki, bizi bu durumdan nasıl kurtarmayı planlıyorsun?" dedi. "Silahlarımızı teslim ettik. Tutsağız, ellerimiz bağlı ve kıpırdayamıyoruz. Bin gemilik bir filo tarafından kuşatıldık. Hiçbir şansımız yok."

Erec başını salladı.

"Resmin tamamını göremiyorsun," dedi. "Adamlarımızın hiçbiri ölmedi. Gemilerimiz hala sağlam. Tutsak olabiliriz, ama gemilerimizin her birinde sadece birkaç İmparatorluk askeri görüyorum… Yani, sayımız onlardan bir hayli fazla. İhtiyacımız olan tek şey ateşi yakabilmek için bir kıvılcım. Onları şaşırtabiliriz… Sonra da kaçabiliriz."

Strom başını salladı.

"Onları yenemeyiz," dedi. "Ellerimiz bağlı ve çaresiz durumdayız. O yüzden, rakamların hiçbir anlamı yok. Kaçabilsek bile, bizi kuşatan filo tarafından yakalanırız."

Erec bunu duymazdan gelerek, olumsuzluğuna aldırış etmende önüne döndü. Birkaç adım ötesinde, diğer tarafındaki bir direğe bağlı olan Alistair'e baktı. Ona bakarken de yüreği parçalandı; Alistair onun yüzünden tutsak alınmıştı. Kendisinin tutsak alınmasına aldırış etmiyordu… Savaşın bedeli buydu. Ama Alistair'in tutsak olması onu üzüyordu. Onu o halde görmemek için her şeyini feda edebilirdi.

Ona çok şey borçlu hissediyordu; ne de olsa, Alistair o deniz canavarına karşı Ejderha'nın Omurgası'nda yine hayatlarını kurtarmıştı. Onun harcadığı çaba yüzünden bitkin düştüğünü, hiç enerjisi kalmadığını biliyordu. Ama bir yandan da tek şanslarının o olduğunu da biliyordu.

"Alistair," diye seslendi. Gece boyunca birkaç dakikada bir ona seslenmişti. Eğildi ve ayağıyla onun ayağını hafifçe dürttü. Ellerindeki bağları çözüp yanına gitmek, ona sarılıp serbest bırakmak için her şeyi yapabilirdi. Onun yanında öylece yatmak ve bu konuda hiçbir şey yapamamak onu çok çaresiz hissettiriyordu.

"Alistair," diye seslendi yine. "Lütfen. Ben, Erec. Uyan. Yalvarırım. Sana ihtiyacım var… *Hepimizin* ihtiyacı var."

Erec büyün gece olduğu gibi onun yanıt vermesini beklerken giderek umudunu kaybetti. Alistair'in yaptığı son şeyden sonra ona geri dönüp dönmeyeceğini bilemiyordu.

"*Alistair*," diye yalvardı tekrar tekrar. "Lütfen. Benim için uyan."

Erec onu izleyerek bekledi, ama Alistair kıpırdanmadı. Hiç kıpırdamadan baygın halde yatarken, ay ışığının altında her zamanki kadar güzel gözüküyordu. Erec içinden onun geri dönmesini diledi. Başını çevirip önüne eğdi ve gözlerini yumdu. Belki de artık gerçekten de hiçbir şansları kalmamıştı. O noktada yapabileceği hiçbir şey olmayabilirdi.

"Buradayım," dedi yumuşak bir ses sessizliği bölerek.

Erec umutla başını kaldırınca, Alistair'in ona baktığını gördü ve kalbi mutlulukla, aşkla ve sevinçle daha hızlı atmaya başladı. Alistair çok bitkindi, gözlerini bile açamıyordu. Sadece mahmur mahmur ona bakıyordu.

"Alistair, aşkım," dedi Erec telaşla. "Sana ihtiyacım var. Son bir kez. Bunu sensiz yapamam."

Alistair uzunca bir süre gözlerini kapattı, sonra azıcık araladı.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu.

"Bağlarımız. Bizi kurtarman gerek. Hepimizi."

Alistair yine gözlerini yumdu ve Erec'in gemiyi okşayan rüzgârdan, gövdeye hafifçe vuran dalgalardan başka bir şey duymadığı uzunca bir süre geçti. Etrafa derin bir sessizlik çöktü ve Aradan daha fazla zaman geçerken Erec Alistair'in bir daha gözlerini açmayacağını sandı.

Nihayet, Erec'in bakışları altında Alistair yavaşça yine gözlerini açtı.

Alistair büyük bir çabayla gözlerini açtı, çenesini kaldırdı ve bütün gemilere bakarak etrafı inceledi. Erec onun gözlerinin renk değiştirdiğini, açık mavi bir ışıkla parıldadığını ve geceyi iki fener gibi aydınlattığını gördü.

Aniden, Alistair'in bağları çözüldü. Erec iplerin gecenin sessizliğine koptuğunu duydu ve Alistair'in iki avucunu ileri uzattığını gördü. Avuçlarından muazzam bir ışık parıldadı.

Bir saniye sonra, Erec arkasında, bileklerinde bir sıcaklık hissetti. Müthiş bir ısı hissinden sonra, birden ipleri gevşemeye başladı. Erec iplerin teker teker koptuğunu hissetti ve nihayet geri kalan ipi kendisi koparmayı başarabildi.

Bileklerini havaya kaldırıp hayretle baktı. Özgürdü. Gerçekten de özgürdü.

Bir ip kopma sesi daha gelince, yanındaki Strom'un da iplerinin çözüldüğünü gördü. İpler geminin dört bir yanında ve diğer gemilerde kopmaya devam etti. Erec diğer adamların da ellerinin çözüldüğünü, sırayla özgür kaldıklarını fark etti.

Herkes ona bakınca, Erec parmağını dudaklarına götürdü, sessiz olmalarını işaret etti. Durumu muhafızların fark etmediğini, adamların sırtlarının onlara

dönük olduğunu, geminin kenarında durmuş şakalaştıklarını ve geceyi izlediklerini gördü. Tabii, hiçbiri o sırada nöbet başında değildi.

Strom'la diğerlerinin peşinden gelmesini işaret edip sessizce öne geçti ve hep birlikte yavaş yavaş adamlara doğru ilerlemeye başladılar.

"Şimdi!" diye bağırdı Erec.

Hızla koşmaya başlayınca, diğerleri de hep birlikte harekete geçip öne atıldılar ve muhafızlara varana dek durmadılar. Koşarlarken muhafızlardan bazıları güvertede zeminin gıcırdadığını fark ettiler ve hızla arkalarına dönüp kılıçlarını çektiler.

Ama Erec ve diğerleri azılı savaşçılardı, hayatta kalabilmek için ellerindeki tek şansı kullanmak, düşman muhafızlarını yenmek ve karanlıkta hızla ilerlemek istiyorlardı. Strom adamlardan birinin üstüne atladı ve kılıcını savurmasına izin vermeden bileğinden tuttu; Erec de adamın beline uzanıp hançerini kaptı ve Strom kılıcını alırken adamın boğazını kesti. Aralarındaki farklılıklara rağmen, iki kardeş birlikte her zamanki gibi uyum içinde çalışıp birlikte savaşıyorlardı.

Erec'in adamları muhafızların tüm silahlarını aldılar, onları kendi kılıçlarıyla ve hançerleriyle öldürdüler. Diğer adamlar fazla ağır davranan muhafızların üstüne atlayıp onları çığlıklar arasında aşağı atıp dalgalara yolladı.

Erec diğer gemilerine bakınca, adamlarının hepsinin dört bir yanda düşman muhafızlarını öldürmeye başladığını gördü.

"Çıpaları kesin!" diye bağırdı.

Adamları tüm gemileri sabit tutan çıpaların iplerini kestiler ve çok geçmeden, Erec ayaklarının altında gemisinin o tanıdık kıpırtısını hissetti. En sonunda, serbest kalmışlardı.

Borazanlar öttü, bağırışlar duyuldu ve daha büyük olan İmparatorluk filosu neler olduğunu fark edene tek meşaleler yakıldı. Erec dönüp açık denize çıkmalarını engelleyen gemilere baktı ve hayatının savaşıyla karşı karşıya olduğunu anladı.

Ama artık umurunda değildi. Adamları hayattaydı. Özgürlerdi. Artık bir şansları vardı.

Bu sefer, gerçekten de savaşarak öleceklerdi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Darius suratının her yerine kan sıçradığını hissetti ve bir düzine kadar adamının siyah renkli kocaman bir atın sırtındaki bir İmparatorluk askeri tarafından öldürüldüğünü gördü. Asker Darius'un hayatında hiç görmediği kadar büyük bir kılıcı savurdu ve tek bir harekette on iki adamın birden kafasını uçurdu.

Darius dört bir yanından çığlık sesleri duydu. Adamları her yönde katlediliyordu. İnanılmaz bir manzaraydı. Düşman askerleri müthiş darbeler savuruyor, düzinelerce adamını, sonra da yüzlercesini öldürüyordu… En sonunda, ölenlerin sayısı binleri buldu.

Darius aniden kendisini bir heykel tabanlığının üstünde buldu ve etrafına bakınınca zeminin gözünün alabildiğince cesetlerle kaplı olduğunu gördü. Halkının tamamı Volusia'nın duvarlarının arasında ölüp istiflenmişti. Kimse kalmamıştı. Tek bir kişi bile sağ değildi.

Darius acıyla ve çaresizlikle haykırırken, İmparatorluk askerlerinin onu arkasından tuttuğunu hissetti ve çığlıklar arasında dünyası kardı.

Sonra, aniden uyandı, nefes nefese soluklanmaya çalıştı. Neler olduğunu, neyin gerçek neyin bir rüya olduğunu anlayabilmek için etrafına bakındı. Zincir hışırtıları duydu ve gözleri karanlığa alışınca sesin nereden geldiğini anlamaya başladı. Ayak bileklerinin etrafında kalın zincirler olduğunu gördü. Bedeninin her yanında ağrılar ve sızılar, yeni açılmış yaraların cayır cayır yandığını hissetti ve her tarafının yaralarla ve kurumuş kanla kaplı olduğunu fark etti. Her hareketi canını bakıyordu ve bir milyon asker tarafından darbe yemiş gibiydi. Bir gözü o kadar şişmişti ki kapanmak üzereydi.

Darius ağır ağır dönüp etrafına bakındı. Bir yandan, tüm bunların bir rüya olduğuna rahatlamıştı… Ama etrafını inceledikçe yavaş yavaş olanları hatırladı ve acı hissi geri geldi. Bir rüya görmüştü, ama bir yandan da her şey son derece gerçekti. Volusia kapılarının ardında İmparatorluğa karşı verdiği savaş yavaş yavaş gözlerinin önüne gelmeye başladı. Nasıl tuzağa düştüklerini, kapıların kapandığını ve birliklerin onları kuşattığını… Adamlarının hepsinin nasıl öldüğünü hatırladı. İhaneti hatırladı.

Her şeyi hatırlayabilmek için kendisini zorladı ve hatırladığı son şey birkaç İmparatorluk askerini öldürdükten sonra bir baltanın kör tarafının başına indiği oldu.

Darius zincirlerini çınlata çınlata elini başına götürdü ve ta gözündeki şişliğe kadar inen kocaman bir şişlik hissetti. Rüya görmediğini anladı. Bu da gerçekti.

Darius her şeyi hatırlarken, hissettiği tüm acı ve pişmanlık geri geldi. Adamları, sevdiği herkes ölmüştü. Hem de onun yüzünden.

Loş ışıkta çılgınlar gibi etrafına bakındı, adamlarını ve hayatta kalanları görmeye çalıştı. Belki de birçoğu hayattaydı ve tıpkı onun gibi tutsak alınmıştı.

"Yürü!" dedi birisi karanlıkta sert bir sesle.

Darius iri ellerin onu kollarının altından tutup ayağa kaldırdığını ve bir çizmenin beline indiğini hissetti.

Acıyla inleyip öne doğru tökezlerken zincirleri şangırdadı; önündeki bir çocuğun üstüne doğru uçtuğunu hissetti. Çocuk arkasına uzanıp Darius'un suratına dirsek attı ve onu geriye doğru sendeletti.

"Sakın bana bir daha dokunma," diye hırladı çocuk.

Darius gibi zincirlere vurulmuş çaresizlik içine ona bakan çocuğu görünce, Darius onun uzun bir sıra oluşturan başka çocuklara zincirlerle bağlı olduğunu fark etti; çocuklar iki yönde bir sıra oluşturuyordu ve ayak ve kol bileklerinden birbirlerine kalın zincirlerle bağlıydı. Hep birlikte loş ve taş bir tünelde bir yere götürülüyorlardı. İmparatorluk ustabaşları onları yürütmek için tekmeler ve dirsekler atıyorlardı.

Darius elinden geldiğince dikkatle onlara baktı, ama aralarında tanıdığı kimse yoktu.

"Darius!" diye fısıldadı birisi telaşla. "Sakın tekrar yere düşme! Seni öldürürler!"

Darius bu tanıdık sesi duyunca kalbi duracak gibi oldu; sesin geldiği yöne bakınca, birkaç adam ardında eski arkadaşları Desmond, Raj, Kaz ve Luzi'yi gördü; hepsi birbirine zincirlenmişti ve en az onun kadar kötü dayak yemiş gibi gözüküyorlardı. Arkadaşlarının onun hayatta olduğunu gördüklerinde ne kadar rahatladıkları belliydi.

"Bir daha konuşursan, dilini koparırım," dedi ustabaşlarından biri hışımla Raj'a.

Darius arkadaşlarını gördüğüne rahatlamıştı rahatlamasına ama bir yandan da onunla birlikte savaşan ve hizmet eden, Volusia sokaklarına peşinden gelen tüm diğer adamlara ne olduğunu merak etti.

Ustabaşı sıranın arka taraflarına doğru ilerleyip gözden kaybolunca, Darius başını çevirip fısıldadı.

"Diğerlerine ne oldu? Başka kimse hayatta kaldı mı?"

İçinden yüzlercesinin hayatta kalmış olmasını, bir yerde belki tutsak olarak kaldıklarını umdu.

"Hayır," dedi arkalarından birisi kararlılıkla. "Bir tek biz varız. Herkes öldü."

Darius böğrüne bir tekme yemiş gibi hissetti. Herkesi yarı yolda bırakmıştı. Gözünden aniden bir damla yaş süzüldü.

İçinden hüngür hüngür ağlamak geçiyordu. Bir yanı ölmek istiyordu. Tüm o köle köylerinden gelen o savaşçıların öldüğüne inanamıyordu… Gelmiş geçmiş en büyük isyanı, İmparatorluğu sonsuza dek değiştirecek isyanı başlatmışlardı.

Ama her şey bir soykırımla sona ermişti.

Artık özgür kalma şansları yok olmuştu.

Darius derisine batan demir prangalar yüzünden açılmış yaraları ve çürükleri sızlarken acı içinde yürümeye devam etti ve etrafına bakınıp nerede olduğunu merak etti. Diğer tutsakların tüm olduğunu, hep birlikte nereye götürüldüklerini düşündü. Onlara bakarken, diğerlerinin de yaşıtları olduğunu ve inanılmaz derecede sağlıklı göründüklerini fark etti. Sanki tüm bu gençler savaşçıydı.

Karanlık taş tünelde bir köşeyi döndüler ve birden karşılarına tünelin ucundaki demir parmaklıkların arasından parlak günışığı çıktı. Darius ilerlemesi için sertçe itildi ve bir sopayla kaburgalarından dürtüldü; parmaklıklar açılana dek diğerleriyle birlikte o yana itildi ve son bir tekmeyle kendisini dışarıda buldu.

Diğer gençlerle birlikte tökezleyip onlarla toprak zemine düştü. Ağzına dolan toprakları tükürdü ve kendisini sert günışığından korumak için ellerini kaldırdı. Diğerleri de üstüne yuvarlanınca, hepsinin prangaları birbirine dolandı.

“Ayağa!” diye bağırdı bir ustabaşı.

Gençlerin yanına teker teker gidip onları sopalarla dürtüklediler; en sonunda, Darius diğerleriyle birlikte apar topar ayağa kalktı. Ona zincirlenmiş olan diğer çocuklar dengelerini kurmaya çalışırken sendeledi.

Ayağa kalktılar ve çapı yaklaşık on beş metre olan daire biçimindeki toprak zeminli bir avlunun ortasında dikildiler. Avlunun etrafı yüksek taş duvarlarla çevriliydi ve açıklıkları parmaklıklarla örtülüydü. Avlunun ortasında kaşlarını çatmış olanlara dik dik bakan bir İmparatorluk ustabaşı duruyordu. Diğerlerinin komutanı olduğu belliydi. Çok iyi yarıydı, diğerlerinden daha uzundu ve sarı boynuzları ve teni, parlak kırmızı gözleri vardı. Belinden yukarı çıplak olduğundan, iri kasları gözler önüne serilmişti. Bacakları siyah renkli bir zırhla kaplıydı, ayaklarında çizmeler vardı ve kol bileklerine üstü çivili deri kayışlar takmıştı. Üst düzey bir İmparatorluk ordu görevlisinin nişanlarını da takmıştı. Ortada volta atıyor, pis pis çocuklara bakıyordu.

“Ben, Moog,” dedi meşum ve otoriter bir ses tonuyla. “Bana efendim diye hitap edeceksiniz. Ben yeni gardiyanınızım. Artık tüm hayatınız benim.”

Volta atarken nefes alıp veriş sesleri daha çok bir hırıltı gibi çıkıyordu.

“Yeni evinize hoş geldiniz,” diye devam etti. “Gerçi burası geçici yuvanız. Çünkü ay tepeye yükselmeden önce hepiniz ölmüş olacaksınız. Aslında, hepiniz öldüğünü izlemek benim için büyük bir zevk olacak.”

Gülümsedi.

“Ama burada olduğunuz müddetçe hayatta kalacaksınız. Beni memnun etmek için yaşayacaksınız. Başkalarını memnun etmek için. İmparatorluğu memnun etmek için. Artık sizler eğlence araçlarısınız. Bize gösteri yapıp eğlendirecek kişilersiniz. Dahası, bizler öldüğünü görüp keyifleniriz. Bunu iyi yapacaksınız.”

Gaddarca bir gülümsemeyle onlara bakarak volta atmaya devam etti. Uzaktan müthiş bir çığlık sesi geldi ve Darius’un ayaklarının altındaki zemin zangırdadı. Kana susamış yüz bin düşmanın haykırışı gibiydi.

“Bu çığlığı duyuyor musunuz? Bu, ölüm çığlığı. Akan susamışlık. Orada, şu duvarların ardında kocaman bir arena var. Arenada başkalarıyla ve kendinizle savaşacaksınız. Ta ki tek biriniz bile sağ kalmayana dek devam edeceksiniz.”

İç çekti.

“Üç rauntluk bir savaş olacak. Son rauntta sağ kalanınız olursa, size özgürlüğünüz bahşedilecek, tüm zamanların en iyi arenasında savaşma şansı verilecek. Ama sakın umutlanmayın. Bugüne dek kimse orada savaşacak kadar uzun süre hayatta kalmadı.

“Çabuk ölmeyeceksiniz. Bundan emin olmak için buradayım. Ağır ağır ölmenizi istiyorum. Bizleri eğlendirmenizi istiyorum. Savaşmayı ve iyi savaşmayı öğrenip aldığımız keyfi uzatacaksınız. Çünkü artık sizler insan değilsiniz. Köle de değilsiniz. Kölelerden de alt sınıfsınız: Artık gladyatörlersiniz. Yeni ve son rolünüze hoş geldiniz. Uzun sürmeyecek.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Volusia ardında yüz binlerce adamıyla çölde ilerliyor, adamlarının çizmelerinin sesleri etrafta yankılanıyordu. Bu ses kulaklarına çok tatlı geliyordu; ona bir ilerleme ve zafer sesini andırıyordu. İlerlerken etrafına bakınıyor, ufku kaplayan, İmparatorluk başkentinin etrafındaki kuru ve sert kumlara saçılmış cesetleri gördükçe tatmin oluyordu. Binlerce kıpırtısız, sırt üstü yere saçılmış, devasa bir dalgayla dümdüz olmuş gibi acı içinde göğe bakan ceset vardı.

Volusia onları öldüren şeyin devasa bir dalga olmadığını biliyordu. Voks denen büyücüleri bu katliamdan sorumluydu. Çok güçlü bir büyü yapmış, onu tuzağa düşürüp öldürebileceğini düşündükleri herkesi öldürmüşlerdi.

Volusia başardığı işi izlerken, o zafer gününün keyfini çıkarırken ve onu öldürmek isteyenleri bir kez daha alt ettiğinin yarattığı zevkle yürürken sırıttı. Bu cesetlerin hepsi İmparatorluk liderlerine, yüce savaşçılara, hayatlarında bir kere bile yenilmemiş ve başkentle arasında olan tek şey olan kişilere aitti. Artık tüm bu İmparatorluk liderleri, Volusia'ya karşı çıkmaya cüret etmiş ve ondan daha zeki olduğunu sanan adamlar ölmüştü.

Volusia aralarında ilerlerken, kâh cesetlerin yanından dolanıyor, kâh üstlerinden geçiyordu. Bazen de canı istediği için üstlerine basıyordu. Düşmanlarının etlerini çizmelerinin altında hissetmekten büyük bir zevk alıyordu. Kendisini yine bir çocuk gibi hissediyordu.

Volusia başını kaldırdı ve ilerideki başkenti, ufukta parıldayan kocaman altın renkli kubbesini, etrafını çevreleyen otuz metrelik yüksek duvarları, göklere kadar yükselen kemerli altın kapılarının bulunduğu girişini gördü ve kaderinin onu getirdiği yerin heyecanına kapıldı. Artık kendisiyle nihai güç kaynağının arasında hiçbir engel kalmamıştı. Artık İmparatorluğu yönetmek için onu engelleyebilecek politikacılar, liderler veya komutanlar yoktu. Tam üç ay boyunca peş peşe kocaman ordusuyla ele geçirdiği şehirlerle yaptığı uzun yolculuğun sonunda, oraya varabilmişti. Sadece o duvarların, o parıldayan altın kapıların ardında fethedeceği son yer duruyordu. Çok geçmeden, içeride olacaktı, tahtı ele geçirecekti ve bunu yaptığında artık onu durdurabilecek hiçbir şey ya da hiç kimse olmayacaktı. İmparatorluğun tüm ordularını, tüm eyaletlerini ve bölgelerini, dört boynuzu ve iki kuleyi ve son olarak da onu, yani bir insanı en yüce komutanı olarak seçecek İmparatorluğun tüm yaratıklarını ele geçirecekti.

Dahası, ona *Tanrıça* diye hitap etmek zorunda kalacaklardı.

Bunu düşününce gülümsedi. Her şehirde, her güç merkezinde heykellerini diktirecek, kendi ismini taşıyan kutlama günleri düzenleyecek, insanların birbirlerini onun ismini söyleyerek selamlamasını sağlayacaktı. İmparatorluk çok geçmende ondan başkasının ismini bilmeyecekti.

Volusia sabahın erken saatlerinde güneşlerin altında ordusunun başında yürürken o altın kapılara baktı ve bunun hayatının en muhteşem anlarından biri olacağını fark etti. Adamlarının önünde yürürken kendisini yenilmez hissediyordu… Özellikle de birliklerindeki o hainler öldüğü için. Onun sırf genç olduğu için saf olduğunu, tuzaklarına düşeceğini düşündükleri içi ne büyük aptallık etmişlerdi. Sanki onların yaşça büyük olması bir işe yaramıştı… Hepsi ölmüştü. Sadece genç yaşta ölmüşlerdi. Onun zekâsını, onlarınkinden çok daha büyük olan zekâsını hafife aldıkları için vakitsizce ölmüşlerdi.

Yine de, Volusia yola devam ederken ve çöldeki İmparatorluk askerlerinin cesetlerine bakarken giderek endişelenmeye başladı. Etrafta olması gerektiği kadar da ceset olmadığını fark etti. Olsa olsa birkaç bin ceset vardı. Düşündüğü gibi yüz binlerce cesetle, İmparatorluğun esas ordusunun askerlerinin cesetleriyle karşılaşmamıştı. Yoksa o liderler askerlerinin tamamıyla savaşmamışlar mıydı? Savaşmamışlarsa nerede olabilirlerdi?

Düşünmeye başladı: Liderleri ölen İmparatorluk başkenti hala kendisini savunacak güçte olabilir miydi?

Volusia şehir kapılarına yaklaşırken, Vokin’den öne çıkmasını ve ordusunun durmasını işaret etti.

Adamlar teker teker arında durdular ve en sonunda sabahın o erken saatlerinde çölde bir sessizlik oldu. Etrafta sadece rüzgârın uğultusu, havaya kalkan tozların ve uçuşan dikenli çalılıkların sesi duyuluyordu. Volusia devasa mühürlü kapılara, üslü desenlerle, işaretlerle, sembollerle kaplı, İmparatorluk diyarlarında yapılan eski savaşçıların öykülerini anlatan altından girişe baktı. Bu kapılar tüm imparatorlukta dillere destandı; süslenmelerinin yüz sene sürdüğü ve kalınlıklarının dört metre olduğu konuşulurdu. Tüm İmparatorluk diyarlarının gücü temsil eden bir işaretti.

Kapılardan sadece on beş metre kadar ötede olan Volusia daha önceden başkentin girişine hiç o denli yaklaşmamıştı ve hayranlıkla kapılara ve temsil ettikleri şeylere bakıyordu. Bu kapılar sadece bir güç ve istikrar sembolü değil, aynı zamanda bir baş şaheser ve çok eski zamanlardan kalma bir sanat eseriydi. İçinden elini uzatıp o altın kapılara dokunmak, üstlerine oyulmuş imgelerin üstünde gezdirmek geçti.

Ama bunun doğru zaman olmadığını biliyordu. Kapıları incelerken içini kötü bir his kaplamaya başladı. Bir terslik vardı. Kapılarda hiç muhafız yoktu. Dahası, her yer fazla sessizdi.

Volusia başını kaldırıp duvarlın üstüne bakınca, siperlerde binlerce İmparatorluk askeri olduğunu gördü; adamlar siperlere dizliyor, oklarını ve mızraklarını hazırlamış onlara bakıyorlardı.

Aralarında da aşağıya bakan bir İmparatorluk generali duruyordu.

“Bu kadar yaklaşmakla aptallık ettiniz,” diye seslendi adam. Kükremeyi andıran sesi her yerde yankılandı. “Yayların ve mızrakların menzilinde duruyorsunuz. Parmağımı hafifçe oynatmam anıdan ölmeniz için yeterli.

“Ama size merhamet eyleyeceğim. Ordunuza silahlarını indirmesini söyleyin, ben de hayatınızı almayayım.”

Volusia suratı güneşin parlaklığından görünmeyen generale baktı; başkenti korumak için geriye kalan tek komutan oydu. Sonra, siperlerdeki adamlarına, yaylarını onlara çevirmiş aşağıya bakan adamlarına baktı. Adamın dediği şeyi yapacağını biliyordu.

“Sizin ordunuzun silahlarını indirmesi için bir şans vereceğim,” diye seslendi. “Sonra, adamlarınızın hepsini öldürüp bu şehri dümdüz edeceğim.”

General pis pis güldü ve Volusia onun ve adamlarının hepsinin yüz zırhlarını indirip savaşmaya hazırlandıklarını gördü.

Volusia bir anda şimşek gibi bin mızrağın ve bin okun fırlatıldığını duydu ve başını kaldırdığında, göğün dosdoğru üstüne gelmekte olan bu silahlarla kararıp kaplandığını gördü.

Hiç korkmadan ve kılını dahi kıpırdatmadan orada durdu. Bu silahların hiçbirinin ona zarar vermeyeceğini biliyordu. Ne de olsa, kendisi bir tanrıçaydı.

Yanında olan Vok yeşil renkli tek avucunu açtı, elinden yeşil bir küre fırladı ve Volusia’nın başından birkaç adım aşağıda yeşil ışıklı bir kalkan oluşturup karşısında durdu. Bir saniye sonra, mızraklar ve oklar Volusia’ya hiç zarar vermeden yanına düştü ve kocaman bir öbek oluşturdu.

“Silahlarınızı bırakmanız için son bir şans daha veriyorum!” diye seslendi.

İmparatorluk generali öfkelendiği her halinden belli bir biçimde sert bir ifadeyle orada durdu ve seçeneklerini düşünmeye koyuldu, ama ona yanıt vermedi. Adamlarına bir işaret daha verince, Volusia bir kez daha saldıracaklarını anladı.

Vokin’e bir işaret verdi, Vokin de adamlarına. Düzinelerce Vok öne çıktı, sıraya dizildi ve ellerini başlarının üstüne kaldırıp avuçlarını düşmanlara çevirdi. Bir saniye sonra, göğü düzinelerce yeşil renkli küreler kapladı ve bunlar şehir duvarlarına yöneldi.

Volusia büyük bir beklentiyle olanları izledi; duvarların çökmesini, bütün adamların ayaklarının dibine yığılmasını ve başkentin kendisinin olmasını bekledi. Çoktan tahta oturmayı istiyordu.

Ama yeşil kürelerin başkentin duvarlarına hiçbir zarar vermeden çarpıp geri sekmesini ve parlak ışıklar saçarak gözden kaybolmasını hayal kırıklığıyla izledi. Neden etkisizi olduklarını anlayamadı.

Volusia Vokin'e baktığında, onun da şaşkın olduğunu gördü.

Yukarıdaki İmparatorluk komutanıysa onlara bakıp pis pis sırıttı.

"Büyücülük gücü olan bir tek sizler değilsiniz," dedi. "Bu başkentin duvarları hiçbir büyüyle yıkılamaz… Binlerce senedir zamana direndiler, barbarları ve sizinkinden büyük orduları uzak tuttular. Onları alt edebilecek hiçbir büyü yok… Bunu sadece insan elleri yapabilir."

Komutan keyifle sırıttı.

"O yüzden, sizden önce burayı fethedebileceğini sananlarla aynı hataya düştünüz. Bu başkente yaklaşabilmek için büyünde medet umdunuz… Şimdi, bunun bedelini ödeyeceksiniz."

Siperlerin dört bir yanında borazanlar öttü ve Volusia yukarıya bakınca ufukta bir ordunun askerlerinin dizildiğini gördü. Yüz binlerce askerden oluşan muazzam ordu ufku kaplamış karartmıştı ve arkasındaki adamlardan çok daha kalabalıktı. Belli ki bu askerler duvarın ardında, başkentin diğer tarafında çölde İmparatorluk komutanının emrini beklemişti. Volusia sadece sıradan bir diğer savaşa adım atmamıştı… Bu, kesinlikle kıran kırana geçecek bir savaştı.

Bir borazan daha öttü ve birden karşısındaki o kocamana altın kapılar açılmaya başladı. Kapılar giderek daha da aralandı ve tam o sırada binlerce daha İmparatorluk askeri onlara hücuma geçerken müthiş bir savaş çığlığı duyuldu.

Bu arada, ufukta bekleyen yüz binlerce asker de saldırıya geçti; birliklerini İmparatorluk şehrinin etrafına dağıtıp onlara her iki yönden saldırmaya başladılar.

Volusia istifini bozmadı, tek yumruğunu havaya kaldırıp indirdi.

Ardındaki ordusu da muazzam bir çığlıkla İmparatorluk askerlerini karşılamak için öne atıldı.

Volusia bunun başkentin kaderine, hatta İmparatorluğun kaderine karar verecek olan savaş olacağını biliyordu. Büyücüleri onu yarı yolda bırakmışlardı… Ama askerleri bunu yapmayacaktı. Ne de olsa, herhangi bir erkekten daha gaddar olabilirdi ve bunun için büyüye ihtiyacı yoktu.

Adamların üstüne geldiğini gördü ve öldürmeyi veya öldürülmeyi reddedermiş gibi olduğu yerde kaldı.

ALTINCI BÖLÜM

Gwendolyn irkildi ve başının şiştiğini hissederek gözlerini açtı. Nerede olduğunu bilemeyerek etrafına bakındı. Sert ve ahşap bir platformun üstünde yan yattığını fark etti ve dünya etrafında fırıl fırıl dönüyordu. Bir inleme sesi duydu ve yanağında ıslak bir şey hissetti. Başını kaldırınca Krohn'un yanına kıvrılmış onu yaladığını gördü ve içini büyük bir sevinç kapladı. Krohn hasta, açlıktan ve yorgunluktan bitkin düşmüş gözüküyordu… Ama hayattaydı. Önemli olan da buydu. O da kurtulmuştu.

Gwen dudaklarını yaladı ve önceki kadar kuru olmadıklarını fark etti; hatta dudaklarını yalayabildiğine bile sevindi, çünkü ilk kendisine geldiğinde dili hareket edemeyecek kadar şişti. Ağzına birkaç damla buz gibi su aktığını hissetti. Gözünün ucuyla bakınca, o çöl göçebelerinden birinin tepesine dikilmiş ona bir su kesesinden su içirmeye çalıştığını gördü. Suyu açlıkla tekrar tekrar yalayıp tuttu; sonra göçebe keseyi yine geriye çekti.

Yaratık elini geri çekerken, Gwen elini uzatıp bileğini kavradı ve keseyi Krohn'a itti. İlk önce göçebe bunun ne anlama geldiğini anlamadı, ama sonra durumu kavradı ve Krohn'un ağzına da biraz su akıttı. Gwen Krohn'un suya tepki verdiğine ve yanında nefes nefese içtiğini görünce sevindi.

Gwen başının yine sarsıldığını hissetti. Platform yine hareke etmişti. Yan yatarak etrafına bakınırken, gökten ve ilerleyen bulutlardan başka bir şey görmedi. Yükseğe kaldırıldığını, platformun her hareket edişinde daha da yükseklere gittiğini hissetti ve ne neler olduğunu, ne de nerede olduğunu anlayabildi. Doğrulacak gücü yoktu, ama başını biraz çevirmeyi başarınca ahşaptan geniş bir platformun üstünde yattığını ve platformun iki ucundan iplerle havada durduğunu gördü. Yükseklerdeki birisi gıcırdayan eski ipleri çekiştiriyordu ve her çekişinde platform biraz daha yükseğe gidiyordu. Gwen dimdik, sonu görünmeyen, bayılmadan önce gördüğünü hatırladığı kayalıklardan yukarı taşınıyordu. Bunlar siperlerle ve parıldayan şövalyelerle dolu olan yamaçlardı.

Bunları hatırlayan Gwen dönüp boynunu çevirdi ve aşağı baktı, ama birden başı fena halde döndü. Çölün zemininden yüzlerce adım yukarıdaydılar ve yükselmeye devam ediyorlardı.

Yukarı baktığındaysa, yüzlerce adım yukarıdaki siperleri gördü; gözleri güneşten kamaşıyordu, ama onlara bakan şövalyeleri ve iplerin her çekilişinde yukarı çıktıklarını görebiliyordu.

Gwen derhal dönüp platforma göz attı. Tanıdığı herkesin orada olduğunu görünce derin bir oh çekti: Kendrick, Sandara, Steffen, Arliss, Aberthol, Illepra, bebek Krea, Stara, Brant, Atme ve birkaç Gümüş askeri. Hepsi platformda yatıyordu ve ağızlarına ve yüzlerine su döken göçebeler onlarla ilgileniyorlardı. Gwen bu tuhaf göçebe yaratıklara hayatlarını kurtardıkları için büyük bir minnet hissetti.

Tekrar gözlerini yumup başını sert platforma yasladı ve Krohn tekrar yanına kıvrılırken başının külçe gibi ağır olduğunu hissetti. Etrafa tatlı bir sessizlik çökmüştü; rüzgârın ve gıcırdayan iplerin sesinden başka bir şey duyulmuyordu. Onca yolu çok uzun sürede gelmiş, yolculuğun ne zaman sona ereceğini merak etmişti. Çok geçmeden, yukarıya çekilmiş olacaklardı ve o şövalyelerin bu göçebe yaratıklar kadar misafirperver olduklarını umuyordu.

Platform her yukarı çekildiğinde, güneşlerin etkisi daha da güçlendi, sıcaklık arttı ve gizlenecek hiçbir yer kalmadı. Gwen kızarmak üzere olduğunu, güneşin merkezine çekildiğini hissetti.

Gözlerini açtığında, platform son bir kez daha yukarı çekildi ve uyuya kaldığını anladı. Bir kıpırtı hissetti. Yaratıkların onu hızla taşıdığını, onu ve arkadaşlarını kanvas kumaşlara yatırıp platformdan siperlere doğru götürdüklerini gördü.

Yavaşça taş bir zemine bırakıldığını hissedince, başını kaldırıp güneşe karşı birkaç kere gözlerini kırpıştırdı. Boynunu kaldıramayacak kadar bitkindi ve uyanık mı olduğunu rüya mı gördüğünü anlayamıyordu.

Karşısında ona yaklaşmakta olan, kusursuz parlak plaka ve zincir zırhlar giymiş şövalye vardı; adamlar etrafını sarıp merakla ona baktılar. Gwen şövalyelerin nasıl o kocaman çölde, o geniş hiçliğin orta yerinde olduğunu, o muazzam yamacın tepesinde ve o güneşlerin altında olduklarını anlayamamıştı. Orada nasıl hayatta kalıyorlardı? Neyi koruyorlardı? Neden kraliyet zırhlarına benzer zırhları vardı? Tüm bunlar bir rüya mıydı diye düşünüyordu.

Çok eski muhteşem gelenekleri olan Halka'da bile bu adamlarınkiyle yarışamayacak zırhlar vardı. Hayatında gördüğü en süslü zırhlardı; gümüşten, platinden ve bilmediği bir metalin karışımından yapılmışlardı ve üstlerinde hem karmaşık işaretler vardı, hem de adamların silahları da bunlar kadar güzeldi. Bu adamların profesyonel asker oldukları belliydi. Ona küçüklüğünde babasıyla sahaya gittiği zamanları hatırlattı; babası ona askerleri gösterirdi, Gwen de onların görkemli bir biçimde sıraya dizilişini izlerdi. Karşısındaki gibi muhteşem bir güzelliğin nasıl var olduğunu, bunun nasıl mümkün olabileceğini düşündü. Belki de ölmüştü ve gördükleri onun cennete dair düşündükleriydi.

Ama sonra askerlerden birinin diğerlerinin önüne çıktığını, miğferini çıkarıp bilgelik ve merhamet dolu masmavi gözleriyle ona baktığını fark etti. Otuzlu

yaşlarında gözüken adamın görünümü çok çarpıydı; başı tamamıyla dazlaktı ve açık sarı bir sakalı vardı. Diğerlerinden daha kıdemli olduğu belliydi.

Şövalye bakışlarını göçebelere çevirdi.

“Yaşıyorlar mı?” dedi.

Göçebelerden biri yanıt olarak uzun değneğini kaldırdı ve Gwendolyn’i hafifçe dürtükledi. Gwen hafifçe kıpırdandı. Doğrulabilmek, onlarla konuşmak ve kim olduklarını öğrenmek için can atıyordu… Ama fazlasıyla bitkindi ve boğazı yanıt veremeyecek kadar kuruydu.

“İnanılmaz,” dedi bir başka şövalye mahmuzlarını çınlata çınlata öne çıkarak. Diğerleri de onlara yaklaştılar ve etraflarını çevirdiler. Hepsinin büyük bir merak içinde olduğu aşikârdı.

“Mümkün değil,” dedi biri. “Büyük Hiçlik’ten nasıl kurtulmuş olabilirler?”

“Kurtulmuş olamazlar,” dedi bir başkası. “Bunlar çölde yaşayanlardan olmalı. Bir şekilde Yamacı aşıp çölde kaybolmuş ve geri dönmeye karar vermiş olmalılar.”

Gwendolyn yanıt vermek, olan biten her şeyi anlatmak istedi, ama sözcükleri söyleyemeyecek kadar yorgundu.

Kısa bir sessizlikten sonra liderleri öne çıktı.

“Hayır,” dedi kendinden emin bir biçimde. “Şu zırhlardaki işaretlere bakın,” dedi Kendrick’i ayağıyla dürterek. “Bunlar bize ait değil. İmparatorluk zırhları da değil.”

Tüm şövalyeler şok içinde onlara yaklaştılar.

“O halde, nereden geldiler?” dedi birisi şaşkınlıkla.

“Bizi nerede bulacaklarını nasıl bildiler?” dedi bir başkası.

Lider göçebelere döndü.

“Onları nerede buldunuz?” diye sordu.

Göçebelerden biri yanıt olarak cıyakladı ve Gwen liderlerinin gözlerinin fal taşı gibi açıldığını gördü.

“Kum duvarının diğer tarafında mı?” dedi şövalye. “Emin misiniz?”

Göçebeler yine cıyakladılar.

Komutan adamlarına döndü.

“Burada olduğumuzu bildiklerini sanmıyorum. Sanırım, şansları yaver gitti… Göçebeler onları buldu, bedelini almak istediler bizlerden olduklarını sanıp buraya getirdiler.”

Şövalyeler birbirlerine baktılar. Daha önce hiç o tür bir durumla karşılaşmadıkları belliydi.

“Onları buraya kabul edemeyiz,” dedi şövalyelerden biri. “Kuralları biliyorsunuz. Onları alırsak bir iz bırakmış oluruz. İz bırakmak yok. Asla. Onarlı Büyük Hiçliğe geri yollamamız gerek.”

Uzunca bir sessizlik oldu ve sadece rüzgârın uğultusu arasında devam etti. Gwen onların ne yapacaklarını düşündüklerini anladı, ama uzun sessizlik hoşuna gitmedi.

Onarla itiraz etmek, onları geriye yollayamayacaklarını söylemek, bunu yapamayacaklarını anlatmak için doğrulmaya çalıştı. Başlarından geçenlerden sonra geri dönemezlerdi.

“Onları geri yollarsak, kesin olarak ölürler,” dedi lider. “Şeref kurallarımız çaresiz kişilere yardım etmemizi söyler.”

“Ama onarlı buraya alırsak, hepimiz ölebiliriz,” dedi bir başka şövalye. “İmparatorluk izimizi bulabilir. Gizlendiğimiz yeri öğrenebilirler. Tüm halkımızı tehlikeye atarız. Birkaç yabancının mı ölmesi iyi, tüm halkımızın mı?”

Gwen liderlerinin sıkıntıyla zorlu bir karar vermeye çalıştığını fark etti. Bu tür zorlu kararlar vermenin ne demek olduğunu biliyordu. Kendisiyse başkalarının merhametine sığınmaktan başka bir şey yapamayacak kadar bitkin durumdaydı.

“Olabilir,” dedi liderleri en sonunda durumu kabullenmiş gibi. “Ama masum insanların ölmesine izin veremem. Onları buraya alacağız.”

Adamlarına döndü.

“Onları diğer tarafa indirin,” dedi otoriter bir sesle. “Onları Kralımızı götüreceğiz ve ne yapılacağına kendisi karar verecek.”

Adamları emrine uydu ve derhal harekete geçtiler; platformu diğer tarafta indirmeye hazırlanırlarken, adamlardan birisi tereddütle liderlerine baktı.

“Kral’ın kanunlarına karşı geliyorsun,” dedi. “Yamaca yabancılar alınmaz. Asla.”

Liderleri kararlılıkla ona baktı.

“Hiçbir yabancı bugüne dek kapılarımıza varmayı başaramadı.”

“Kral seni bu yüzden tutsak edebilir,” dedi şövalye.

Ama komutan vazgeçmedi.

“Bu, göze aldığım bir risk.”

“Yabancılar için mi? Beş para etmez çöl göçebeleri için mi?” dedi şövalye şaşkınlıkla. “Bu insanların kim olduğunu bile bilmiyoruz.”

“Tüm hayatlar değerlidir. Dahası, şerefim hapiste geçireceğin bir ömre bedel.”

Liderleri onları beklemekte olan adamlarına başıyla bir işaret verdi ve Gwen kendisini bir anda bir şövalyenin kollarında buldu. Adamın metal zırhının sırtına battığını hissetti. Dağ yamacının tepsinde geniş ve düz taş bir zeminde yürüdüklerini gördü. Açıklık alan yüz metre genişliğinde olabilirdi. Epeyi yürüdüler ve Gwen kendisini şövalyenin kollarında çok uzun süredir olmadığı

kadar rahat hissetti. O anda, içinden ona teşekkür etmek geçiyordu, ama ağzını bile açamayacak kadar yorgundu.

Siperlerin diğer tarafına vardılar ve şövalyeler onları yeni bir platforma koyup yamacın diğer tarafına indirmeye hazırlanırken, Gwen ileriye bakıp nereye gideceklerini gördü. Asla ama asla unutmayacağı, nefes kesecek kadar etkileyici bir manzaraydı. Çölden bir sfenks gibi, kocaman bir daire biçiminde yükseliyordu. Öylesine genişti ki, bulutların arasında gözden kayboluyordu. Bunun koruyucu bir duvar olduğunu fark etti. Yamacın diğer tarafında ve aşağıda bir okyanus kadar büyük, çöl güneşlerinin altıdan parıldayan masmavi bir göl gördü. Mavinin canlılığı, tüm o su manzarası nefesini kesti.

Gölün ardındaysa, ufukta kocaman bir diyar gördü. O kadar uçsuz bucaksız bir yerdi ki nerede sona erdiğini bile göremiyordu. Şok içinde canlı, yemyeşil, hayat saçan bir yer olduğunu fark etti. Göz alabildiğince uzanan tartlalar, meyve ağaçları, ormanlar, üzüm bağları ve meyve bahçeleriyle doluydu. Hayat taşan bir yerdi. Hayatında gördüğü en güzel, en resmi andıran yerdi.

“Hoş geldiniz, leydim,” dedi liderleri. “Yamacın ötesindeki diyardasınız.”

YEDİNCİ BÖLÜM

Godfrey kıvrılarak yattığı yerde rüyalarını bölen o dinmek bilmemiş ısrarcı inleme sesiyle uyandı. Ağır ağır uyandı; uyanık mı yoksa o bitmek bilmez kâbusunda mı olduğunu anlayamadı. Loş ışıkta gözlerini kırpıştırdı ve rüyasının etkisinden sıyrılmaya çalıştı. Kendisini iplere bağlı bir kukla olarak görmüştü; Finialılar tarafından tutulan Volusia duvarlarından sarkıtılmıştı; adamlar ipleri aşağı yukarı çekiyor, Godfrey'in kolları ve bacakları şehrin girişinin üstünde sallanıyordu. Bu şekilde, binlerce vatandaşının gözlerinin önünde katledilişini, Volusia sokaklarının kanla kaplanışını izlemeye zorlanıyordu. Ne vakit katliamın sona erdiğini düşünecek olsa, Finialı adam ipleri tekrar çekiyor, onu aşağı yukarı oynatıyor, bunu sürekli olarak tekrarlıyordu…

Nihayet, Godfrey o inleme sesiyle uyandı, yana döndü ve başı fena halde zonklarken inleme sesinin birkaç adım ötesinde nereden geldiğine baktı. Akorth ve Fulton yanında yerde yatıyorlardı ve ikisi de her yerleri siyah ve mor çürüklerle kaplanmış bir halde inliyorlardı. Yakınlarında olan Merek ve Ario da taş zemine serilmiş durumdaydı. Godfrey orasının bir hapishane hücresi olduğunu hemen anladı. Hepsi çok feci dayak yemiş gibiydi… Ama en azından hepsi bir aradaydı ve görebildiği kadarıyla nefes alıp veriyorlardı.

Godfrey o anda hem rahatladı, hem de perişan hissetti. Şahit olduğu tuzaktan sonra, hayatta olduğuna, oradaki Finialılar tarafından katledilmediğine inanamıyordu. Ama bir yandan da adeta içi boşalmıştı ve suçluluk duygusuna kapılmıştı. Darius'la diğerlerinin Volusia duvarlarının ardında tuzağa düşmesinin sorumlusunun kendisi olduğunu biliyordu. Bunlar sırf saflığı yüzünden başına gelmişti. Finialılara nasıl güvenmek gibi bir aptallık etmişti?

Godfrey gözlerini yumup başını salladı, bu anıları unutmak istedi; keşke o gece daha farklı şeyler olsaydı diye düşündü. Darius'u ve diğerlerini aptallık edip katledilecek koyunlar gibi şehre yönlendirmişti. Zihninde tekrar tekrar canlarını kurtarmaya, kaçmaya çalışan o adamların çığlıklarını duyuyor, sesler beyninde yankılanıyor ve ona hiç huzur vermiyordu.

Godfrey kulaklarını elleriyle kapatıp sesleri dindirmeye, her ikisi de çürükleri ve sert taş bir zeminde gece uyumuş olmaları yüzünden inleyip duran Akort'la Fulton'ın seslerini yok etmeye çalıştı.

Doğruldu, başının adeta milyon parçaya ayrıldığını hissetti ve etrafına bakınınca içinde kendisinin, arkadaşlarının ve tanımadığı birkaç kişinin daha olduğu ufak bir hücrede olduklarını gördü. Hücrenin o hali ona ölümün kısa sürede gelebileceğini hatırlattı ve bu onu bir parça rahatlattı. O hücrenin

diğerinden daha farklı olduğu, yakında ölecek tutsakların tutulduğu bir yer olduğu belliydi.

Godfrey uzaklardan bir yerden sürüklenen bir tutsağın bir koridordan gelen çığlıklarını duydu ve orasının gerçekten de infaz edileceklerin tutulduğu bir yer olduğunu anladı. Volusia'da farklı infazlar yapıldığını duymuştu ve kendisinin ve diğerlerinin günün ilk ışıklarında zorla dışarıya çıkartılıp arenada harcanacaklarını anladı. Böylece, şehir halkı gerçek gladyatör savaşları başlamanda önce onların Razifler tarafından parçalanarak öldürülüşünü izleyebilecekti. Bu yüzden onları o kadar süre canlı tutmuşlardı. En azından, artık her şey mantıklı geliyordu.

Godfrey apar topar elleriyle dizlerinin üstünde doğruldu, uzanıp arkadaşlarını dürtükledi ve uyandırmaya çalıştı. Başı dönüyor, şişliklerle ve çürüklerle dolu bedeninin her yanı sızlıyordu ve kıpırdamak canını yakıyordu. Hatırladığı son şey bir askerin ona vurmasıydı. Bayıldıktan sonra da epeyi tartaklanmış olmalıydı. Hain ödlekler olan Finialıların onu kendilerinin öldürmeye cesaret edemediği belliydi.

Godfrey alnını tuttu ve içki içmediği halde o kadar ağrıdığına şaştı. Dengesini sağlayamadan, dizleri titreye titreye ayağa kalktı ve karanlık hücrede etrafına bakındı. Tek bir muhafız parmaklıkların dışında sırtını onlara dönmüş, içerisini pek de izlemeden duruyordu. Ama bu hücrelerde hem çok sayıda kilit vardı, hem de kalın demir parmaklıklar. Godfrey bu sefer kolay kolay kaçamayacaklarını anladı. Bu sefer, ölene dek içeride hapsolmuşlardı.

Akorth, Fulton, Ario ve Merek yavaş yavaş ayağa kalktıklar ve onun gibi etraflarına bakındılar. Godfrey arkadaşlarının gözlerindeki şaşkınlığı ve korkuyu görebiliyordu… Tabii, bir de olanları hatırlamaya başladıklarında hissettikleri pişmanlığı.

"Hepsi öldü mü?" diye sordu Ario ona.

Godfrey ağır ağrı evet der gibi başını sallarken midesine bir ağrı saplandığını hissetti.

"Bizim suçumuz. Onları yarı yolda bıraktık," dedi Merek.

"Evet, bizim suçumuz," dedi Godfrey çatlak bir sesle.

"Sana Finialılara güvenmemeni söylemiştim," dedi Akorth.

"Mesele bunların kimin suçu olduğu değil, bu konuda ne yapacağımız," dedi Ario. "Kardeşlerimizin boş yere ölmesine izin mi vereceğiz? Yoksa intikam mı alacağız?"

Godfrey genç Ario'nun ne kadar ciddi olduğunu fark edince, tutsak alınıp öldürülmek üzere olduğu halde yıkılmaz bir kararlılık sergilemesinden etkilendi.

"İntikam mı?" dedi Akorth. "Delirdin mi? Toprağın altındayız, demir parmaklıklar ardındayız ve İmparatorluk muhafızları başımızda bekliyor. Bütün

adamlarımız öldü. Düşman bir şehrin ve ordunun orta yerindeyiz. Altınlarımızın tamamını kaybettik. Planlarımız yerle bir oldu. Ne tür bir intikam alabiliriz?"

"Her zaman bir yol vardır," dedi Ario kararlılıkla. Merek'e baktı.

Herkes Merek'e bakınca, Merek kaşlarını çattı.

"İntikam konusunda uzman değilim," dedi. "Beni rahatsız edenleri öldürürüm. Beklemem."

"Ama sen usta bir hırsızsın," dedi Ario. "Tün hayatını bir hapishane hücresinde geçirdiğini kendin söyledin. Bizi buradan mutlaka kurtarabilirsin."

Merek dönüp hücreyi, parmaklıkları, pencereleri, anahtarları ve muhafızları bir uzmanın keskin bakışlarıyla inceledi. Her şeye dikkatle baktıktan sonra, sıkkın bir ifadeyle onlara baktı.

"Burası sıradan bir hücre değil," dedi. "Bir Finia hücresi olmalı. Masraftan hiç kaçınmamışlar. Hiçbir zayıf noktası veya çıkış yolu yok. Keşke size başka bir şey söyleyebilseydim."

Godfrey yoğun duygulara kapılıp diğer tutsakların koridordan gelen çığlıklarını duymamaya çalıştı; hücrenin kapısına yürüyüp alnını soğuk ve kalın demire yasladı ve gözlerini yumdu.

"Onu buraya getirin!" diye kükredi birisi baş koridorda.

Godfrey gözlerini açtı, başını çevirdi ve birkaç İmparatorluk muhafızlarının bir tutsağı koridorda sürüklediklerini gördü. Bu mahkûmun omzundan göğsüne sarkan kırmızı bir kuşak vardı ve hiç direnmeden adamların arasında kendini bırakmış bir halde yürüyordu. Hatta adamlar yaklaştıkça, Godfrey adam baygın olduğu için muhafızların onu sürüklemek zorunda kaldıklarını gördü. Adamda ciddi bir sorun olduğu belliydi.

"Bana bir başka veba kurbanı mı getirdin?" diye bağırdı muhafız küstah bir tavırla. "Onu ne yapmamı bekliyorsun?"

"Bizi ilgilendirmez!" diye bağırdı diğerleri.

Nöbet tutmakta olan muhafız korkuyla ellerini havaya kaldırdı.

"Ona dokunmam!" dedi. "Onu şuraya koyun… Diğer vebalılarla birlikte çukura götürün."

Muhafızlar şaşkın şaşkın ona baktılar.

"Ama adam henüz ölmedi," dediler.

Muhafız kaşlarını çattı.

"Umurumda mı olduğunu sanıyorsunuz?"

Muhafızlar bunları dinlerken birbirlerine baktılar ve adamı hapishane koridorunda sürükleyerek kocaman bir çukura attılar. Godfrey çukurun aynı kırmızı kuşaklardan takmış bir sürü cesetle dolu olduğunu fark etti.

"Ya kaçmaya çalışırsa?" dedi muhafız diğerlerine bakmadan önce.

Yüksek rütbeli komutanın suratında gaddarca bir gülümseme belirdi.

“Vebanın bir adama ne yaptığını biliyor musun?” dedi. “Adam sabaha kadar ölmüş olur.”

İki muhafız dönüp uzaklaşırlarken, Godfrey başında muhafız olmayan o çukurda yatan veba kurbanına baktı ve aklına bir fikir geldi. O kadar çılgınca bir şeydi ki işe yarayabilirdi.

Akorth’la Fulton’a döndü.

“Bana yumruk atın,” dedi.

Arkadaşları şaşkınlıkla ona baktılar.

“Bana yumruk atın dedim!”

İki arkadaşı başlarını salladılar.

“Çıldırdın mı?” dedi Akorth.

“Sana yumruk atmam,” dedi Fulton hemen. “Hak ediyorsun, ama atmam.”

“Bana yumruk atın dedim!” dedi Godfrey. “Sert bir yumruk atın ve burnumu kırın! HEMEN!”

Ama Akorth ve Fulton arkalarını döndüler.

“Kafayı sıyırdın,” dediler.

Godfrey bu sefer Merek ve Ario’ya döndü, ama onlar da geri çekildiler.

“Bu her neyle ilgiliyse, bulaşmak istemiyorum,” dedi Merek.

Birden, hücredeki diğer tutsaklardan biri Godfrey’in yanına geldi.

“Kulak misafiri olmadan edemedim,” dedi sırıtıp eksik dişlerini sergileyerek. Godfrey adamın leş gibi nefesini hissetti. “Seni sırf susturmak için memnuniyetle yumruk atarım! Bir daha rica etmene gerek yok.”

Tutsak adam elini savurdu ve elinin kemikli kısmı Godfrey’in bununa indi. Godfrey çığlık atıp burnunu tutarken, kafatasının her yanına keskin bir acı yayıldığını hissetti.

Suratının her yanına ve gömleğine kanlar sıçradı. Acıyla gözleri yandı ve bir süre bir şey göremedi.

“Şimdi, şu kuşağı almam gerek,” dedi Godfrey Merek’e. “Benim için alabilir misin?”

Merek şaşkınlıkla bakışlarını koridora ve çukurda bayın yatan tutsağa çevirdi.

“Neden?”

“Sen sadece dediğimi yap.”

Merek kaşlarını çattı.

“Belki bir şeyleri birbirine bağlarsam, oraya ulaşabilirim,” dedi. “Uzun ve ince bir şey gerek.”

Merek kendi yakasının altından bir parça tel çıkardı; bunu açtığında, işine yarayacak kadar uzun olduğunu gördüler.

Merek hücrenin parmaklıklarından ileriye uzandı, muhafızın dikkatini çekmemeye çalıştı ve teli uzatıp kuşağı almaya çalıştı. Tel biraz toprak zeminde ilerledi, ama parmaklıklardan sadece bir parça ötede kaldı.

Merek tekrar tekrar denedi, ama sürekli olarak dirseği parmaklıklara takılıyordu. Kolu yeteri kadar ince değildi.

Muhafız onlara doğru bakınca, Merek hemen teli görmesin diye geriye çekti.

“Ben deneyeyim,” dedi Ario muhafızın arkasını döndüğünü görünce öne çıkıp.

Ario uzun teli aldı, kolunu dışarı uzattı ve kolları çok daha ince olduğundan ta omzuna kadar dışarı çıktı.

O fazladan birkaç santim istediklerini yapmaları için yeterli oldu. Telin kıvrık ucu kırmızı kuşağın tam ucuna kadar geldi ve Ario onu kendisine çekti. Diğer yöne bakmakta olan muhafız uyuklayıp başı düşünce ve birden başını kaldırıp etrafına bakınınca hemen durdu. Hepsi ter içinde beklediler ve adamın diğer yöne bakması için dua ettiler. Muhafız yine uyuklamaya başlayana dek onlara çok uzun bir süre gibi gelen dakikalar boyunca beklediler.

Ario kuşağı gitgide kendisine çekti, hapishanenin zemininde sürükledi ve en sonunda parkalıkların arasından hücreye soktu.

Godfrey elini uzatıp kuşağı aldı ve üstüne taktı. Diğerleri korkuyla geri çekildiler.

“Ne yapıyorsun?” dedi Merek. “O kuşağa veba bulaşmıştır. Hepimizi hasta edebilirsin.”

Hücredeki diğer tutsaklar da geriye çekildiler.

Godfrey Merek’e döndü.

“Şimdi, öksürmeye başlayıp durmayacağım,” dedi kuşağı takıp. Planı daha da somutlaşmıştı. “Muhafız geldiğinde, kanı ve bu kuşağı görecek. Ona vebaya yakalandığımı ve beni ayrı bir yere koymayıp hata ettiklerini söyleyin.”

Godfrey hiç vakit kaybetmedi. Şiddetle öksürmeye, suratındaki kanı daha da gözüksün diye her yanına sürmeye koyuldu. Hayatında hiç öksürmediği kadar öksürdü ve en sonunda kapının açılıp adamın içeri girdiğini duydu.

“Arkadaşınızı susturun,” dedi muhafız. “Analdınız mı?”

“O, arkadaşımız değil,” dedi Merek. “Sadece tanıştığımız bir adam. Vebaya yakalanmış bir adam.”

Muhafız şaşkınlıkla aşağı baktı ve kırmızı kuşlağı fark edince gözleri irileşti.

“Buraya nasıl girdi?” dedi. “Ayrı bir yerde olması gerekirdi.”

Godfrey daha da öksürmeye devam etti. Tüm bedeni öksürdükçe krize girmiş gibi sarsılıyordu.

Çok geçmeden iri ellerin onu yakalayıp dışarı sürüklediği ve fırlattığını fark etti. Koridorda sendeledi ve muhafız onu son bir kez itince, veba hastalarıyla

birlikte çukura düştü.

Godfrey hastalıklı cesetlerin üstünde derin nefes almamaya çalışarak yattı, başını çevirmeye ve adamın bulaşıcı hastalığını içine çekmemeye çalıştı. Hastalanmasın diye içinden dua etti. Orada öylece kalacağı için uzun bir gece olacaktı.

Ama artık başında bekleyen kimse yoktu. Sabah olduğunda kalkacaktı.

Sonra da saldırıya geçecekti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Thorgrin okyanusun dibine çekildiğini, buz gibi suya batarken kulaklarında basınç oluştuğunu ve adeta bir milyon tane hançerin üstüne saplandığını hissetti. Ama daha da derinlere bakarken, çok tuhaf bir şey oldu: ışık dineceğine daha da parlak hale gelmeye başladı. Ellerini kollarını sallarken, suya batarken, denizin ağırlığıyla aşağı çekilirken, aşağı baktı ve bir ışık bulutu arasında görmeyi beklediği son kişiyi gördü: annesini. Annesi ona gülümsedi. O kadar çok parıldıyordu ki, Thorgrin yüzünü bile zor görüyordu. Annesi sevgiyle ona kollarını uzatınca, Thorgrin dosdoğru ona doğru batmaya başladı.

"Oğlum," dedi annesi suya rağmen berrak mı berrak bir sesle. "Burada, seninle birlikteyim. Seni seviyorum. Henüz vaktin gelmedi. Güçlü ol. Sınavı geçtin, ama daha çok sınavla karşılaşacaksın. Dünyayla yüzleş ve asla kim olduğunu unutma. Şunu asla unutma: Gücün silahlarından değil, içinden geliyor."

Thorgrin bir şey söylemek için ağzını açtı, ama bunu yaparken tamamıyla suya battığını, su yuttuğunu ve boğulduğunu hissetti.

Thor aniden uyanıp etrafına bakındı ve nerede olduğunu düşündü. Bileklerinde sert bir şey hissedince, ellerinin arkasından ahşap bir direğe bağlı olduğunu fark etti. Loş odaya baktı ve hafif bir sallantı hissedince bir gemide olduğunu anladı. Bunu bedeninin sallanışından, içeri sızan ışıktan ve güvertenin altında tutsak olan adamların küf kokusundan anlamıştı.

Etrafına bakınıp derhal dikkat eksildi. Kendisini bitkin hissediyor, olanları hatırlamaya çalışıyordu. Hatırladığı son şey o berbat fırtına, geminin batışı ve kendisinin ve adamlarının gemiden apar topar düşüşüydü. Angel'ı, ölmemek için ona tutunduğunu, Belindeki Ölüler Kılıcı'nı hatırladı. Nasıl hayatta kalmıştı?

Thor etrafına bakındı, nasıl bir gemide olduğunu merak etti. Şaşkınlıkla arkadaşlarını ve Angel'ı aradı. Karanlıkta onları hayal meyal görünce derin bir oh çekti. Hepsi yakınlarında iplerle direklere bağlanmıştı: Reece ve Selese, Elden ve Indra, Matus, O'Connor ve onlardan birkaç adım ötede Angel vardı. Thor hepsinin hayatta olduğunu görünce çok sevindi, ama herkes son derece bitkin, fırtına ve korsanlar yüzünden yıpranmış gözüküyordu.

Thor yukarıdan bir yerden kaba bir kahkaha, tartışma ve tezahürat sesleri duydu ve kulağına patlama sesi gibi gelen bir gümbürtüden sonra adamların boş güvertede birbirlerinin üstüne düştüğünü duydu. Sonra, korsanları hatırladı. Adamlar onu batırmaya çalışan arpalı askerlerdi.

O sesi, denizde sıkılan o kaba saba ve gaddarlık peşinde olan insanların sesini nerede olsa tanırdı… Onlarla daha önceden sık sık karşılaşmıştı. Rüyasından sıyrılarak artık onların tutsağı olduğunu fark etti ve iplerini açıp özgür kalmaya çalışarak debelendi.

Ama bunu başaramadı. Hem kol, hem de ayak bilekleri çok iyi bağlanmıştı. Hiçbir yere gidemezdi.

Gözlerini yumup dilediği takdirde dağları yerinden oynatabileceğini bildiği içindeki güce ulaşmaya çalıştı.

Ama hiçbir şey olmadı. Geminin atmasından dolayı fazla yorgundu ve henüz gücünü toparlayamamıştı. Geçmiş deneyimlerinden toparlanmak için vakte ihtiyaç duyduğunu biliyordu. Ama bu zamana sahip olmadığını da biliyordu.

“Thorgrin!” diye bağırdı birisi karanlıkta sevinçle. Çok iyi tanıdığı bir sesti. Başını çevirince birkaç adım ötede bağlı olan Reece’in sevinçle ona baktığını gördü. “Yaşıyorsun!”

Kendine gelip gelemeyeceğinden emin değildik!”

Thor başını diğer yöne çevirince, O’Connor’ın da bağlı olduğunu ve sevinçle ona baktığını gördü.

“Her dakika senin için dua ettim,” dedi daha tatlı ve yumuşak bir ses karanlıkta.

Thor Angel’ın mutluluk gözyaşları arasında ona baktığını gördü ve Angel’ın onu ne kadar önemsediğini hissetti.

“Ona hayatını borçlusun,” dedi Indra. “Seni gemiden attıklarında, dalıp geri getiren oydu. O cesareti göstermemiş olsaydı, şu anda burada olmazdın.”

Thor daha da büyük bir saygıyla, yeni bir minnet ve bağlılıkla Angel’a baktı.

“Küçük kız, sana borcumu ödemenin bir yolunu bulacağım,” dedi ona.

“Ödedin bile,” dedi Angel. Thor onun bunu samimiyetle söylediğini fark etti.

“Hepimizi buraya getirerek ödedin,” dedi Indra asabiyetle iplerinden kurtulmaya çalışarak. “O kana susammış korsanların alçakların en alçağı. Bizi denizde süzülürken ve o fırtına yüzünden baygın haldeyken buldular. Bizimle normal halimizde karşılaşmış olsaydılar, durum şu anda çok daha farklı olurdu.”

“Hepsi ödlek,” dedi Matus. “Bütün korsanlar gibi.”

“Silahlarımızı da aldılar,” dedi O’Connor.

Thor silahlarını, zırhını ve Ölüler Kılıcı’nı hatırlayınca paniğe kapılır gibi oldu.

“Merak etme,” dedi Reece bunu fark edince. “Silahlarımızı fırtınada kaybetmedik. Seninkiler de kaybolmadı. En azından, suyun dibinde değil. Ama korsanlar aldılar. Şu deliklerden dışarıyı görüyor musun?”

Thor dışarı bakınca, bütün silahlarının güvertede güneşin altına dizildiğini ve korsanların bunların etrafında olduklarını gördü. Elden'ın savaş baltasını, O'Connor'ın altın yayını, Reece'in baltalı kargısını, Matus'un ucu topuzlu zincirini, Indra'nın mızrağını ve Selese'nin kum kesesini gördü… Kendi Ölüler Kılıcı da oradaydı. Korsanların ellerini bellerine dayamış, gözleri parıldayarak silahları incelediklerini gördü.

"Hayatımda hiç böyle bir kılıç görmemiştim," dedi içlerinden biri diğerine.

Thor korsanın ayağıyla kılıcını dürtüklediğini görünce öfkeden kıpkırmızı kesildi.

"Bir krala ait gibi," dedi bir başkası öne çıkarak.

"İlk ben buldum, kılıç benim," dedi ilk adam.

"Beni öldürürsen senin olur," dedi diğeri.

Thor adamların kavgaya tutuştuklarını gördü ve ikisi de güreşerek küt diye yere düşünce, diğer korsanlar etraflarını çevirip bağırmaya başladılar. Adamlar bir ileri bir geri yuvarlandı, birbirlerine yumruklar ve dirsekler attılar. Diğerleri onlara tezahürat yaparken, Thor en sonunda aralıklardan her yana kanlar saçıldığını ve bir korsanın diğerinin başına birkaç kere ayağıyla bastığını gördü.

Diğerleri bundan büyük bir keyif alarak bağrıştılar.

Kavgayı kazanan gömleksiz, sıska, göğsünde uzun bir yara izi olan adam nefes nefese ayağa kalkıp, Ölüler Kılıcı'na doğru gitti. Thor adamın eğilip kılıcını almasını ve zafer kazanmış gibi kaldırmasını izledi. Diğerleri yine bağrıştılar.

Thor bu manzara karşısında çıldırdı. O rezil herif bir karalın kullanması gereken bir kılıcı tutuyordu. O kılıcı alabilmek için hayatını tehlikeye atmıştı. O kılıç başkasına değil, sadece ona verilmişti.

Derken, ani bir çığlık duyuldu ve Thor korsanın acıyla suratını buruşturduğunu gördü. Adam bağırıp kılıcı bir yılanmış gibi yere fırlattı. Thor kılıcın havada uçtuğunu ve büyük bir gümbürtüyle güverteye düştüğünü gördü.

"Beni ısırdı!" diye bağırdı korsan diğerlerine. "O lanet olasıca kılıç elimi ısırdı! Bakın!"

Elini uzattığında, parmaklarından biri yoktu. Thor deliklerden kabzası görünen kılıca baktı. Bunun üstüne kazınmış olan suratlardan birinde ufak ve sivri bir diş olduğunu ve kanlar aktığını gördü.

Diğer korsanlar dönüp kılıca baktılar.

"Şeytanın kılıcı!" diye bağırdı birisi.

"Ben ona dokunmam!" diye bağırdı bir başka korsan.

"Boş verin," dedi bir diğeri arkasını dönerek. "Aralarından seçebileceğimiz daha birçok silah var."

"Parmağım ne olacak?" diye bağırdı korsan acı içinde.

Diğer korsanlar gülüp onu duymazdan geldiler ve diğer silahları incelemeye başlayıp kendi aralarında tartıştılar.

Thor dikkatini yine kılıcına verdi; orada, ona o kadar yakın bir yerde duruyordu ve aralıkların diğer tarafında onunla alay eder gibi duruyordu. Bir kez daha var gücüyle iplerden kurtulmaya çalıştı, ama ipler çok sıkıydı. Çok iyi bağlanmıştı.

"Bir silahlarımızı alabilsek," dedi Indra öfkeyle. "O pis ellerin mızrağıma dokunmasına dayanamıyorum."

"Belki ben bu konuda bir şey yapabilirim," dedi Angel.

Thor ve diğerleri şüpheyle ona baktılar.

"Beni sizler kadar sıkı bağlamadılar. Cüzzamdan korktular. Ellerimi bağladılar, ama sonra vazgeçtiler. Bakın."

Angel ayağa kalkıp arkasında bağlı olan ellerini, ama serbest olan bacaklarını gösterdi.

"Bunun bize pek bir faydası olmaz," dedi Indra. "Hala bizimle birlikte burada tutsaksın."

Angel başını salladı.

"Anlamıyorsunuz. Hepinizden daha ufaktefeğim. O aralıklardan geçebilirim." Thor'a baktı. "Kılıcını alabilirim."

Thor onun cesaretine hayret ederek ona baktı.

"Çok cesurdun," dedi. "Bu yönünü çok seviyorum. Ama kendini tehlikeye atmış olursun. Seni orada yakalarlarsa, derhal öldürebilirler."

"Daha kötüsü de olabilir," dedi Selese.

Angel gururla ve inatçı bir ifadeyle onlara baktı.

"Her halükarda öleceğim, Thorgrin. Bunu uzun zaman önce öğrendim. Hayatım bana bunu öğretti. Hastalığım bunu öğretti. Ölmek benim için önemli değil, sadece yaşamak önemli. Özgür yaşamak, başkalarının tutsağı olmadan yaşamak önemli."

Thor ilhamla, o genç yaşta o kadar bilgelik dolu olduğuna şaşırarak ona baktı. Angel hayat hakkında çoktan o güne dek karşılaştığı muhteşem öğretmenlerden çok daha fazlasını biliyordu.

Thor tamam der gibi ciddiyetle başını salladı. Angel'ın bir savaşçının ruhuna sahip olduğunu görebiliyordu ve ona engel olmayacaktı.

"Tamam, o zaman. Ama hızlı davran ve sessiz ol. Herhangi bir tehlikeyle karşılaşırsan hemen geri gel. Seni o kılıçtan daha çok umursuyorum."

Angel sevinçle cesaret topladı. Hızla arkasını döndü ve tutsak edildikleri alandan ellerini beceriksizce arkasında tutarak aralıklara kadar ilerledi. Orada eğildi, dışarıya baktı ve ter içinde, korkuyla olanları izledi.

En sonunda, Bir fırsat yakaladığını düşününce aralıklardan birinin arasından başını çıkardı. Aralık ancak onun geçebileceği genişlikteydi. Kıvrılarak ve ayaklarıyla kendisini iterek aralıktan geçti.

Bir saniye sonra, tamamıyla dışarıdaydı. Thor onun güvertede olduğunu görebiliyordu. Onun güvende olması, kılıcı alıp çok geçmende geri dönebilmesi için dua ederken kalbi çılgınlar gibi atmaya başladı.

Angel ayağa kalktı, Eğildi ve hızla kılıca gitti. Çıplak ayağını kabzasına koyup itti.

Kılıç güvertede tutsak oldukları odaya doğru kayarken epeyi ses çıkardı. Aralıklara tam birkaç santim kala, birden bir ses duyuldu.

“Seni küçük pislik!” diye bağırdı bir korsan.

Thor bütün korsanların Angel’a dönüp ona doğru koştuklarını gördü.

Angel koşarak geri dönmeye çalıştı, ama bunu başarmasına fırsat kalmadan yakalandı. Adamlar onu yakaladıkları gibi ayaklarını yerden kestiler. Thor onu denize atacaklarmış gibi tırabzanlara götürdüklerini gördü.

Angel topuğunu savurup sert bir tekme atmayı başardı. Ayağı bacaklarının arasına isabet eden korsan acıyla haykırdı. Onu tutmakta olan korsan inleyip onu düşürdü ve Angel hiç tereddüt etmeden koştu, kılıca gitti ve bir tekme attı.

Thor kılıcının aralıklardan içeri düştüğünü, bir gümbürtüyle ayaklarının dibine geldiğini görünce çok heyecanlandı.

Derken, korsanlardan biri elinin tersiyle Angel’a vurunca bir çığlık duyuldu. Diğer adamlar onu yakaladılar ve denize atmaya hazırlanarak tırabzanlara götürdüler.

Thor ter içinde, kendisinden çok Angel için endişelenerek kılıcına baktı ve bununla arasında derin bir bağ hissetti. Aralarındaki bağ öylesine güçlüydü ki, Thor’un büyülü güçleri kullanmasına bile gerek yoktu.

Bununla bir arkadaşıyla konuşur gibi konuştuğunda, kılıcın onu dinlediğini hissetti.

“Bana gel, dostum. İplerimi kes. Yine birlikte olalım.”

Kılıç dediğini yaptı. Birden yerden havalandı, onun arkasına süzüldü ve iplerini kesti.

Thor derhal arkasına dönüp havada olan kılıcın kabzasını kavradı ve aşağı indirdi. Sonra, ayak bileklerindeki ipleri kesti.

Bunun ardından, ayağa fırladı ve diğerlerinin iplerini de kesti.

Thor arkasını dönüp aralıklara yöneldi, çizmesini kaldırdı ve ahşap kapıya bir tekme indirdi. Kapı paramparça oldu ve Thor elinde kılıcıyla günışığına fırladı… Angel’ı kurtarmaya kararlıydı.

Hızla güverteye atılıp Angel’ı tutan adamlara doğru gitti. Angel adamların arasında kıvranıyor, tırabzana doğru gittikleri için korkuyla oraya bakıyordu.

“Bırakın onu!” diye bağırdı Thor.

Thor hızla Angela’ gitti ve ona dört bir yandan saldıran korsanlara kılıcını savurup tek bir darbe bile savurmalarına izin vermeden hepsinin göğsünü kesti… Hiçbiri ona ve Ölüler Kılıcı’na karşı gelecek güçte değildi.

Adamların arasına dalıp son iki kişiyi de öldürdü ve son korsan Angel’ı denize atmadan önce adamı yakasından kavradı. Onu kendisine doğru çekince, Angel da kenardan uzaklaşmış oldu. Thor onu tutabilmek için kolunu indirdi. Angel da güven içinde güverteye düştü.

Thor daha sonra damı kaptığı gibi suya fırlattı. Adam çığlıklar içinde buz gibi sulara gömüldü.

Thor ayak sesleri duydu ve düzinelerce korsanın ona saldırdığını fark etti. Ufak bir teknede değil, kocaman, herhangi bir savaş gemisi kadar büyük profesyonel bir gemideydiler ve gemide her biri azılı, denizde başkalarını öldürerek yaşamaya alışık en azından yüz korsan vardı. Adamların hepsi büyük bir şevkle saldırıya geçmişti.

Thor’un Lejyon kardeşleri tutsak oldukları yerden fırladılar ve korsanlar onarla ulaşmanda silahlarını alabilmek için koştular. Elden boynuna bir pala darbesi indirmek isteyen bir korsandan kaçmayı başardı, sonra onu tutup bir kafa attı ve burnunu kırdı. Adamın elinden palayı alıp onu ikiye ayırdı. Sonra, derhal savaş baltasına doğru gitti.

Reese baltalı kargısını, O’Connor yayını, Indra mızrağını, Matus ucu topuzlu zinciri ve Selese kum kesesini alırken, Angel aralarından hızla geçip bir korsanın baldırına tekme attı ve onun Thor’a bir hançer fırlatmasını engelledi. Adam çığlıklar arasında bacağını tuttu ve elindeki hançer başka bir yere fırladı.

Thor hızla öne atılıp grubun arasına daldı; bir korsanın göğsüne bir tekme attı, bir başkasını kılıcıyla öldürdü. Hızla arkasına dönüp Reece’e palasını indirmek isteyen bir diğer korsanın da kolunu kesti. Bir korsana daha saldırıya geçip sopasını başına savurdu. Thor eğilip kaçınca, sopa vın diye üstünden geçti. Adam onu bıçaklamaya hazırlanıyordu, ama bu sefer de Reece öne çıkıp baltalı kargısıyla onu öldürdü.

O’Connor Thor’un yanından hızla geçen iki serseri ok fırlattı. Thor arkasına bakınca, peşinden gelen iki korsanın oklara hedef olup öldüklerini gördü. Bir korsanın Angel’a saldırdığını gördü ve tam onun peşinden gidecekken, O’Connor öne çıkıp adamın sırtına bir ok fırlattı.

Thor yine ayak sesleri duydu. Bir korsanın elindeki sopayla O’Connor’a arkadan yaklaştığını gördü. Öne atıldı ve Ölüler Kılıcı’nın titrediğini hissetti; adamın kalın sopasını ikiye ayırıp adamın bir şey yapmasına fırsat vermeden kılıcını kalbine sapladı. Sonra, tekrar hızla arkasına dönüp bir başka adamın kaburgalarına bir tekme indirdi. Ölüler Kılıcı ona yol göstererek adamın kafasını

kopardı. Thor çok şaşırdı. Sanki kılıç canlıydı ve Thor'a istediklerini yaptırıyordu.

Thor öfkeyle her yöne kılıcını sallarken, bir düzine kadar adam önünde yığıldı ve dirseklerine kadar kanlar içinde kaldı… Derken, bir korsan arkasından sıratına atladı. Paralı asker bir hançeri havaya kaldırıp Thor'un omzunun arkasına indirdi. Adam hem Thor'a çok yakındı, hem de Thor'un ona bir karşılık verebilmesi için geç kalınmıştı.

Thor gözünün ucuyla kendisine doğru uçan bir nesne gördü ve birden adamın elinin gevşediğini ve yere düştüğünü hissetti. Arkasına bakınca, Angel'ın adama bir taş fırlatmış olduğunu gördü. Angel taşı adamın tam şakağına isabet ettirmeyi başarmıştı. Korsan Thor'un ayaklarının dibinde kıvranmaya başladı. Thor hayretler içinde Angel'ın öne çıktığını, güverteden bir kanca aldığını ve bunu havaya kaldırıp adamın göğsüne sapladığını gördü. Bu, korsanların onları denizden ağla çekmek için kullandıkları kancaydı. Thor adaletin yerini bulduğunu düşündü.

Angel'ın bunu yapabileceği hiç aklına gelmemişti; Angel tepesinde dikilmiş dururken bakışlarındaki vahşiliği görmüş, onun gerçek bir savaşçının ruhuna sahip olduğunu ve düşündüğünden çok daha karmaşık bir yapısı olduğunu anlamıştı.

Thor dönerek kendini mücadelenin ortasına attı ve o ve adamları daha önce başka yerlerde yaptıkları gibi bir bütün olarak ve birbirlerinin arkasını kollayarak ince ayarlı bir ölüm makinesi gibi acımasız bir şekilde saldırdılar. Birbirlerinin ritmini bildiklerinden çok güzel savaştılar. Elden savaş baltasını savururken Indra da mızrağını fırlatarak Elden'ın ulaşamadıklarını öldürdü. Matus elindeki orağı savurarak bir seferde iki korsanı birden öldürürken Reece de baltalı kargısını onlar daha Selese'ye ulaşamadan üç korsanı öldürmek için kullandı. Selese ise onlar savaşırken çuvalından yaralarına toz serpiştirerek bütün yaralarını iyileştirdi ve güçlerini korumalarını sağladı.

Onlar birbiri ardına adamları kılıçtan geçirdikçe rüzgâr yavaş yavaş tersine döndü. Cesetler üst üste yığıldı ve sonunda düşmanları sadece bir düzine kadar kaldılar.

Geride kalan bir düzine korsan, gözleri korkudan fal taşı gibi açılmış bir şekilde kazanamayacaklarının farkına vararak hançerlerini ve palalarını ve baltalarını atarak dehşet içinde ellerini havaya kaldırdılar.

Bir tanesi titreyerek "Bizi öldürmeyin!" diye haykırdı. "İsteyerek yapmadık! Sadece diğerlerine uyduk!"

Elden "Eminim öyledir,"dedi.

Thor "Endişelenmeyin" dedi, "sizi öldürmeyeceğiz."

Thor kılıcını kınına geçirdi, ilerledi ve korsanı yakaladı, başının üzerinde kaldırarak onu gemiden aşağıya denize fırlattı.

“Bunu bizim yerimize balıklar yapacak.”

Diğerleri de ona katılarak geride kalanları ellerindeki silahlar aracılığıyla denize attılar ve Thor deniz suyunun kısa zamanda kırmızıya boyanmasını ve köpekbalıklarının halkalar çizerek korsanların çığlıklarını bastırmalarını izledi.

Thor diğerlerine döndü, onlar da ona baktılar. Gözlerinden kendisiyle aynı şeyi düşündüklerini görebiliyordu: Zafer, tatlı zafer onlarındı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Erec parmaklıklardan sarkarak meşale ışığında aşağıya. İmparatorluk cesetleri dolu denize baktı. Bir düzine İmparatorluk askeri denizde dalgalanıyordu, hepsi Erec ve adamları tarafından öldürülmüş, hepsi parmaklıklardan aşağıya atılmışlardı ve Erec aşağıya bakarken hepsi birer birer ve yavaşça battılar.

Erec baştan aşağıya gemi filolarına baktı ve hepsinde Alistair'in zincirlerini kırması sayesinde artık özgür olan adamlarını gördü. Kendini yenilmez gören İmparatorluğun her bir gemiyi denetlemek üzere geride sadece bir düzine asker bırakması ahmakçaydı. Sayıca çok az kalmışlardı ve Erec'in adamlarının zincirleri kırılır kırılmaz öldürülmeleri ve gemilerin geri alınması kolay olmuştu. Alistair'i hafife almışlardı.

Ayrıca bir ayaklanmadan korkmak için bir sebepleri yoktu zira Erec'in gemilerini tamamıyla kuşatmışlardı. Gerçekten de, Erec bakışlarını kaldırdığında İmparatorluk ablukasının tamamının, bin gemisiyle birlikte, hala sağlam olduğunu gördü. Gidebilecekleri bir yer yoktu.

Yeni borazanlar çalındı, yeni İmparatorluk askerleri gecenin içinde çığlık attı ve Erec filo boyunca fenerlerin yakıldığını gördü. İmparatorluk, o uyuyan ejderha, yavaşça kendine geliyordu. Kısa bir süre içerisinde Erec'in adamlarını bir piton yılanı gibi saracak ve onları boğarak öldürecekti. Eric bu sefer hiçbir merhamet göstermeyeceklerinden emindi.

Erec hemen düşündü. Ablukada zayıf bir nokta, daha az sayıda geminin olduğu bir bölge bulabilmek için İmparatorluk gemilerini inceledi. Dönüp arkasına baktığında İmparatorluk gemilerinin daha açık aralıklı, birbirlerinden belki de yirmi yarda kadar uzaklıkta olduğu bir noktayı fark etti. Bu halkanın en zayıf noktasıydı—ama öyle bile olsa, abluka zayıf değildi. Bu en kötü seçenekler arasında en iyisiydi. Kaçıp kendilerini kurtarmaları gerekecekti.

Erec, harekete geçerken "PUPA YELKEN!" diye bağırdı, emirleri filosu boyunca tekrarlandı ve yankılandı.

Bütün yelkenleri açarak kürek çekmeye başladılar. Erec, gemisi önde, filosu hemen arkada pruvada duruyordu. İleri doğru bakarak gemisini ablukanın zayıf noktasına yöneltti. Tek dileği bütün İmparatorluk gemileri arayı kapayıp konumlarını sıklaştırmadan bu bölgeye olabildiğince çabuk vurmaktı. Ablukadan bir geçebilseler önlerinde sadece açık deniz olacaktı. İmparatorluğun onları yakından takip edeceğini hatta büyük ihtimalle bu kovalamacayı kazanamayacağını biliyordu. Ama yine de denemesi lazımdı. Herhangi bir plan, hatta gözü kara bir plan bile yenilgiye ve ölüme boyun eğmekten daha iyiydi.

Bir ses “Delip geçebilir miyiz?” diye sordu.

Erec döndüğünde eli hala öldürdüğü İmparatorluk askerlerinin kanıyla kırmızı kılıcının üzerinde duran Strom’un yanına gelerek gecenin karanlığına doğru baktığını gördü.

Erec omzunu silkti.

“Seçeneğimiz var mı?”

Strom yanında durmuş gözünü kırpmadan ufka bakıyordu.

“Geldiğimizi anlayana kadar ne kadar zamanımız var?”

Bir okun havada vızıldayarak tam Erec ve Strom’un yanından geçerek bir kaç adım arkalarında Erec’in adamlarından birinde hedefi bulmasıyla cevaplarını aldılar. Adam çığlık atarak sırtüstü yere düştü ve göğsündeki oku kavrayarak iki eliyle çekmeye çalışırken ölmekte olduğu için titriyordu.

Bir başka ok vızıldayarak havada ilerledi, ardından bir tane ve bir tane daha. Ne Erec ne de Strom eğilmediler, ikisi de korkusuz bir şekilde durarak konumlarını muhafaza ettiler.

Erec ileriye bakarak karanlıkta bazı şekilleri seçmeye başladı ve İmparator askerlerinin hedef aldıklarını, sıraya girdiklerini ve sıra sıra ok attıklarını gördü ve karşılaşmanın kötü olacağını fark etti. Ablukaya varmalarına hala yüz yarda kadar vardı.

Erec “Kalkanlar!” diye bağırdı. “Bir araya gelin! Birbirinize yakın durdun! Adam adama!” Erec’in adamları söylenenlere uyarak konumlarını alarak kalkanlarını kaldırdılar ve Erec memnuniyetle aynı şeyi yaparak kalkanını başının üzerinde tuttu ve Strom ve diğerlerinin yanında diz çöktü.

Erec üç okun üç seri darbeyle kalkanı üzerine isabet ettiğini hissetti titremeler kolunu sallıyordu.

Çığlıklar geceyi böldü ve Erec bir bedenin suya düştüğünü duydu, döndü ve gemilerinden birinin kaptanının parmaklıklardan aşağı düşüşünü görerek hayal kırıklığına uğradı.

Adam göğsünde iki ok ile suyun içine daldı ve Erec yanındaki gemi yolundan sapmaya başlarken adamın gözlerindeki korkuyu gördü. Erec kumandanları olmadan geminin onların peşinden gelmeyeceğini ve adamlarını kaybedeceğini biliyordu. Bir geminin komutana ihtiyacı vardı—özellikle de şimdi.

Çılgına dönmüş bir şekilde kardeşine seslendi “Strom!” “Yeterince yaklaşabilirsem öbür tarafa atlayabilir misin?”

Strom kardeşine ardından da yandaki gemiye baktı ve bir anda Erec’in ne istediğini anladı, güvenle başını salladı ve tereddüt etmeden parmaklıklara koştu.

Erec dümene koşarak gemisini diğerine yaklaştırdı ve yeterince yaklaştıklarında Strom oklara aldırmadan parmaklıklar üzerinde durdu. Yayını

kaldırdı, bir ipe çabucak bir ok bağlayarak yükseğe hedef alarak atışını yaptı.

Ok ipe bağlı bir biçimde geminin direği üzerinde bir kavis çizerek etrafına dolandı. Strom ipe asıldı, tatmin olmuş bir şekilde ipi kavrayarak havaya sıçradı.

Strom havada en az 40 fit kadar yükselerek süzüldü ve nihayet diğer gemiye ulaşıncaya kadar bir kavis şeklinde sallandı ve gemideki denizcilerin şaşkın bakışları arasında güverteye atlayarak bir takla attı. Strom ayağa kalkarak dümeni aldı ve bunu yapar yapmaz yeniden canlanan adamlar arkasına geçtiler.

Strom kontrolü eline alarak "İleri!" diye bağırdı. "Kardeşimi takip ediyoruz!"

Adamlar konumlarına geri döndüler ve üzerlerine yağan oklara aldırmadan, küreklere asıldılar, yelkenleri açtılar.

Erec yüzünü gittikçe daha yaklaşan gemilere döndüğünde ok yağmuru sıklaştı ve daha çok sayıda adamı çığlık atarak parmaklıklardan denize düştüler. Erec bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. İmparatorluğu hazırlıksız yakalaması gerekiyordu aksi takdirde yaklaşırken çok fazla sayıda adamını kaybetme riskiyle karşı karşıyaydı.

Erec "Okçular, pozisyonlara!" diye seslendi.

Adamları kendilerine söyleneni yaptılar ve Strom'un Erec'in emrini tekrarlamasıyla diğer gemilerdekiler de aynı şekilde davrandılar.

Erec "Ateş!" diye bağırdı.

Adamları İmparatorluk gemilerine ok yağdırmaya başladılar ve Erec düzinelerce İmparatorluk okçusunun yüksek gemi direğinden güverteye düşerken attıkları çığlıkları duymaktan hoşnuttu.

Diğerleri ise parmaklıklardan aşağı denize düştüler ve nihayet onlara doğru gelen oklarda bir durulma oldu.

Erec "Tekrar!" diye bağırdı ve adamları İmparatorluk yeniden bir araya geldiği için oklardan kıl payı kurtularak yeni bir ok dalgası yolladılar.

İki taraf da ileri geri atıştılar ve sürekli ok yağmuru altında iki taraftan da adamlar öldüler ve bu arada Erec'in filosu gittikçe daha yaklaşarak arayı kapıyordu. Erec artık elli yarda kadar uzaklıktaydı ve oklar hızla üzerlerine yağıyordu ve en yakın İmparatorluk gemisinin gövdesini hedef alarak yelken açtı ve vurmaya hazırlandı. Erec dönerek omzunun üzerinden arkaya baktı ve daha büyük bir İmparatorluk filosunun birleşerek onlara doğru geldiklerini gördü. Çok vakti olmadığını biliyordu. Bu ablukayı delip geçmesi gerekiyordu ve bunun olma olasılığı çok parlak görünmüyordu.

Umutsuzca, Erec'in aklına bir anda bir fikir geldi.

"Mancınıklara!" diye bağırdı. "Mızraklarla donatın ve uçlarını ateşe verin! Hemen!"

Erec'in emirleri filosunun safları boyunca yankılandı ve adamlarının normalde iri kaya parçalarına ayrılan mancınıklara alevli mızrak yerleştirmelerini memnuniyetle izledi. Ateş etmek istiyordu ama planının işe yaraması için daha yakına, menzil içine girmesi gerektiğini biliyordu, ikinci bir şansı olmayacaktı.

Adamlarının hepsinin yüzündeki gergin ifadeyi ve mancınıkları geride tutan bağların üzerinde duran ellerini gören Erec "Bekleyin!" diye bağırdı. Özellikle yağan ok yağmuru altında hepsinin ateş etmek için en az kendisi kadar sabırsızlandığını biliyordu.

Nihayet otuz yarda kadar mesafeye ulaştıklarında Erec bağırdı:

"ATEŞ!"

İmparatorluk filosu Erec'in adamlarının ne yapmakta olduklarının çok geç farkına vardı ve adamları ateş etmeden önceki salisede Erec, gemilerdeki kumandanların adamlarına gemileri uzaklaştırmaları için emir vermek için telaşlı bir şekilde koşuştururken yüzlerindeki dehşet ifadesini fark etti.

Erec hepsi alev almış yüzlerce mızrağın gece havasında alevli bir yol oluşturarak ve kara suları aydınlatarak süzülmelerini seyretti. Teker teker yelkenlere isabet ettiler ve kumaşın, direklerin ve ahşap güvertelerin üzerine yerleştiler.

Dakikalar içerisinde İmparatorluk gemileri alev aldılar. Adamları söndürmek için koştururlarken bazı yangınlar zayıfladı-ama diğerleri kontrolsüzce yayıldılar.

Erec "PUPA YELKEN!" diye bağırdı.

Bütün gemilerdeki adamları yelkenlere ve küreklere koştular ve Erec kendileri ve özgürlük arasında duran tek engeli, onlara en yakın gemiyi, güvertesindeki adamların ateşi söndürmek için bağrışarak çabaladığı yarı alev almış bir İmparatorluk gemisini hedef alarak hızını arttırdı.

Erec diğer gemilere "Tek sıra!" diye bağırdı. "Yakınımda durun!"

Strom emrini yineledi ve Erec'in arkasında sıraya girdi ve Erec filosunun arkasına yanaşmasını memnuniyetle izledi. Bunun tek şansları olduğunun farkındaydı. Tüm ablukayı geçmesi gerekmiyordu, ihtiyacı olan bir geminin geçeceği kadar bir açıklıktı. Ardından diğerleri peşinden gelebilirdi.

Bakışlarını kaldırdı ve abluka daha da yaklaştıkça kalbi hızla çarpıyordu; o sırada yirmi yardadan az kalmıştı… Sonra on oldu… Sonra da beş. Çarpışmanın sert olacağını biliyordu.

Erec bağırdı: "SIKI DURUN!"

Gemi üstlerine doğru gelirken Erec da parmaklıları tutarak kendini hazırladı.

İmparatorluk gemisine sert bir açıyla çarptıklarında, bütün gemi sarsıldı ve Erec savruldu. İmparatorluk gemisi gibi Erec'in gemisinin tamamı sarsıldı, ikisi

de ileri geri sarsılırlarken bir an için Erec gemisi batacak mı diye merak etti.

Ancak bir saniye sonra Erec bir hareket hissetti ve delip geçtiklerini fark etti. İmparatorlu gemisi sertçe savruldu ve gemiler arasında yetecek kadar bir açıklık bırakacak şekilde yoldan çekildi.

Erec İmparator askerleriyle gemi gemiye geldi, o kadar yakındılar ki yüzlerini görebiliyordu ve ilk vuranın kendisi olması gerektiğinin farkındaydı. Sırf aradan geçip gitmeye kalkışsa saldıracaklarını biliyordu.

Erec "SALDIRIN!" diye bağırdı.

Hiç vakit kaybetmedi. Kılıcını çekti, ileriye doğru atıldı ve kendi güvertesinden yanındaki İmparatorluk gemisine atladı, bütün adamları da savaş çığlığı atarak hemen peşinden geldiler.

İmparatorluk gemisi güvertesi boyunca saldırırlarken, hala alevleri söndürmeye çalışan ve kendisine doğru dönmekte geç kalan İmparatorluk askerlerini kılıçtan geçirirken Erec adamlarına öncülük etti. Yavaş yavaş İmparatorluk askerleri olan bitenin farkına vardılar ve dikkatlerini Erec ve adamlarına çevirdiler.

Erec alevler içindeki gemi boyunca saldırıyor ve İmparatorluk askerleriyle göğüs göğse savaşırken alevlerden kıl payı kurtuluyordu. Gecenin içinde kılıçları şakırdıyor kıvılcımlar etrafta uçuşuyordu ve Erec her biri kendinden iri ancak hiçbiri hızına ve marifetine yetişemeyen İmparatorluk askerlerini birbiri ardından kılıçtan geçiriyordu. İri bir asker kılıcını aşağıya indirdi, Erec bloke etti ardından hızla dönerek adamı ikiye böldü. Adam çığlık atarak gemiden denize düştü.

Erec en iyi yaptığı şeyi yapıyordu, hiçbiri kendisiyle başa çıkamayan bir, iki, üç askeri aynı anda öldürmek. Halka içindeki hiçbir şövalye onu yenmeyi başaramamıştı ve bu İmparatorluk askerleri de ne kadar iyi de olsalar onun kalibresinde değildiler. İmparatorluk askerleri sapır sapır ölürlerken Erec hızını yavaşlatmadı, adamları peşinde geminin kıçından başına kadar koşarak güverteyi temizlediler.

Erec memnuniyetle ablukanın öbür tarafından Strom'un kendi adamlarına İmparatorluk gemisine atlamakta öncülük ettiğini gördü. Ağabeyi gibi Strom da korkusuz bir şekilde diğer İmparatorluk gemisinde şimşek gibi ilerliyor ve sağdan soldan adamları katlediyordu.

İmparatorluk hazırlıksız yakalanmıştı, zira hiçbir İmparatorluk komutanı bu bir avuç geminin kendilerine saldırmaya cesaret edeceklerini düşünmemişti.

Yine de İmparatorluk askerleri toparlanmaya başladıkça şiddetle karşı koyuyorlardı ve üstün nitelikli zırhları ve silahlarıyla Erec'in ve Strom'un adamlarından düzinelercesini öldürmeyi başardılar. Bu alevler arasında kanlı, şiddetli ve göğüs göğse bir savaştı ve adamların çığlıkları geceyi kaplıyordu.

Erec gözünün ucuyla her bir gemisi askerlere dolu İmparatorluk filosunun yaklaşmakta olduğunu gördü, çok değerli zaman kaybediyorlardı. Çok yakında etrafları tamamıyla sarılacaktı. Erec hemen bir şey yapması gerektiğini biliyordu. Hemen gemiyi gözden geçirdi, güvertede duran ve bir zincire bağlı devasa demir bir çıpa gözüne ilişti ve aklına bir fikir geldi.

"Çıpa!" Erec Strom'a seslendi. "Gövdeyi imha edin!"

Erec çıpaya doğru koştu, zincirinden tutup başının üzerinde çevirdi. Ardından hızla aşağı indirerek güverteyi parçaladı ve her yer tahta parçası doldu.

Güvertenin tam ortasında koca bir delik açıldı ve Erec Strom'un da aynı şeyi yaptığını gördü. Erec'in adamları koşarak yanına geldiler ve beraber zinciri daha da yüksekten. Daha hızlı ve kuvvetli çevirdiler ve güverteye defalarca vurarak paramparça ettiler. Çıpa gittikçe daha da derinlere indi, geminin en alt bölmelerine kadar, ta ki buz gibi su adeta bir gayzer gibi fışkırmaya başlayıncaya kadar.

Erec geminin ikiye ayrılırken çıkardığı tatmin edici sesi duydu ve devasa geminin yana yatmaya başladığını hissetti.

"Gemimize dönüyoruz" diye bağırdı.

Erec'in bütün adamları döndüler ve güverte boyunca koşarak İmparatorluk gemileri batmaya başlamadan parmaklıklar üzerinden kendi gemilerine atladılar. Hepsi küreklere asıldılar ve her iki tarafta hızla batmaya başlayan gemilerin yanından geçerek hızla ilerlediler. İstediği tahribatı yapan Strom da kendi gemisine döndü.

Erec gemisini diğer gemilerin arasından geçirdi ve diğer gemileri de tek sıra halinde peşinden geldiler ve hepsi kendilerine gittikçe daha çok yaklaşan ve üzerlerine ateş etmekte olan daha büyük donanmadaki askerlere ateş etmekteydiler. Bazı İmparatorluk askerleri kendi gemilerinden Erec'in filosuna atlamayı bile başardı ama Erec'in adamları koşarak hepsini teker teker öldürdüler. Dört bir yandan saldırı altındaydılar.

Yine de ilerlemeye devam ettiler ve kısa süre son bir tatmin edici darbe sesi ile Erec ablukayı aşmayı başarı ve yanan gemilerin en sonuncusunun yanından geçerek açık denizlere ulaştı.

Erec önünde uzanan açık denizlere baktı ve ilk defa rahatladığını hissetti. Bütün İmparatorluk donanması arkasında birleşiyor olabilirdi ama en azından şimdi açık denizleri vardı, onları geride bırakabilme şansı. İlk defa gerçekten başarabileceğini düşündü.

İşte o anda, aniden önünde beliren korkunç görüntü karşısında Erec'in kalbi durdu; ileride köşeden yine yollarını kesen, nereden çıktıkları belli olmayan ve bugüne kadar gördüğü en büyük; diğerlerinin beş katı büyüklüğünde İmparatorluk gemileri geliyordu ve yeni bir abluka oluşturuyorlardı.

Çıkış yolları tamamıyla kapanmıştı.
Ve bu sefer kaçma şansları yoktu.

ONUNCU BÖLÜM

Darius daire şeklindeki yüksek duvarlarla çevrili, çeperi İmparatorluk muhafızlarıyla sıralanmış toprak avluda durdu ve ter gözlerini yakana kadar antrenman arkadaşıyla dövüştü. İleri geri dövüşüp durdular, Darius iki eliyle kaldırdığı ağır tokmağı hangi ırkın kölesi olduğunu çıkaramadığı, yeşil derili sarı sivri kulaklı, kendisinden iki kat daha kaslı ve kendi yaşlarında olan rakibine doğru savururken rakibi iki kalkan ile kendini savunuyordu. Darius tokmağıyla darbe üstüne darbe indirerek rakibini ringin öbür tarafına sürüyor, rakibiyse kalkanının çınlaması havada yankılanırken darbelerin her birini bloke ediyordu.

Avlu boyunca aralarında Desmond, Raj, Kaz ve Luzi'nin de olduğu düzinelerce köle durmuş mücadeleyi izliyor ve tezahürat yapıyorlardı.

Nefes nefese kalan Darius bitkindi. Diğerleri gibi o da gün boyunca sırayla yakıcı güneşin ve amirlerin dikkatli bakışları altında mücadele etmişti. Omuzları gösterdiği çaba yüzünden ağrıyordu bütün bedeni ter içinde kalmıştı ve daha ne kadar devam edebileceğini bilmiyordu. Biri kaçmaya teşebbüs ettiğinde tıpkı bahtsız birinin o sabah yaptığı gibi İmparatorluk askerleri gerçek çelikten yapılmış silahlarıyla ileri atılıp kalbinden kılıçlarını geçirmek için can atıyorlardı. Darius kaçış yolunun olmadığını biliyordu- en azından şimdilik. Çıkış için tek yol kendine söyleneni yapmaktı, dövüşmek, antrenman yapmak ve arena için hazırlanmak.

Uzaktan, arena tarafında yeni bir gürültü ve uğultu geldi ve Darius bunun daha fazla gladyatör ve daha çok eğlence için can atan kalabalık olduğunu biliyordu. Kana susamışlıkları tatmin edilemez derecedeydi.

Hemen ardından daha da yüksek bir çığlık ve arkasından borazan sesi geldi ve Darius bunun ne anlama geldiğini anladı: duvarların ötesinde bir yerlerde bir gladyatör daha ölmüştü. Kalabalık çıldırdı, ama bu düşünceden moralleri bozulan Darius ve adamlarının omuzları düştü. Bu onların kaderiydi, çok yakında onları bekleyen.

Çok yakında hepsi gibi ölümle karşı karşıya kalacaktı ve güneş altında verimsiz bir şekilde savaşırken bunu düşündü. Bir yanı kendini kapatmıştı ve artık umursamıyordu. Sonuçta neredeyse bugüne kadar tanıyıp sevdiği herkes şimdi ölüydü, hem de kendi yüzünden. Suç altında ezildiğini hissetti ve bir yanı onlarla beraber ölmek istedi. Kaderinin ne olduğunu bilmediği bir tek kız kardeşi, Sandara ve köpeği Dray vardı. Oralarda bir yerlerde hala hayatta olup olmadıklarını merak etti. Kız kardeşini son görüşü onun Büyük Kayıp'a gitmek üzere yola çıktığı zamandı ve köpeğini son görüşü dişlerini bir askerin boğazına geçirdiğindeydi. Darius köpeğinin bir askerin tokmağından çıkan güçlü darbeyi

alışını anımsayarak ve yere düşerken çıkardığı inleme sesini hatırlayarak ve bir şekilde hayatta kalmış olmasına dua ederek gözlerini kapadı.

Darius başının yan tarafında ani bir sarsıntı hissetti ve metalin çıkardığı ses kulaklarında çınlarken geriye doğru tökezledi ve rakibinin kalkanlarıyla dönerek başına darbe indirdiğini fark etti.

Morg aralarına girerek durdu ve oğlanlar sessizleşti.

Morg Darius'u "Dikkatini kaybettin," diyerek azarladı. "Bunu arenada yaptığında başının yan tarafına yediğin bir kalkan değil kılıç ya da balta olacak."

Darius nefes nefese söylediklerinin doğru olduğunu fark etti.

"Bugün Darius'un yaptığı hatayı gördünüz mü? Eğer içinizden biri konsantrasyonunu kaybederse, eğer içinizden biri dalıp bir yerlere giderse, bu son seferiniz olacak. Hepinizin ölmesi umurumda diye değil; aslına bakarsanız bunu dört gözle bekliyorum. Ama sizin benimleyken erken ölmenizi istemiyorum. Bu *beni* kötü duruma düşürür. İnsanların eğlenceye ihtiyacı var ve eğer erken ölürseniz bunun hesabını ben veririm. Ve benim hiç bir şey için hesap vermeye niyetim yok.

Aralarına gergin bir sessizlik çöken oğlanları süzdü.

Yüzlerine bakarak "Eğer aranızda savaşmaya kabiliyeti ya da isteği olmayanlar varsa bana bunu şimdi söyleyin," diye ekledi.

Darius düzinelerce oğlan sırlarına baktı, ona hepsi kaybolmuş, ümitsiz göründü; zorluklar geçirmiş yüzler, kendi gibi acı çekmiş oğlanlar, çalışma ve acıyla dolu hayatlar yaşamışlardı.

"Ben dövüşmek istemiyorum" diye bağırdı bir çocuk.

İleri doğru adım atarak başını öne eğdiğinde bütün gözler ona, şaşırtıcı bir şekilde diğerlerinden daha iri ve kaslı görünen çocuğa çevrildi.

"Kimseyi öldürmek istemiyorum," dedi çocuk. "Ben basit bir adamım. Çiftçiyim. Bugüne kadar kimseye zarar vermedim. Şimdi de vermek istemiyorum."

Morg geniş bir şekilde gülümseyerek ona döndü, çizmeleri avluda çıtırdayarak yavaşça ona doğru yürüdü. Gömleksiz bacakları siyah zırhla kaplı olan Morg gösterişli bir tipti, bu oğlandan bile daha iriydi ve önünde durarak ona baştan aşağıya sanki bir hiçmişçesine baktı.

"Korkularını itiraf ettiğin için çok cesursun," dedi Morg. "Bana hissettiklerini söylediğin için. Sana bunun için teşekkür ederim. Dövüşmek istemediğini anlıyorum ve sana yardım edebilirim."

Oğlan umutla ona baktı ve Morg ilerledi, aşağıya uzanarak kemerinden küçük bir kama çıkardı. Darius bunu çok geç fark etti ve bağırmaya, ileri doğru atılmaya çalıştı.

Ama vakit yoktu. Tek bir seri hareketle Morg ilerledi, oğlanı ensesinden yakaladı ve onu sıkı sıkı tutarken kamayı kalbine sapladı.

Oğlan acı içinde haykırdı, ama Morg onu sımsıkı tuttu, gözlerini gözlerinden ayırmadan ve onu yüz hizasında tutarak bıçağı iyice göğsüne soktu. Oğlanın gözleri kocaman açılarak dondu ta ki hareketsiz kalıp yere düşene kadar.

Morg onu bir çuval gibi yere, ayaklarının dibine attı. Oğlan kanı kumu kırmızıya boyarken orada öylece yattı kaldı.

"Gördün mü?" dedi Morg yerde yatan ölü oğlana."Artık dövüşmen gerekmiyor."

Morg yavaşça başını kaldırdı ve diğer oğlanların yüzlerini inceledi, hepsi gözlerinde dehşet ile yerde yatan ölü çocuğa bakıyorlardı. Darius'un kendisi alev alev bir öfke duyuyordu, Morg'u öldürmek istiyordu.

Darius kendini tutamayarak "HAYIR!" diye bağırdı.

İleri doğru atılarak adamı ölümüne dövmeye hazırlandı ama daha bir kaç adım atmıştı ki bir kaç zırhlı asker öne çıkarak baltalı kargılarıyla önünü kestiler.

Morg sadece sırıttı. Dönerek ona artık gözlerinde korku ile bakan diğer oğlanlara baktı. "Aranızda başka dövüşmek istemeyen var mı?" diye sordu. "Başkalarına zarar vermek istemeyenler? Korkanlar?"

Oğlanların hepsi bu sefer sessizce durdular, hiçbiri öne çıkmayı ya da konuşmayı istemiyordu.

Morg memnuniyetle başını salladı.

"Arena uysallara ve korkaklara göre bir yer değil; dövüşüp dövüşemeyeceklerinden emin olmayanlara ya da öldürmeye hazır olmayanlara göre değil. Ben gladyatörlerimin İmparatorluk önünde beni utandırmalarına izin vermeyeceğim." Ufak tefek esirlerden birine işaret ederek, "Sen. Öne çık," dedi.

Ufak tefek oğlan öne çıktı ve Morg dönerek kısık gözlü, kötü görünümlü, çiçek bozuğu suratlı ve saçları arkadan örgüyle toplanmış başka bir oğlana, kızılımsı derili kaslı bir vahşiye işaret etti. "Drok," dedi Morg "Öne çık."

Drok, gözlerini gaddarca kısarak öne adım attı ve ufak oğlana avını yemek isteyen bir aslan gibi baktı. Darius Drok oğlana bakarken onun kısık gözlerindeki karanlığı görebiliyordu. Onun duygusuz bir katil olduğunu hissedebiliyordu.

Morg başını salladı ve askerlerinden biri Drok'a ve oğlana birer tokmak attı. Oğlan beceriksizce kendininkini düşürürken Drok hiç bir çaba göstermeden kendininkini yakaladı ve oğlanla yüzleşmek için büyük bir iştahla döndü.

Drok ufak oğlan tokmağını tutmaya uğraşırken beklemeden saldırdı ve kendi tokmağını o kadar büyük bir kuvvetle indirdi ki ufak oğlanın tokmağını ikiye böldü. Aynı hareket içinde Drok kendini geriye doğru savurdu ve oğlanın

çenesine vurarak başını ta öbür tarafa döndürerek onu toprağın içine yüzüstü yolladı.

Çocuk ağzından kan boşalırken öylece hareketsiz bir şekilde yattı kaldı.

Morg oğlanın üstünde atlayarak ona memnuniyetsiz bir şekilde baktı.

Hareketsiz oğlana “Sen arenada bizim vaktimizi harcardın,” dedi. “Arena zayıflara ya da sakarlara göre değil.”

Morg başıyla Drok’a işaret etti ve o öne çıkarken tokmağını başının üzerinde yükseğe kaldırarak oğlanın kafatasına indirmeye başladı.

Darius olan bitenin yine çok geç farkına vardı.

“HAYIR!”

Darius kendini zapt edenleri kenara iterek ileri atıldı.

Ama yetişemedi. Drok tokmağını indirerek oğlanın kafatasını parçaladı ve onu oracıkta öldürdü.

Darius bir kan havuzu içinde yatan oğlana bakarken midesinin bulandığını hissetti.

Öfke içinde olan Darius, gırtlaktan gelen bir haykırışla ileri fırladı ve Drok’a saldırdı ve onu geri çekerken sert bir şekilde yere düştü.

Darius Drok ile bir toz bulutu içinde boğuşurken diğer oğlanlar etraflarına üşüştüler ve dövüşmeleri için tezahüratlara başladılar. Drok neredeyse Darius’un cüssesinin iki katıydı, adaleliydi, sırf kastı, vücudunda bir gram yağ yoktu ve terle kaplı olduğundan çok kaygandı. Yerde toprak ve kana bulanmış bir şekilde yuvarlanırlarken Darius’un Drok’u tutması çok zordu. Drok Darius’un üzerine çıkmayı başardı ve Darius’un gözlerini oymak için başparmaklarıyla bastırmaya çalıştı. Darius Drok’un ellerini havada yakaladı ve onları itti bu sefer Drok kendini geri çekerek Darius’un parmaklarını ısırarak koparmaya çalıştı. Darius ellerini geri çekti ve Drok alnını ileriye uzatarak Darius’un yüzüne kafa attı.

Darius başı dönerek sırtüstü yere düştü ve Drok’un yeniden gözlerini oymak üzere ona doğru uzandığını fark etti. Darius geri uzanarak dirseğini döndürdü ve Drok’un çenesiyle temas etti. Drok kendini onun üzerinden atarak yanına toprağa düştü ve diğer oğlanlar için öfkelenen Darius Drok’un yüzünü defalarca kez yumruklamaya başladı ta ki birkaç güçlü elin kendini geri çektiğini hissedene kadar.

Birkaç İmparatorluk askeri tarafından geri çekilen Darius ayağa kalktığında Morg’un yaklaşmasını izledi. Morg Darius’u inceledi, etkilenmişe benziyordu.

“ İçgüdülerin çok güçlü,” dedi. “Gerçekten de iyi bir dövüşçü olabilirsin, acıma duygun olmasa tabii. Bu acıma duyguna bağlı kalırsan bu senin sonun olur. Senden daha zayıf olanlara, haksız yere öldürülenlere merhamet duyma. Arenada acıma duygusuna yer yok. Sadece zafer için yer var.”

Morg sanki ayıklayacak yeni birilerini arıyormuşçasına yeniden oğlanlara döndü ve bu sefer bakışları Luzi üzerinde durdu. Darius onun ne düşündüğünü görebiliyordu; Luzi diğerlerinden daha ufak tefekti ve Morg onu da ayıklamak istiyordu.

İki iri oğlana “Siz ikiniz,” dedi "dövüşün şu çocukla.”

Luzi öne doğru çıkıp her birine tokmak verilmiş iki iri oğlanla karşı karşıya gelmeye zorlandığında tedirgin bir şekilde Darius’a baktı. Dehşete düşmüş görünüyordu.

Darius askerin elinden kurtulup Luzi ve oğlanların arasına girdi.

“Onunla dövüşmek istiyorsanız önce beni geçmelisiniz,” dedi.

İkisi de birbirine tedirginlikle baktılar Darius’un son performansını gördükten sonra ikisi de onunla dövüşmek istemiyordu.

Morg “Dövüşün onunla,” diye ısrar etti.”Yoksa sizi ben kendim öldüreceğim.”

İki oğlan silahsız olan Darius’a doğru koştular ve ilk oğlan başını hedef alarak tokmağını savurduğunda Darius eğildi ve dönerek oğlanın böbreğine yumruk attı. Oğlan hareket edemez bir biçimde iki büklüm oldu.

Diğer oğlan Darius’a yandan vurmaya çalıştı ama Darius yuvarlanarak oğlanın önünden çekilirken aynı zamanda oğlanın bacaklarını altından çekerek onu sırtüstü düşürdü ve dirseğiyle yüzüne vurarak onu yere bastırdı.

İki oğlan yerde hareketsiz yatıyorlardı ve Darius ayağa kalkarak meydan okurcasına Morg’a baktı.

Morg öfkeli bir şekilde geri ona bakıyordu.

Darius “Luzi için başka herhangi birini gönder,” diye kükredi. “Önce beni geçmeleri gerekecek. Gerekirse onları kendi ellerimle öldüreceğim.”

Morg açıkça öfkelenmiş bir şekilde bir Darius’a bir Luzi’ye bakıyor ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu.

Nihayet yere tükürdü.

“Bırak orada ölsün o zaman,” diye karşılık verdi. “İzleyiciler için bir ölüm daha. Ve öldürme zamanı geldi.”

Ardından Morg döndü ve peşinde adamları olduğu halde gerine gerine avlu boyunca yürüdü ve kısa bir süre sonra Darius ve diğerleri tozlu avlu boyunca yeniden prangalı mahkûmlar olarak zincirlendiklerini hissettiler. İleride dar taş bir tünele açılan devasa demir bir hücre kapısı açıldı ve aynı anda Darius tezahüratları duydu. Bu bir kalabalığın sesiydi, bugüne kadar duyduğu kalabalıkların en büyüğünün, kan için oradaydılar ve sesleri gittikçe daha yüksek çıkıyordu.

Artık arenaya grime zamanının geldiğini biliyordu

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Volusia yüz binlerce İmparatorluk askerinin dışarı fırlayarak direk üzerine doğru koşmalarını ve bugüne kadar yaşadığı en büyük savaşı ona yaşatmaya hazırlanmalarını hayretle izliyordu. Askerler iki koldan, şehir duvarların etrafından akarak dört bir yandan ona saldırıyorlardı. Aynı zamanda İmparatorluk askerlerinin tiz haykırışlarıyla gittikçe daha da çok açılan başkentin altın kapılardan da dışarıya taşıyorlardı. Sanki cehennemin kapıları ona saldırmak için açılıyordu. Hayatında hiç bu kadar çok adam görmemişti. Volusia Voks büyücülüğünün şehir duvarlarını yıkmayı başaramamasından dolayı şaşkındı ve hüsrana uğramıştı, bu duvarlar karşısında güçlerinin bu kadar yetersiz olması onu şaşırtmıştı ve iki yüz bin kadar adamı ve onların iki ya da üç katı bir orduya karşı klasik bir savaşa kendini hazırlamaktan başka bir seçeneği yoktu.

Volusia omzundan bakarak arkayı kontrol etti ve iyi disiplinli adamlarının konumlarını muhafaza ettiklerini ve emrettiği gibi korkusuz bir şekilde düşmanla yüzleşmek üzere ileri doğru atıldıklarını görünce rahatladı.

Adamlar ona iyice yaklaşmaya başladıklarına, aralarından yüz yardadan az bir mesafe kaldığında ve artık iyice hızlanırlarken danışmanlarından biri yanına geldi.

Adam kolunu çekiştirerek korku dolu bir sesle “Tanrıça, geri çekilmelisiniz,” dedi. “Burada öleceksiniz. En kısa zamanda arka saflara çekilmelisiniz.”

Volusia kolunu çekerek yerinde durmaya devam etti ve İmparatorluk ordusuna meydan okurcasına baktı. Ne de olsa o bir Tanrıçaydı. Öyle olduğunu hissediyordu. O yenilmezdi ve hiçbir insanoğlu, bu dünya üzerindeki hiçbir şey ona zarar veremezdi.

“Eğer adamlarımla savaşacaklarsa, önce benimle savaşacaklar,” diye cevapladı. “Önce beni geçmeleri gerekecek.”

Borazanlar ve trompetler çalınırken ve devasa atları üzerindeki İmparatorluk askerleri rüzgârda dalgalanan bayraklarıyla ona doğru yaklaşırlarken Volusia yerinde durdu. Yukarı doğru baktığında İmparatorluk generalinin kanlı bir katliama şahit olacağı için memnun bariz bir zevkle aşağıya baktığını gördü.

Ama Volusia korkmuyordu. Aslında bu yüzleşmeden büyük keyif duyuyordu. Hayatı boyunca şiddetten büyük keyif almıştı ve bunun da hiçbir farkı olmadığını hissediyordu.

Sesi dörtnala giden atların gürültüsü içinde gümbürdedi. “Üç ayrı gruba ayrılın,” diye emretti. “Bir kol solda, biri sağda ve biri benimle ortada!”

İyi disiplinli ordusu kendilerine emredileni yerine getirdiler ve üç farklı gruba ayrılarak üç imparatorluk taburunu karşılayacak şekilde harekete geçtiler.

Sağ tarafında, altın köprü üzerinde, atlardan oluşan büyük bir karavan ilerlemeye başladı ve onların önünde, öncü kuvvetler olarak binlerce asker yürüyor ve yukarı kaldırdıkları uzun siyah ve altın baltaları güneş ışığında parlıyordu.

Volusia bu askerlerin gücüne sahip olmadığını biliyordu. Ama kendine olan sarsılmaz bir güveni vardı; kısacası öldüğünü hayal edemiyordu. Ve hayal edemediği şeyin gerçekleşemeyeceğini biliyordu.

Düşman askerleri gittikçe daha çok yaklaştılar ve adamlardan ilki çığlık atarak ona ulaştı ve kaldırdığı savaş baltasını Volusia'nın alnına indirirken balta parlıyordu. Volusia son ana kadar, ta ki savrulan bıçak neredeyse yüzüne dokunana kadar hiç kıpırdamadan bekledi ve yukarı doğru uzanarak avucunun içinde gizli duran küçük bıçağı askerin gırtlağına sapladı. Bıçağı sonuna kadar itmeye devam etti ta ki askerin kanı çağlayarak akmaya başlayana, elinden baltasını düşürüp dizleri üzerine çöküp yüzüstü yere ölü olarak kapaklanana kadar.

Bu savaşın ilk zayiatı ona aitti ve Volusia bundan daha heyecanlı olamazdı. Dört bir taraftan daha fazla sayıda adam ona ulaştıkça dönüp bükülerek birbiri ardına gırtlakları parçalamak için küçük bıçağını kullanıyordu. Maharet ve zekâsı olduğu için güce veya büyük ebatlara ihtiyacı yoktu en küçük insanın en küçük silahının bazen hepsinden daha öldürücü olabileceğini biliyordu.

Ordular nihayet ortada büyük çatışma için buluştuğunda muazzam yükseklikte bir zırh ve silah çınlaması duyuldu. Bir araya geldiklerinde iki taraf bir enerji patlaması ile karşılaştılar, kılıçlar kalkanlara çarpıyor, baltalar, topuzlar, baltalı kargılar ve mızraklar zırhlarla temas ediyor, uzuvlar kopuyor ve her iki taraftan da askerler ölüyordu.

Adam adama, omuz omuza, taraflardan hiçbirinin taviz vermediği savaş yoğun ve acımasızdı. Enerjilerinin onları taşımasıyla birbirlerinin hatlarına kadar girdiler ve her iki yönden hatlar bir geri çekiliyor bir akıyordu ve ileri geri bir karşılaşma ortaya çıktı.

Haklarını vermek gerekir ki Volusia'nın adamları korkuya teslim olmadılar ve saldıran orduların karşısında bile adeta taştan bir duvar gibi yerlerinde durdular. Çılgın bir adamın altında yıllarca eğitilmenin doğal sonucu olarak Maltolis'in adamları çok disiplinliydiler. Volusia görüyordu ki İmparatorluk orduları hızlarının onları taşıyacağını, dev bir dalga halinde Volusia'nın adamlarını ezip geçeceklerini ya da onların geri çekileceklerini ummuşlardı. Ama yukarıdakilerin hiçbiri gerçekleşmemişti ve bu, adamlarının sağlam bir şekilde konumlarını muhafaza etmeleri Volusia'nın lehine bir darboğaz etkisi

yaratmıştı. Kısa zaman içinde İmparatorluk askerleri başkente kadar gerilemişlerdi ve Volusia'nın adamlarının onları durdurmalarıyla sadece kısıtlı sayıdaki askerler aynı anda başkent kapılarından geçebiliyorlardı. Bu durum İmparatorluk askerlerinin yüksek sayılarına rağmen iki tarafı eşit konuma getiriyordu. Ancak kanatlardaki savaşta durum farklıydı: Orada, açık alanda İmparatorluğun sayılarının fazlalığının hızı onları ilerilere taşıyordu ve askerler taburlar halinde içeriye akmaya devam ediyor ve Volusia'nın kuvvetlerini bastırıyorlardı. Volusia'nın askerleri çok cesur savaşıyorlardı ve İmparatorluktan çok daha fazla sayıda adam öldürmüşlerdi, ama İmparatorluğun sonsuz asker stoku vardı ve İmparatorluk için askerler ucuzdu. Volusia'nın askerlerinin kanat saflarında yenilmekte olduklarını fark etmesi çok sürmedi. Çöl zemininde ölü bedenler hızla birikiyordu ve hemen bir şeyler yapmazsa etrafının sarılması riskiyle karşılaşacağını biliyordu. Ani bir çarpışma sesi duydu ve toprak ayaklarının altında sarsılırken Volusia sendeledi. Adamlarının çığlıklarını duydu ve dönüp baktığında büyük bir kaya parçasının ondan bir kaç adım öteye düştüğünü, adamlarından bazılarının öldürdüğünü ve yerde koskoca bir krater oluşturduğunu gördü.

Volusia baktığında İmparatorluk generalinin şehir duvarları üzerinde durmuş tatmin olmuş bir şekilde sırıttığını gördü. Düzinelerce kaya parçasının duvarların kenarına getirildiklerini, aşağıya yuvarlanmak üzere tehlikeli bir şekilde dengede durduklarını gördü.

Kaya parçaları birbirleri ardına yuvarlandıkça Volusia toprağın titremesini ve etrafındaki patlamalarla sarsılmasını dehşet içinde izliyordu. Devasa toz bulutları göğe yükseldikçe askerler ıstırap içinde haykırıyorlardı. Adamları sapır sapır ölüyorlardı ve Volusia öldürücü olanın sadece kaya parçaları değil ama onlara fırlatılan bu silahların psikolojik etkisi olduğunun farkına vardı. Hemen bir şey yapılmazsa bu savaşı kaybedeceğini biliyordu. Başka bir İmparatorluk askerinin boğazını kestikten sonra Volusia yukarı baktı ve bir kaç İmparatorluk askerinin ona doğru koştuklarını görerek kendini hazırladı.

Hızla yaklaşıyorlardı ve bu kez onları atlatamayacağını biliyordu. Baltalar inmeye başladığında yapabilecek başka bir şeyi olmadığını bilerek elleriyle yüzünü kapayarak kaderini kabullendi. Vokian yanına gelerek avucunu açtı ve bunu yaptığında Volusia'nın etrafında açık yeşil bir balon oluştu ve başını hedef alan baltalar birbiri ardına indiler ve ona zarar vermeden balondan sektiler. Askerler ona zarar veremediklerinde, Volusia hayatta olduğuna şükrederek orada durdu. Baltalarını defalarca salladılar ama nafile.

Volusia ilerledi ve askerlerden birini kalbinden bıçakladı ve kalbini söküp çıkarana kadar bıçağını adamın göğsü boyunca gezdirdi. Çıplak eliyle içeri

uzanarak kalbi dışarı çıkardı ve adam çığlık atarak yere düşerken hala atmakta olan kalbi elinde tutarak bu anın keyfini çıkardı.

Ölmekte olan askere sakince "Ben Tanrıça Volusia'yım," dedi.

Bir şeyler yapılmasının gerekliliğini bilerek Vokin'e döndü.

Uğultunun içinde "Eğer duvarları yıkamıyorsan," diye bağırdı. "Bana bir büyü daha yap. Farklı bir şekilde zarar ver onlara."

Vokin anlayarak ona baktı ve dönerek yeşil Voklar ordusuna başıyla işaret etti. Voklar hep birlikte ilerlediler ve avuçlarını kaldırdılar.

Alçak bir açıyla çöl tabanını hedef alan yeşil ışık küreleri uçmaya başladı ve darbeler yerini buldukça çöl tabanı çatlamaya ve açılmaya başladı. Gittikçe genişleyen yarıklar açıldı ve bunlar kısa sürede Volusia'nın ordusu ve İmparatorluk askerlerinin şiddetli saldırılarının asında yirmi fit genişliğine ulaştılar.

Hala saldırmakta olan İmparatorluk kuvvetler, atlar ve adamlar tepetaklak siperlere düşmeye başladılar. Adamlar düşerken ve üzerlerine düşen atlar ve askerler tarafından ezildikçe haykırıyorlardı.

Saldırmakta olan on binlerce İmparatorluk askeri, adamları siperlere düştükçe aniden sert bir şekilde durdular. Sanki toprak onları yutuyor gibiydi.

Siperlerin yan taraflarında hapsolan İmparatorluk adamları ana ordudan koptuklarını fark ederek korku içinde omuzlarından geriye baktılar.

Volusia "SALDIRIN!" diye emretti.

Cesaretleri yerine gelen adamları çabalarını iki katına çıkararak büyük bir savaş çığlığı attılar ve ileriye atıldılar. Hapsolan askerleri kılıçtan geçirmeye ve kesmeye başladılar ve düzinelercesini öldürerek onları geri püskürttüler. Volusia da üç uçlu gürzünü yüksekten savurarak yarı düzine askeri başlarının arkasından vurdu ve onları öldürürken kocaman gülümsüyordu.

Dehşete düşen İmparatorluk adamları döndüler ve kaçmaya başladılar.

Volusia "OKLAR VE MIZRAKLAR!" diye haykırdı.

Adamları mevzi alarak kaçmakta olan askerlerin arkalarından mızraklarını savurdular ve oklarını attılar ve yüzlerce asker daha öldürüldü.

İvme onların lehine dönüyordu ama Volusia siperlerin binlerce İmparatorluk askeri ile dolduğunu gördü ve çok fazla dayanamayacaklarını biliyordu.

"ALEVLER!" diye bağırdı.

Vokin adamları ile öne çıktı ve avuçlarını uzattıklarında bu kez kırmızı küreler uçarak siperlerdeki askerleri vurmaya başladılar. Aynı anda siperlerdeki askerler bir anda alev aldılar ve devasa alevlerin gökyüzüne yükselirken çıkardığı uğultuya canlı canlı yanan askerlerin korkunç sesleri karıştı. Bütün siperler yanarken ve adamlar korkunç çığlıklar atarlarken büyük bir ateş halkası başkenti sardı.

Volusia “SALDIRIN!” diye bağırdı.

Volusia korkusuz bir şekilde tam ortadan, siperlere, yanmakta olan adamlara doğru koşmaya başladı. Adamların başları, omuzları ve kolları üzerinden hızlıca koşuyor onları insandan bir köprü olarak kullanıyordu ve onlar altında çığlık attıkça ıstıraplarından büyük bir haz alıyordu. Bir baştan öbür başa, omuzdan omuza üzerlerinden koştu ve adamları da İmparatorluk cesetlerini köprü gibi kullanarak onu takip ettiler.

Öbür tarafa geçtiklerinde Volusia başkent kapılarına doğru koştu. Kapı önünde ne yapacaklarını şaşırmış bir şekilde yüzleri duman ve ise bulanmış İmparatorluk askerleri, alevler içinden onlara doğru koşan askerlerin görüntüsü karşısında dehşete düşmüş bir şekilde daha fazla dayanamadılar. Dönerek başkent kapılarının güvenliğine doğru koştular.

Olan biteni izlemekte olan İmparatorluk komutanı aşağıda olanları görünce kaşlarını çatarak yüksek sesle emir verdi. Borazanlar çalındı ve yavaşça büyük altın başkent kapıları sıkı sıkı kapandılar. Hala şehrin içine girmeyi başaramayan adamlarını umursamadan kapıyı üzerlerine kapadı. İlk olarak şehri kurtarma kararı almıştı.

Volusia kapanan kapılar ve kendileri arasında hapsolan daha yüzlerce İmparatorluk askerini katleden ve savaş çığlıkları atan adamlarını büyük bir öfkeyle ileri sürdü. İmparatorluk askerlerinin kaçacak yerleri yoktu ve kanları kapıları boyarken gaddarca katledildiler. Adamları peşinde, Volusia’nın kendisi de ta şehir kapılarına kadar sanki dikenli çalılıklar arasından kılıçla geçer gibi ve öldürecek kimse kalmayana kadar adamları katletti. Nefes nefese, savaşacak başka kimsenin kalmadığını görerek, önünde duran kapılara baktı ve bağırdı:

“ŞAHMERDAN!”

Adamları ayrıldılar ve iki düzine adamın yuvarlayarak getirdiği devasa demirden bir şahmerdan önüne getirildi. Şahmerdanı geri çektiler ve ardından don hız ileri yuvarlayarak altın kapılara vurdular. Büyük, içi boş bir darbe sesi duyuldu.

Kapıya defalarca vurdular. Ama altın kapılar kıpırdamadı.

Volusia göz ucuyla bir şeyin düştüğünü gördü ve adamlarının çığlıklarını duydu. Yukarı baktığında İmparatorluk kuvvetlerinin duvarların kenarından sarkarak kendi adamlarının üzerlerine kazanlar dolusu kaynar yağ döktüklerini gördü. Ardından yağla beraber meşaleleri attılar ve şahmerdanı taşıyan adamları aniden büyük bir ateş şeklinde alev aldılar- şahmerdan da onlarla birlikte.

Volusia o kapılardan içeri girmeye kararlı, öfkeli bir çığlık attı. İmparatorluk destek kuvvetleri ufuktan yaklaşmaya başlamışlardı ve zamanının kısıtlı olduğunu biliyordu. Başkentin içine girmesi, onu tam kalbinden vurması, başını

keserek ordularının kontrolünü eline geçirmesi gerekiyordu. O kapılardan içeri giremediği takdirde her şeyi kaybedeceğini biliyordu. Artık olağanüstü çözümlere başvurmanın zamanının geldiğinin farkındaydı. Volusia döndü ve komutanlarından birine işaret etti.

“İnsan mancınıkları!” diye emretti.

Komutan gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona baktı, ama ardından adamlarına emirleri haykırdı.

Ordunun arka saflarından düzinelerce, birçoğu diğerlerinden küçük, uzun bir sıra halinde mancınıklar ileri doğru getirildi. Her birinin içinde bir saman balyası vardı ve Volusia izlerken askerlerinin en seçkinleri samanlara tırmanarak balyaları karınlarına bağladılar ve mancınıklara tutundular.

Orduların komutanı Gibvin, gözlerinde panikle ona doğru koşarak, “Leydim,” dedi, “bu çılgınca bir plan. İyi adamları öldüreceksiniz. İşe yaramasına imkân yok. Bütün bu adamlar ölecekler.”

Volusia soğuk bir şekilde ona baktı.

“Bazıları ölecek,” dedi, “ama cesur olanlar yaşayacak. Ben de onlardan biriyim.”

Adam şaşkınlıkla ona baktı.

“Siz mi?” dedi. “Onlara katılmayı mı düşünüyorsunuz?”

Volusia gülümsedi.

“İlk ben gideceğim,” diye cevapladı.

Komutan nefes nefese “Öleceksiniz,” dedi.

Volusia’nın gülümsemesi daha da büyüdü.

“Benim ne zaman ölümden korktuğumu gördün ki?”

Volusia mancınıklara koştu, uzun bir iple kendini bir saman balyasına bağladı ve mancınığın üzerinde durdu. Sağına ve soluna baktığında düzinelerce askerin her birinin kendi mancınıkları üzerinde samana bağlı bekleyerek dehşet içinde ona baktıklarını gördü. En yukarılara, yüz fit kadar yukarıya baktı ve bunun ne kadar çılgın bir fikir olduğunu fark etti. Ama eğer ölecekse bundan daha iyi bir yol düşünemiyordu.

“ATEŞ!” diye emretti. Kesilen ipin, ahşap düzeneklerin gıcırdamasının ani sesi duyuldu ve Volusia kendinin kayan bir yıldız gibi bir kasisle, yukarı giderek daha da yükseğe, hepsi büyük saman balyalarına bağlı düzinelerce adamın yanı ısıra havaya fırlatıldığını hissettiği anda nefesi kesildi.

Bu hisle sarsılan Volusia rüzgârda gözlerini kırpıştırıyor karnı hop ederken güçlükle nefes alabiliyordu. Kendini hiç o kadar umursamaz hissetmemişti. O kadar hayat dolu da öyle. Hayatında ilk kez kendini bağımsız hissetti. Tüm ölüm korkusundan bağımsızdı.

Volusia duvarların üzerinden, aşağı yukarı bir yirmi adım kadar yukarı fırladı ve aşağıya duvarın üzerinden tepesinde uçmakta olan kendine bakan İmparatorluk generalinin yüzündeki şaşkın ifadeye baktı.

Ama o şanslılardan biriydi, mancınıklardaki adamlarının çoğu duvarı aşamamış ve direk duvara çarpmışlardı ve duvarın yanlış tarafına ölümlerine düşerlerken çığlık atıyorlardı.

Volusia duvarı aşıp öbür tarafa düşmeye başladığında, altında, İmparatorluk başkentinin caddelerini görmek için aşağıya baktı. Hızı yavaşladıkça içinde hissettiği o yükselen duygu durdu ve aynı anda bir düşme hissi hissetti, duvarın öbür tarafına düşmeye başladığında karnının boğazında hissediyordu.

Saman balyası hala göğsüne bağlı bir şekilde sarsılmaya başladı o da samanın üzerine düşebilmek için pozisyon almaya çalıştı. Samanın kopmaması, planının işe yaraması ve karın üstü düşebilmek için dua etti. Etrafında düşerken sarsılan askerleri de çığlık atıyorlardı.

O düşerken gittikçe daha da yaklaşan kaldırım taşından caddeler gözüne kocaman göründü. Adamları ondan daha ağırdılar ve çoğu ondan önce yere indiler. Gördükleri pek de şanslı değillerdi. Çoğu düzgün bir şekilde saman üzerine inemediler, garip bir şekilde dönerek taş üstüne indiler ve anında bellerini kırdılar. Kırılan kemiklerin mide bulandırıcı sesi havayı doldurdu. Korkacak zamanı olsaydı bu onda dehşet duygusu uyandırırdı.

Dakikalar sonra Volusia kendini hazırladı ve bir asteroitin dünyaya çarpmasıyla aynı kuvvette yere çarptı. Son anda dönerek samanı kendisiyle yer arasına getirmeyi başardı. Saman balyası patladı ve balya düşüşünü yumuşatırken o tam aradan yere düştü.

Volusia yerde başı dönerek nefes nefese yattı ve yavaşça elleri ve dizleri üzerinde emeklemeye başladı. Volusia. Başını silkeledi ve hayatta olduğunu anlaması bir kaç dakikasını aldı. Başarmıştı.

Etrafına baktığında adamlarından bir düzine kadarının da başardığını gördü.

Caddelerde toplaşan İmparatorluk askerlerinin çığlıklarını duyan Volusia hiç zaman kaybetmedi. İplerini çözdü, ayağa kalktı ve şehrin kapılarına doğru koşarak askerlerine yol gösterdi. Birer birer ayağa kalkan adamları arkasından geldiler. Önünde görüş hizasında yarım düzine İmparatorluk askeri sırtları ona dönük altın kapılarda nöbet tutuyorlardı. Kalabalık bir grup değildi, çünkü tabii ki de İmparatorluk kapıların açılacağını tahmin etmiyorlardı. Ve sırtları ona dönüktü çünkü içeriden bir tehdit beklemiyorlardı.

Volusia elinden geldiğince hızlı koşarak arayı kapadı ve diğerleri tepki veremden askerlerden birinin sırtına bıçak saplamayı başardı. Ancak diğerleri döndüler ve bir İmparatorluk askeri kılıcını kaldırarak Volusia'nın çıplak boynuna indirdi; zamanında tepki veremeyeceğini fark eden Volusia kendini

darbeye hazırladı. Bir mızrak havada vızıldayarak askeri delerek onu kapıya çiviledi.

Ardından başkaları da geldi ve Volusia döndüğünde adamlarının ona katılmak için acele ettiklerini gördü. Hızlı bir şekilde muhafızlara saldırdılar ve ne olduğunu anlayamayan ve hazırlıksız yakalanan muhafızların hepsi kısa zamanda dolu gibi üzerlerine inen mızrak, kılıç ve topaz altında öldüler.

Volusia memnuniyetle kapılarda nöbet tutan bütün adamların öldürüldüğünü gördü. Döndü ve kapıların açılmasını kontrol eden eski, devasa levyeyi gördü. “LEVYE!” diye bağırdı.

Volusia büyük levyeye doğru koştu, yukarı uzandı ve tüm gücüyle ona asıldı, ama bir faydası olmadı. Onun için çok ağırdı.

Adamları da ona katıldılar, birlikte hepsi ona asılmaya başladılar ve levye yavaşça hareket etmeye başladı.

Büyük bir çatırtı duyuldu ve yavaşça, adım adım Volusia kapıların açılmaya başlamasını zevkle izledi. Önceleri sadece bir huzme güneş ışığı iken, bir kaç santim açıklık varken daha da genişledi. Sonra, genişlemeye devam etti.

Arkasında şehir içindeki düzinelerce İmparatorluk askeri varlığının farkına varmışlar onu öldürmek amacıyla ona doğru koşuyorlardı, Neredeyse otuz yarda kadar uzaklıktaydılar ve arayı kapıyorlardı.

Ama kapılar açılır açılmaz yüksek bir çığlık duyuldu ve ordusu içeriye akmaya başlarken Volusia zevk içinde izliyordu. İmparator askerleri oldukları yerde durdular ve dönerek kaçmaya başladılar.

Ordusu gittikçe daha da çok açılan kapılardan başkente doldular ve o onların şehrin kutsal caddelerine çılgın filler gibi girmelerini izledi.

Kısa zamanda gökyüzü İmparatorluk askerlerinin ve vatandaşlarının katliam sesleriyle doldu ve onların kanları şehirleri doldururken Volusia başını geri atarak kahkahalarla güldü.

Nihayet, başkent onundu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn bu sefer zırhı güneşte parlayan ve üzerine doğru eğilmiş bir şövalyenin ona uzattığı su kesesinden uzun uzun içti. Şövalye ona o göçebelerin verdiğinden daha çok su vermişti o da yanaklarından aşağıya süzülene kadar yutkunarak açgözlü bir şekilde içti.

Gwen öksürerek ilk defa kendini enerjik hissederek oturdu. Gözlerini açtı ve güneşte gözlerini kırpıştırarak elini kaldırdı ve bir gemide; uzun dar bir gemide olduğunu fark etti. Gemide ona eşlik etmekte olan yarım düzine kadar şövalye ve her birine su keseleri verilmiş ve her biri farklı iyileşme pozisyonunda yayılmış adamları vardı. O güne kadar gördüğü en mavi sularda süzülüyorlardı ve kurak çöldeki uzun yürüyüşünden sonra bütün bunlar ona bir rüya gibi geliyordu.

Hepsinin hayatta olduğunu ve iyileşmekte olduklarını hatta bazılarının küçük ekmek parçaları yemekte olduklarını gören Gwen'in içini bir rahatlık duygusu kapladı. Yukarı baktı ve bir şövalyenin ona bir parka ekmek verdiğini fark etti, küçük bir ısırık aldı ve gücünün geri geldiğini hissetti. Yanında çömelmiş duran şövalye elinde küçük bir tabak bal tutuyordu ve ekmeğini bala batırıp tadına bakınca bu onun o güne kadar yediği en güzel şeydi. Neşesinin geri geldiğini hissetti.

Gwen bir inleme duydu ve aşağıya baktığında Krohn'un kucağına kıvrıldığını gördü, onu hemen hatırladı ve kendini suçlu hissetti. Elindeki ekmeğin geri kalanını ona uzattı o da bunu kaparak anında yuttu ve daha fazlası için inlemeye başladı. Parmaklarındaki balı da yaladı.

Şövalye gitmek için kalktığında Gwen ona teşekkür etmek istedi ama hala çok yorgundu ve boğazı kelimelerin çıkabilmesi için çok kuruydu. Bir daha hiç konuşup konuşamayacağını merak etti.

Şövalye gidip diğerleriyle ilgilenmeye başlayınca Gwen Krohn'un başını okşayarak önündeki manzaraya baktı. Bir okyanus kadar büyük bir gölden geçerlerken yumuşak bir rüzgâr yüzünü okşuyordu ve gemi yavaşça sallanıyordu. Şövalyeler uyum içinde kürek çekiyorlardı ve onlar yol aldıkça göl parlıyordu, bu o güne kadar gördüğü en güzel maviydi. Daha da şaşırtıcı olanı ufukta görünendi: bolluk içinde bir kara parçası, suları yanında sönük bırakan parlaklıkta bir yeşil. Gerçek olabilecekmiş gibi görünmüyordu.

Gwen uzaktaki kıyılara yakın su üzerinde çok sayıda yelkenli ve bu kadar çok insanın zevk ve sefa içinde yaşadıklarını ve huzur ve güvenle denize açıldıklarını görünce daha da şaşırdı. Halka'da yaşam bolluk içindeydi ama hep dilken üstünde ve savaştan katılaşmış şekildeydi, burada hiçbir tehdit yok gibi

görünüyordu. Düşman bir İmparatorluğun ortasında bu kadar özgürlük ve bu kadar acımasız ve ölü bir çöl ortasında bu kadar bolluk görmek onu şaşırttı. Gwen bir bakışta bu toplumun, artık her nasıl bir toplumsa, bariz bir biçimde zengin, iyi gelişmiş ve tıpkı Kanyon'un Halka'yı çevrelemesi gibi etrafında devasa bir daire şeklinde uzanan ve onu çevreleyen bayırın ötesinde güvende ve emniyette olduğunu görebiliyordu. Ama bu ülke bütün bolluklarıyla Halka'yı bile gölgede bırakırdı.

Gwendolyn daha çok konuşmak, daha çok şey öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Aklından bir sürü soru geçiyordu. Elini uzatarak yanından geçmekte olan bir şövalye'nin kolunu tuttu ve şövalye diz çökerek döndü ve ona baktı. Konuşmaya çalıştı ama sözcükler bir türlü çıkmıyordu, çabalamaktan yorgun düştü.

Şövalye "Şimdi dinlenin," dedi yavaşça. "Buna ihtiyacınız var."

Şövalye yanından ayrıldı ve Gwen daha çok şey görmek için etrafına bakınmaya çalıştıysa da nem dolu sakin su rüzgârları ne kadar zamandır hatırlamadığı kadar rahatlamasına, olabildiğince huzurlu hissetmesine ve üzerine rehavet çökmesine sebep oldu ve bütün çabalarına rağmen kısa zamanda derin bir uykuya daldı.

*

Gwendolyn yavaşça gözlerini açtı ve parlak ışıkta gözlerini kırpıştırarak doğruldu ve gördüklerine inanamadı. Gördükleri başlangıçta ona bir yanılsama gibi göründü. Kolları garip bir şekilde selam durmak için kaldırılmış ve birbiriyle karşılıklı, her biri yüz fit yüksekliğinde iki muazzam altın heykele bakıyordu. Heykellerden biri üst bedeni kaslı ve çıplak bir şövalye heykeliydi, diğeri ise daha ufak tefek ama eşit derecede kaslı bir kadın heykeliydi. İkisi de ellerinde kılıç tutuyordu ve Gwendolyn aşağı baktığında altlarında bir kemer gördü; bacaklarının arasının içinden su geçen, karaya girişi müjdeleyen ve devasa bir limana akan bir kemerdi**.** Üzerlerine ışık yansıyor, her şeyi parlatıyordu ve limanın sularını sanki hayattaymışçasına ışıldatıyordu.

Gemileri aradan geçerken Gwen daha da dik oturdu ve dikkat kesilmiş bir şekilde çevresine bakındı. Sakin, yeşillikler içinde tenha bir yer bulmayı umarken her türlü direk ve yelkeniyle yüksek gemilerin bulunduğu, kıyılarının dükkan camekanları, evler ve pürüzsüz ve eskimiş kaldırım taşlarıyla kaplanmış sokakları atlar, at arabaları ve insanlarla kaynayan böylesi sofistike canlı bir şehir limanına gelmekten dolayı şaşkındı. Binaların ön cepheleri oldukça köklü görünüyorlardı ve bir bakışta bu toplumun yüzyıllardır burada oldukları

anlaşılıyordu. Limanda trafik her yönden akıyordu ve şehirden zenginlik ve lüks akıyordu. Bütün bunlar gerçek olabilir mi diye merak etti.

İskeleye yanaştıklarında diğerleri de uyanmaya başladılar ve yumuşak bir şekilde durduklarında daha neredeyse ancak durmuşlardı ki onlara eşlik eden şövalyeler her birine yardım etmek için koşuşturdular, Gwen'i elinden tutarak onu iskeleye çıkardılar. Gwen o olaydan beri ilk defa yürüyordu ve biraz dengesiz olmakla beraber yeniden ayakları üzerinde olmak güzeldi. İlk adımlarını atarken yardıma ihtiyaç duydu. Bacağına bir şeyin sürtündüğünü hissetti ve aşağıya bakıp da Krohn'un hala orada yanında olduğunu görmek güven vericiydi.

Gwen Kendrick, Steffen ve diğerlerinin de yürüdüklerini görmekten mutluluk duydu ve iskeleye vardıklarında Kendrick ve Steffen her biri koluna girerek onu karaya çıkardılar. Her biri zorlu bir sınavdan geçmiş gibiydi, hepsi önceye nazaran çok zayıftı ama yine de hepsi sıcacık gülümsüyorlardı ve Gwen onların kendisi gibi ikinci bir yaşam şansını yakalamaktan huzur duyduklarını görüyordu.

Şövalyeler hepsini iskeleden aşağıya parlak üstü açık, hepsini alacak kadar büyük bir at arabasına doğru yürüttüler. Gwen önce diğerlerine yol verdi ve bütün *insanlarının*—Illepra ve bebek, Sandara, Steffen, Kendrick, Aberthol, Brandt, Atme ve yarım düzine Gümüş'ün arabaya binmelerini iç rahatlığıyla izledi. Gwen şövalyelerin taşıdığı Argon'un da hala hayatta olmasından dolayı-bilinci kapalı ve zayıf bir durumda olsa da—yine de hayatta olmasından mutluluk duydu. Dikkatli bir şekilde at arabasına kondu ve Gwen burada ona bir tedavi bulabilmeleri için dua etti.

En azından Halka'dan bazılarını kurtarmayı başarmıştı ve en azından onları buraya kadar getirebilmişti.

Şövalyelerden biri ona ü çaltın basamağı çıkmasında yardımcı oldu ve şövalye gitmek için döndüğünde Gwen uzanarak onu bileğinden yakaladı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Şövalye ona şaşkınlıkla baktı.

"Tabii ki Şato'ya Leydim," dedi sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi. "Kralımızla tanışmaya. Sizlerin akıbeti hakkında karar vermek, sizin burada kalmanıza izin verip vermemesi onun elinde." Gwen bir korku dalgası hissetti.

"O nasıl bir kral?" diye sordu.

Şövalye gülümsedi.

"İyi ve adil bir kral. Bilge bir kral. Umarım kalmanıza izin verir."

Bir kamçının şaklaması duyuldu ve uzun, dalga dalga tüyleriyle muhteşem ve o güne kadar gördüklerinin en güzeli dört at bir anda ileri atıldı. Hızlı bir şekilde yürümeye başladılar ve Gwen herhangi bir sarsıntı duymadığı için

şaşırdı. Aşağıya bakarak at arabasının daha üst düzeyde, daha önce hiç görmediği bir yapım olduğunu gördü. Yollar o kadar pürüzsüzdü ki sanki havada gidiyor gibiydi. Yeniden bu insanlardan, artık her kimseler çok etkilenmişti.

Liman kasabasından geçerken özenle hazırlanmış kıyafetler içinde insanlarla dolu kusursuz caddelerden geçtiler. Caddeler seyyar satıcılarla, yiyecek tadanlar, aceleyle yürüyenler ve hiç bir tehlike duygusu olmadan yürüyen insanlarla doluydu. Gwen bütün farklı modalardan etkilenmişti, kadınların üzerindeki farklı modellerde kesilmiş canlı renkli elbiseler ve erkeklerin saç stillerinden; hepsinin dazlak kafaları ve sarı sakalları vardı. Oranın âdeti olsa gerekti.

İnsanların hepsi rahat ve arkadaş canlısı görünüyorlardı birçoğu arkaya yaslanarak iyi huylu bir şekilde yüksek sesle gülüyorlardı. Açık ve arkadaşça, gülmeye hazır bir halka benziyorlardı, kadınlar ve erkekler uzun boylu ve geniş omuzlu, bronz tenli ve rahattılar çocuklar yanı başlarında koşuyor ve gülüyorlardı. Ona kendi kralının hükümdarlığının en parlak günlerini hatırlattı.

Gwen Şato'ya dair izler bulmak umuduyla binaları inceledi ve bütün bu diyarı hayranlıkla izlerken şatoya dair bir iz göremedi.

Gerçekten de yollar kısa bir süre sonra kıvrılıp, bükülerek kasabadan dışarı çıktılar ve Gwen önünde yolun kırsala ve gökyüzüne ve yumuşakça dalgalanan yeşil tepelere çıktığını gördü. Şehirden ayrılıyor olmaları onu şaşırttı.

Şatonun başka bir yerde olması gerektiğini fark etti-belki de daha içerlerde.

Gwen, sırtı ona dönük bir şekilde elinde atların dizginlerini tutan at arabası sürücüsüne eğilerek yaklaştı.

"Şato nerede?" diye sordu.

Sürücü iyi huylu bir şekilde omzunun üzerinden geri bakarak başını salladı.

"Daha biraz yol var canım," dedi. "Yamacın öbür ucunda. Oraya varmamız tüm günümüzü alabilir. Sadece arkana yaslan, rahatla ve ülkemizin tadını çıkar."

Bir yol diğerine çıktı ve bir arazi farklı birine dönüştü yolun kenarı daha kırsal ve yeşil ağaçlarla bezendi. Yumuşak, inişli çıkışlı tepeler üzerinden yolculuk ettiler, yollar yumuşakça kıvrılıp bükülüyor, kuşlar ötüyordu ve o güne kadar benzerlerini görmediği bahçe ve asmalıklardan ve çiftliklerden geçiyorlardı. Gwen, meyve sularının damladığı parlak kırmızı meyvelerle kaplı bütün tarlalar gördü. Eli kadar yaban mersini dolu başka tarlalar gördü. Üzümlerle dolu asmalıklar, ıslık çalarak el arabalarını iten mutlu çiftçiler, yeşil çim araziler ve parlayan güneşler - ki orada renkleri daha yumuşak bir turuncuydu altında özgürce otlanan büyük baş hayvan, at ve keçilerle kaplı ufuklar gördü.

Burası bir görkem ülkesiydi.

Arkasından bir ses "Daha önce hiç buna benzer bir şey görmüş müydün?" dedi.

Kendrick’in yanında oturduğunu ve diğerleri gibi hayretle etrafına bakındığını gördü.

Gwen başını salladı.

Öbür yanında oturan ve Gwen’in yeniden iyi görünmesinden mutluluk duyduğu bebeği tutan Illepra “Neredeyse gerçek olmadığını düşüneceğim,”dedi.

Steffen “Peki ya bu kral bizim kalmamıza izin vermezse?” diye sordu.

Bunlar tam da Gwen’in aklını kurcalayan sorulardı.

“Bize yaşamak için ikinci bir şans bahşedildi,” dedi. “Tanrı bize ne verirse, kabulümüzdür.”

Anlamlı bakışlarla karayı inceleyen Aberthol’a döndü.

“Bu ikinci halka mı?” diye sordu.

Aberthol iç geçirdi.

“Kesin olarak söyleyemem, Leydim,” dedi. “Eğer ikinci bir Halka varsa, bu o olmalı.”

Gwendolyn bir cevap arayarak döndü ve Argon’a baktı. Ona soru sormak için, bu yer ile ilgili, kaderleriyle, olacaklarla ilgili her şeyi anlatması için her zamankinden daha çok yanıp tutuşuyordu. Ama o hala orada yatıyordu; bilinçsizce ama nefes alarak uyuyordu.

Şövalyeler tarafından onlar için bırakılan su keseleri elden ele dolaştı ve Gwen Steffen’ın eline soğuk mu soğuk bir tanesini tutuşturduğunu hissetti. Sudan içti ve tatlı olduğunu fark etti; belki de balla karıştırılmıştı. İçini bir rahatlık duygusu kapladı. Aynı zamanda çok da uykusu vardı. Bu diyarın yumuşak rüzgârları onu etkiliyordu ve atın her adımının kendisini uykuya daha çok yaklaştırdığını hissederek gözlerinin kapandığını hissetti.

*

Gwen nihayet yeniden gözlerini kim bilir kaç saat sonra açtığında, gökyüzünde batmakta olan iki güneş gördü; topraklar yumuşak kırmızı bir ışıkla aydınlanıyordu. Etrafına bakındı ve diğerlerinin de derin uykuda olduklarını gördü. Rüyalarını yavaşça aklından kovaladı; Thorgrin ve Guwayne'le ilgili olanları, her ikisinin de ona uzak denizlerden ona ulaşan rüyalarından uzaklaştı. Onları düşündükçe kalbine bir ağırlık çöktü. Etrafına bakıp onları ararken ve her şeyden onların şu anda burada yanında olmalarını dilerken hüznün kendisini tükettiğini fark etti.

Gwendolyn bir inleme duydu ve aşağıya bakarak Krohn’un kucağındaki kafasını okşadı. Dışarı baktı ve at arabasının hala hareket ettiğini gördü ve tüm gün yolculuk yaptıklarını fark etti. O ülke ne kadar büyük diye merak etti. Nasıl bitmek tükenmek bilmez olduğuna ve bu kadar bolluğun bu kadar geniş alana

yayılmasına hayret etti. At arabası yavaşça bir tepeyi tırmandı ve doruk noktasına ulaştığında durdu ve tek uyanık kişi olan Gwen yukarı baktı. Etrafından dolanırlarken önünde uzanan görüntüden oldukça etkilenen Gwen öne doğru eğildi, ileride ufkun üzerinde o güne dek gördüğü en güzel şehir uzanmaktaydı, her şey gümüşten yapılmıştı, gökyüzüne uzanan yüksek parlak gümüş kuleler öğleden sonrasının akşam güneşinde parlıyorlardı. Her şey parıldıyordu ve kesinlikle büyülü görünüyordu. Bugüne kadar gördüğü en güzel yerdi.

Şehir uçsuz bucaksız bir şekilde yayılıyordu ve alçak taş duvarlarla ve bir dizi birbirlerine köprülerle bağlı hendeklerle çevrelenmişti ve yer yer otlak çayırlar ve tarlalarla bezenmişti. Bunun merkezinde, her şeyin üstünde yükselen kuleler, duvarlar ve asma köprüyle bezenmiş ışıltılı bir şato vardı ve yüzlerce muhafız nöbet tutuyordu.

Etrafındaki şeylere bakarken kalbi daha hızlı atıyordu. Kim bu insanlar diye düşündü. Burada kendilerine yeni bir yuva bulabilecekler miydi?

Sürücü dururken ona dönerek “Leydim,” dedi. “Lütfen size Yamaç Kalesi’ne hoş geldiniz diyen ilk kişi olmama izin verin.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Thor artık onların kontrolünde olan gösterişli siyah korsan gemisinin pruvasında durdu, parmaklıklara tutunarak altında hızla hareket etmekte olan denizlere merakla baktı. Çocuğu Guwayne oralarda bir yerlerdeydi, bunu biliyordu. Varış noktası, onun görevine bir son verecek ve onu Gwendolyn'e kavuşturacak şey oralarda bir yerlerdeydi.

Ama nerede?

Gemileri açık denizlerde aşağı yukarı sallanırken ve okyanus suları yüzünü ıslatırken artık bu güçlü gemiye sahip oldukları için hızla pupa yelken bugüne kadar hiç gitmedikleri bir hızda gidiyorlardı.

Başından beri ihtiyaçları olan şey buydu. Yine de tabi ki Thor'un altında bir ejderha ile gidebileceği kadar hızlı değildi ve Mycoples'i özleyen Thor, onlara geri dönüp ona yardım etmesini dileyerek gözleriyle gökyüzünde Lycoples'i arıyordu.

Ama Mycoples hiçbir yerde yoktu.

Thor düşündü. İlk yola çıktığında Guwayne'i bulacağından, ilk köşede karşısına çıkacağından o kadar emindi ki. Nerede olduğunu bildiğini, onu bulmaya çok yakın olduğunu sanıyordu.

Ama artık yeraltındaki yolculuktan, fırtınadan ve korsanlarla savaştan sonra Thor o kadar da emin değildi, sanki yine her şeye en baştan başlıyor ve parçaları topluyordu. Ancak bu sefer oğlunu nerede arayacağına dair hiçbir fikri yoktu. Hiçbirinin bir fikri yoktu. Şimdi, bu hızlı gemiyle bile, sanki denizlerde amaçsızca yol alıyorlarmış gibi geliyordu.

Thor nereye gittiklerini bilmiyordu ama en azından *bir yere* gidiyorlardı, denizlerde hareketsiz oturmak ona oğlunu getirmeyecekti. Daha önce yolculuk ettiği diğer gemilerden daha büyük ve hızlı olan bu gemi suda tereyağı gibi gidiyordu. Thor korsanların, kaçakların en güzel gemilere sahip olmalarını çok garipsedi. En azından adalet bir nebze yerini bulmuştu.

Sonunda onları kolayla deniz aşırı yerlere götürebilecek, her türlü fırtınaya dayanabilecek ve erzak dolu sağlam bir gemide olmak güzel bir duyguydu. Thor ve erkek kardeşleri gemiyi ele geçirdikten sonra geminin sırf her türlü mücevher ve altın ve paha biçilmez parçalardan oluşan ganimetle dolu olmakla kalmayıp fıçılar dolusu rom, şarap, tatlı su, bira ve kutular dolusu konserve yiyecek, marmelat, reçel, kraker ve diğer yiyeceklerle dolu olduğunu görmekten mutlu bir şaşkınlık duymuşlardı. Bu korsanlar belli ki aç kalmamışlardı. Bunları kimden çaldıklarını Tanrı bilirdi, ama Thor'un artık umurunda değildi. Artık hepsi

onlarındı ve Thor nihayet kendini oğlunu bulmak için gerekirse dünyanın bir ucundan diğerine gitmek için hazırlıklı hissediyordu.

“Buraya baksana!” Genç bir kızın sesi duyuldu. “Bak, ne buldum!”

Thor düşüncelerinden sıyrılarak döndü ve Angel’ın yanında durarak bacağını çekiştirdiğini gördü. Çömelerek elinde bulduğu bir çeşit tatlıyı tutan ona baktı. Uzun ve kırmızıydı ve yumuşağa benziyordu.

Thor “Ne var?” diye sordu.

Kız ışıldadı.

“Tatlı!” diye bağırdı. “Yumuşak ve sakızımsı. Tadı da ahududu gibi. Tatsana!”

Elindekini beyaz cüzzamla kaplı koluyla Thorgrin’e uzattı ve onun durumunu gören Thor içten içe irkildi. Zamanla Angel’ı sanki kızı gibi, sözlerle ifade edebileceğinden çok daha fazla sevmişti ve onun hastalığından dolayı ıstırap çektiğini görmek ona acı veriyordu. Thor içinden ona bir çare bulmaya karar vermişti—bunun için dünyanın öbür ucuna gitmesi gerekse de. Bir yolu olmalıydı; onun ölmesine izin veremezdi.

Ama Angel acı çekiyor gibi görünmüyordu; tam aksine, elinde şekerini tutarken çok neşeliydi.

Dışarıdan Thor gülümsedi. Tatlıyı ağzına götürdü ve bir ısırık aldı. Çok lezzetliydi ve ağzının içinde patlıyor gibiydiler.

Angel kıkırdayarak “Korsanların,” dedi, “en azından iyi zevkleri varmış!”

Thor Angel’ı bu kadar neşeli görmekten çok hoşnuttu, dönerek gemiyi inceledi. Adamlarının hepsinin neşelerinin yerinde olduğunu gördü, yola çıktıklarından beri ilk defa hepsi rahat ve huzurlu görünüyorlardı. Ve anladı. Nihayet, bütün yaşadıklarından sonra, büyük, lüks bir geminin konforuna ve emniyetine, istedikleri kadar yiyebilecekleri yiyeceğe, içebilecekleri kadar şaraba sahiptiler ve hatırladığı kadarıyla çok uzun bir zamandan beri ilk defa tehlike altında değildiler. Thor da rahatlamaya başladı ve eşi ve oğlunun oralarda bir yerlerde – ve büyük ihtimalle tehlike altında onu beklediklerini bilmese belki tam anlamıyla rahatlayabilirdi. Yapacak çok işleri olmadığından diğerleri güvertede uzanmışlardı, Elden baltasını biliyordu, O’Connor yayını parlatıyordu ve hedefini düzeltiyordu, her adam kendi silahlarıyla uğraşıyordu ve her biri kendi dünyalarına dalmışlardı. Thor silahlarını geri aldıkları için çok mutluydu ve en önemlisi o ana kadar hayatını bir kaç kez kurtarmış olan Angel'a müteşekkirdi. Komik olanın kendisinin onu kurtardığını sanması olduğunu fark etti- aslında Angel onu kurtarıyordu.

Minnettarlığını göstermek amacıyla ona doğru döndü. “Ben yaşadığım sürece, seni koruyacağım, senin hayatını her zaman benimkinin önüne

koyacağım. Bana yakın dur ve sana söz veriyorum sana hiç bir zarar gelmeyecek.”

Angel gözlerinde yaşlarla ona baktı ve koşarak ona sarıldı.

“Bana çoktan hayatımı geri verdin,” dedi. “Bunu beni o adadan aldığında yaptın. Tanıdığım insanlar arasında benden korkmayan tek insansın. Bana dokunmaktan ya da sarılmaktan korkmayan kişisin. Bana normal biriymişim gibi davranıyorsun, sanki benimle ilgili herhangi bir sorun yokmuş gibi. İşte bu bana yeniden yaşama isteği verdi.”

Thor onu kendinden uzaklaştırarak anlamlı bir şekilde baktı.

“Çünkü seninle ilgili herhangi bir sorun,” dedi. “Sen mükemmelsin. Hastalığının sebebi her neyse, sana ant içerim ki çaresini bulacağım. Bana güveniyor musun?”

Angel başını salladı ve Thor onun gözlerinde biriken umudu gördü. Angel küçük kollarını bacaklarına dolayarak ona yeniden sarıldı.

“Seni seviyorum,” dedi.

Thor onun sözlerini duyunca çok şaşırdı ve sözler özellikle de yaşadıklarından sonra onu delip geçti.

“Ben de seni seviyorum,” dedi ona sarılarak. Bunu içtenlikle söylemişti.

Reece yürüyerek yanına geldi, Thor ona döndü ve onunla beraber denize baktı.

Reece bir elini omzuna atarak Thorgrin’e “Kuzeye doğru gidiyormuşuz gibi görünüyor,” dedi. “Aklında belli bir istikamet var mı?”

Thor yavaşça, üzüntüyle başını salladı.

“Oğlum her neredeyse, sanırım kader perilerinin yolu göstermelerini bekliyorum.”

Matus yanlarına gelerek “O fırtınadan beri,” diye lafa karıştı “yolumuzdan o kadar uzağa sürüklendik ki, aramızdan kimse şu anda nerede olduğumuzu bilmiyor.”

Yanlarına gelen O’Connor “Fırtına koptuğunda rotamızda bile değildik,” dedi. “Angel’ı alır almaz, Cüzzamlılar Adası’nı terk eder etmez artık gerçek bir istikametimiz yoktu.”

Elden yanlarına gelerek “Belki de aramaya son vermeliyiz,” dedi. “İmparatorluğa doğru yelken açmalıyız. En azından var olduğunu bildiğimiz bir yer bulmaya çalışabiliriz. Gwendolyn ve diğerleriyle yeniden buluşup ne yapacağımıza orada karar verebiliriz. Belki bir şey duymuşlardır, belki bir fikirleri vardır.”

Thor yavaşça başını sallarken yüzünü buruşturdu.

“Oğlum olmadan dönemem,” dedi ciddi bir şekilde.

Diğerleri onu anlayarak sustular ve rüzgârın uğultusu dışında hiçbir şeyin bozamadığı ağır bir sessizlik onları sarmaladı. Thor iç geçirdi. İçten içe diğerlerinin haklı olduğunu biliyordu. Şu anda engin denizde amaçsızca yol alıyorlardı ve bu onları Guwayne'e yaklaştırmıyordu. Thor gruptan ayrıldı ve yalnız başına parmaklıklara doğru giderek dalgalara bakarken başını eğdi, denizköpükleri yüzüne çarparken gözlerini kapadı. Odaklanmaya ve kendini odaklamaya çalışarak kendi içinde sessizleşti.

Lütfen, Tanrım, diye dua etti. *Bana bir işaret ver. Herhangi bir işaret. Göster bana. Oğlum nerede? Buradan sonra nereye gitmeliyim?*

Thor sessizleştiğinde içinde yavaştan bir ateşin birikmeye başladığını hissetti. Ateş gittikçe daha da kuvvetli yanmaya başladı ve o ateşin avuç içlerinde, ardından alnında, gözlerinin ortasında zonkladığını hissediyordu. Bir mesaj aldığını hissetti.

Thor gözlerini açtı ve evrenin onunla konuştuğunu hissederken bir işaret görmek umuduyla ufka baktı. Ancak ufuk boyunca görebildiği her yerde uçsuz bucaksız uzanan bulutlardan başka bir şey göremeyince aklı karıştı. Sonra, bir anda gökyüzünde yükseklerden tiz bir çığlık duydu.

Başlangıçta Thor sesi duyup duymadığından, ya da bunun hayal gücünün bir ürünü olup olmadığından emin değildi. Yukarı bakarak bulutları taradı ama bir şey göremedi. Ama o kulak tırmalayıcı çığlık yeniden duyuldu.

Thor yeniden göklere baktı ve bu sefer kalbi tepede kanatlarını çırparak daireler çizen Mycoples'i görünce kalbi hopladı. Buna inanamıyordu, o gerçekten buradaydı.

"Bir ejderha!" diye Angel şaşkınlıkla bağırdı.

Angel diğerleri gibi koşarak yanına geldi ve Lycoples inanılmaz derece hızlı uçarak inişe geçtiğinde hepsi huşu içerisinde gökyüzüne baktı. Daha da alçağa daldı ve tam üzerlerine inmeye başladı, o kadar yakındaydı ki tam o onlara çarpmadan hepsinin uzun pençelerinden kurtulabilmek için eğilmeleri gerekti. Ardından yine yükseldi ve geminin direği üzerinde inişe geçti ve diğer yönde uçmaya başladı. Bu sefer gitmekte oldukları yönün aksine—güneye doğru uçtu. Son bir çığlık attı ve ardından gözden kayboldu.

Thor onun gidişini izlerken avuçlarının yandığını hissetti. Bunun bir mesaj olduğunu hissetti. Onlara bir ipucu veriyor, nereye gitmeleri gerektiğini gösteriyordu. Thor gözlerini kapadığında ejderhanın aklını algıladı ve ani bir farkındalık şimşeği hissetti. Sevdiği biri tehlikedeydi.

Thor diğerlerine döndü.

"Gemiyi döndürün," diye emretti. "Onu takip edin."

Hepsi şok olmuş bir şekilde ona baktılar.

Reece "Bizi Guwayn'e mi götürüyor?" diye sordu.

Thor onun ufukta kayboluşunu izlerken yavaşça başını salladı. “Hayır,” diye cevapladı. “Bizi kız kardeşime götürüyor.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Darius belinde güçlü bir tekme hissederek hala zincirlenmiş bir şekilde ileri doğru sendeledi ve acı omuriliği boyunca fırladı. Yine de ayakta durmayı başardı ve uzun ve karanlık bir tünelde sendeleyerek ilerleyerek kör edici güneş ışığına çıktı. Orada o kadar sağır edici bir gürültüyle karşılaştı ki tüm benliği sarsıldı.

Arena.

Darius ışığa doğru gözlerini kırpıştırdı ve yüzlerce fit yükseklikte sıralara oturmuş, hepsi ayağa zıplayan, kükreyen ve yerin kendisini sarsan ve o güne kadar gördüğü en büyük kalabalığı gördü. Ses kulaklarını acıtıyor ve düşünmesini zorlaştırıyordu ve dengesini korumaya çalışarak ileri doğru sendelediğinde zincirlerin şıkırtısı arasında hala diğerlerine zincirliydi.

İmparatorluk tekmeleri tarafından arenanın merkezine kadar itilirlerken, Darius ayak bileğinin zincirlerinden çekildiği hissetti; oğlanlardan biri dengesini kaybetmişti ve Darius'un yine sendelemesine neden olmuştu. Geriye doğru baktı ve arkadaşlarından dördünün Raj, Desmond, Kaz ve Luzi'nin yakında olmalarından teselli buldu; yanlarında yüzlerini tanımadığı ve tanımak istemediği zincirli bir düzine daha gladyatör vardı. Kısa bir süre sonra hepsinin öleceğini biliyordu. En iyisi hatırlamamaktı.

Sağır edici kükremeler devam etti ve Darius hiç olmadığı kadar zincirlerini kırmak ve kendini hazırlamak istedi. Ama maalesef hepsi birbirine belki de on ayak uzunluluğunda bir zincir halkasıyla zincirlenmişlerdi ve gidecek hiçbir yer yoktu. Bu oğlanların hareketlerinin vicdanına kalmadan özgürce hareket bile edemiyordu. Bu zincirli oğlanların hepsi arenada duruyorlardı ve bazılarının yüzlerinde korkuyu görebiliyordu, diğerleri ise soğuk, sert ve teslimiyet dolu bakışlarla bakıyorlardı. Hepsi az zaman içerisinde öleceklerini biliyorlardı ve her biri ölümün yüzüne farklı şekilde bakıyordu.

Darius kendisine saldıran herhangi bir şey ile savaşmanın yeterince zor olacağını biliyordu—ama ayakları bu çocuklara zincirliyken savaşamayacak kadar kısıtlanmış olacaktı. Oğlanlardan biri sendelediği takdirde Darius da sendeleyecekti. Sahip olduğu tek şey arenaya girmeden ona ve diğerlerine verilen adi tokmaktı ve onu sımsıkı tutuyordu.

Kalabalık sessizleşmeye başladı ve Darius Morg'un öbür uçtaki kapıdan arenaya girişini, tamamıyla kel kafası güneş altında parlarken dramatik bir biçimde kendisine gösterilen ilginin tadını çıkararak ortaya doğru yürüdüğünü gördü. Yüzünde acımasız bir gülümsemeyle ortaya ulaştığında, kalabalık keyifle kükredi; o da ellerini avuç içleri açık bir şekilde uzatarak kalabalık yavaş yavaş sessizleşene kadar döndü.

“İmparatorluğun sevgili vatandaşları,” diye bağırdı. “Size bugünün seçme gladyatörlerini sunuyorum.”

Kana susamış kalabalık tepinerek ayağa kalktı ve Darius diğer çocukları endişelerinin arttığını hissedebiliyordu.

Morg yeniden ellerini kaldırdı ve onların ilgilerini ayakta tutarken kalabalık sessizleşti.

“Bu gün,” diye kükredi “oyunların birinci günü; oyunlar gladyatörler kazandığında ya da sadece altı kişi kaldıklarında biter. Gladyatörlerden hayatta kalan olduğu takdirde yarının oyunlarına devam edecekler. Her zamanki gibi bu ölümüne bir dövüş olacak.”

Darius hemen kafasında hesapladı: On altı kişiydiler; yani ya tüm İmparatorluk rakiplerini öldüreceklerdi, ya da önce arkadaşlarından on kişinin ölmesi gerekecekti. O arkadaşlarından on kişinin ölmesinin daha muhtemel olduğunu düşündü.

Kalabalık vahşi bir beğeniyle kükredi ve Morg geri çekilirken borazanlar çalındı, stadyum boyunca trampetler yankılandı ve Darius gergin bir şekilde olan biteni izlerken arenanın en uç kısmından iki büyük demir kapı çarparak ve yankılanarak açıldı.

Kalabalık yeniden kükredi ve at üstünde simsiyah İmparatorluk zırhı kuşanmış, mızrak ve balta taşıyan iki İmparatorluk askeri gürültülü bir şekilde arenaya girerek dramatik girişlerini yaptılar. Onlar içeri dalıp tozu dumana katarak doğrudan Darius ve arkadaşlarına saldırırlarken kalabalık çıldırdı.

Atlılar üzerlerine doğru gelirken Darius diğerlerine dönerek “ Birbirimize destek olmalıyız!” diye seslendi. “Tek vücut olarak savaşmalıyız! Aksi takdirde hepimiz yitip gideceğiz”

Diğerleri arkalarına baktılar, bazıları cevap veremeyecek kadar dehşet içindeydi, bazıları hemfikir olarak başlarını sallarken bazıları meydan okur gibiydiler.

Sıranın en sonunda zincirlenmiş olan Drok Darius’a yüzünü ekşitti.

“Kimse seni liderimiz seçmedi,” diye bağırdı. “Sen istediğin gibi davran biz istediğimiz gibi davranırız. Ve eğer yoluma çıkarsan, bir ihtimal seni önce ben öldürürüm.”

Darius elindeki tokmağı kavrayarak zırhları içinde ve ellerinde en etkili kılıç, en uzun mızrak ve baltalarla onlara doğru saldırmakta olan İmparatorluk askerlerine baktı. Ardından oğlanlardan oluşan sıraya baktı ve ciddi şekilde sayı ve silah açısından yenik durumda olduklarını fark etti. Bu adaletsiz bir karşılaşmaydı. Zaten İmparatorluğun istediği de buydu: Olayı eğlenceli kılan buydu.

Diğerleri bir o yana bir bu yana tedirgin bir şekilde kıpırdarlarken Darius bacaklarının altından yerin kaydığını hissetti. O kadar kısıtlanmıştı ki bırak kazanmayı nasıl üç raunt dayanacağını bilmiyordu. Darius kendini güçlü olmaya ve korkularının üstesinden gelmeye zorladı. Atlar onlara doğru yaklaştıkça Darius tokmağını kavradı sıkı durarak kendini olabildiğince hazırladı, bütün kaslarının gerildiğini hissediyordu. İlk atlı sıralarının en başında durana ulaştı, bu Darius'un tanımadığı bir oğlandı ve oğlan sıçrayarak yoldan çekilmeye çalıştı. Ancak oğlan kendini diğer oğlana bağlayan zincirin kısalığını hesaba katmamıştı ve sıçramaya çalışırken başarılı olamadı. Askerin mızrağı gelip oğlanı göğüs kafesinden deldi.

Asker yanlarından dörtnala geçip bir daire çizerek yeniden dönmeye hazırlanırken kalabalık kendinden geçmişçesine tezahürat etti.

Hemen arkasından Raj'ı hedef alan diğer asker saldırmaya başladı. Darius ayakları zamanında tepki vermeyen bir oğlana zincirlenmiş olan Raj'ın sıkıştığını ve hareket edemediğini fark etti. Raj "Kımılda!" diye bağırdı, ama oğlan korkudan fazlasıyla donmuş gibiydi. Darius hemen bir şey yapmazsa arkadaşının öleceğinin farkındaydı.

Darius öne çıktı, hedef aldı ve tüm gücüyle tokmağını fırlattı.

Asker Raj'a yaklaşarak uzun savaş baltasını kaldırdığında tokmak kendi ekseni etrafında dönerek bileğine çarptı ve baltayı elinden düşürdü. Gürültüyle toprağa düştü ve asker atıyla yanından geçerken Raj'ın kıl payı kurtulmasını sağladı.

Kalabalık bu kadar yakından ıska geçmesine tepki gösterirken Raj Darius'a minnetle vaktı; Darius şansının yaver gittiğini biliyordu ve bunun yeniden olmasının küçük bir ihtimal olduğunun farkındaydı.

Darius hiç zaman kaybetmedi. Yere düşen baltayı almak için ileri atıldı. Ama tam yaklaşırken, sadece birkaç adım ötesindeyken zinciri gerildi. Arkasına baktığında zincirlenmiş olduğu çocuğun direnerek yine üstlerine saldırmakta olan diğer askerden korkarak aksi yöne kaçmaya çalıştığını gördü. Darius uzandı ama savaş baltasına çok yakın bir mesafede yüzüstü yere çakıldı.

İlk asker tam üzerine doğru saldırmaya başladığında Darius bir gürültü duyarak aciz bir şekilde yukarı baktı. Ezilmek üzere olduğunun farkındaydı.

Desmond ileri atılarak at ve Darius arasına girdi, tokmağını savurarak tam da atın burnu üzerine indirdi. Mükemmel bir vuruştu. At şaha kalktı ve son anda Darius'u pas geçerek hayatını kurtardı.

Darius uzanarak bir kez daha savaş baltasına ulaşmayı denedi, ama balta uzağındaydı. Aynı zamanda, zincirlerinden bir kaç fit kadar geri çekildiğini hissetti. Arkasına baktığında Drok'un diğer oğlanlardan birinin arkasından gelip zincirlerini oğlanın boynuna dolayarak sıktığını gördü. Darius olanlara

inanamıyordu, Drok neden kendi adamlarından birine saldırsın ki diye düşünüyordu. Sonra anladı: Kazandıkları anda, ya da sadece altı kişi kaldıklarında o günün oyunları bitecekti. Bu genç belki de paralı asker olması sebebiyle de diğer gladyatörleri öldürerek kestirme yoldan gitmek istiyordu.

Darius dehşet içinde Drok'un diğer oğlanı boğarak öldürmesini izledi; her şey çok çabuk olmuştu. Çocuk gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde kollarına düştü. Ölmüştü. Kalabalık coştu.

Drok hiç vakit kaybetmedi. Belli ki öldürebildiği kadar çok kişiyi öldürmek niyetiyle Luzi'ye saldırdı. Darius Luzi'nin en ufak oğlanlardan biri olması sebebiyle Drok' un bunu bir fırsat olarak gördüğünü fark etti. Ya da belki de sadece kin tutuyordu.

Drok Luzi'nin üzerine atlayarak zincirlerini onun boynuna doladı ve sıkmaya başladığında Darius Luzi'nin gözlerinin kocaman açılarak pörtlediğini gördü. Eğer bir şey yapmazsa Luzi kısa bir süre içinde ölecekti.

Darius hemen harekete geçti. Üzerlerine saldırmakta olan atlıları ve toprağın üstünde duran baltayı görmezden gelerek döndü, ileri atıldı ve geriye doğru uzanarak dirseğini Drok'un suratının ortasına savurdu.

Darius Drok'un burnunu kırdığında bir kırılma sesi duyuldu ve Drok sırt üstü yere düştü. Luzi nefes nefese elinden kurtuldu ve Raj öne çıkarak Drok'un çenesine bir tekme atarak onu bayılttı.

Darius Luzi'ye"İyi misin?" diye sordu.

Luzi sarsılmış bir şekilde başını salladı.

Darius bir gürültü duyarak döndü ve ikinci atlının yeniden saldırdığını gördü. Diğer gladyatörlerden biri yerde unutulmuş bir şekilde duran savaş baltasını almayı başarmıştı ve kendini diğerlerine bağlayan zincirleri kırmak amacıyla baltayı yukarı kaldırarak hızla aşağı indirdi. Ama darbesi sert ve dikkatsizdi ve baltayı indirdiğinde yanındaki oğlan kımıldadı ve o yanlışlıkla oğlandı ayağını uçurdu.

Oğlan parçalanan ayağını tutmaya çalışarak acı içinde çığlık attı kanı her yere fışkırıyordu. Baltayı tutan oğlan ona şoktan donmuş bir şekilde dehşet içinde baktı ve onlara saldırmakta olan diğer asker uzanarak elinden baltayı aldı ve bir hareketle dönerek oğlanın kafasını uçurdu.

Kalabalık çıldırdı.

Artık zırh kuşanmış iki at yeniden daire çizdiler ve kalan oğlanlara saldırdılar. Darius durumlarının çok iç açıcı olmadığının farkındaydı. Balta onlar için en iyi fırsattı ve artık onu kaybetmişlerdi.

Darius aniden bir kaç fit geri çekildiğini hissetti ve dönüp baktığında bazı oğlanların onlara saldırmakta olan askerlerden kaçmaya çalıştıklarını gördü ve Darius, kaderi tamamıyla oğlanların elinde, zincirlerin kendini geri çektiğini

hissetti. Bir kaç fit geriye doğru sendeledi ve asker mızrağı sırtına nişan almış bir şekilde ona saldırırken arenanın ortasında savunmasızdı. Darius zamanında yoldan çekilemeyeceğini biliyordu.

Darius kendisini öldürücü darbe için hazırladı—ama tam o anda Kaz ileri atılarak üzerine atladı ve omzuyla ona çarparak gelmekte olan atın önünden itti.

Yere düşen Darius yuvarlandı ve döndü ve arkasına baktığında Kaz'ın bir dakika önce kendisinin olduğu yerde durduğunu gördü ve arkadaşının bir anda tam göğsünden mızrakla delindiğini görmek içini eritti.

Kaz yere çakılmış bir şekilde haykırdı; mızrak hala içindeydi. Silah o kadar derine saplanmıştı ki asker onu çıkaramadı. Kalabalık kendinden geçti. Asker atına binmeye devam etti ve elinde mızrağı olmadan stadyum etrafında zafer turu atarken kalabalık çılgınlar gibi coştu. Darius orada ölü bir şekilde yatmakta olan arkadaşına baktı. Olanlara inanamıyordu. Kaz onun için ölmüştü, o olmasa şu anda hayatta olmazdı. Suçluluk ve sorumluluk duygularının ağır bir şekilde omuzlarına çöktüğünü hissetti.

Dahası, intikam almak için daha önce hiç hissetmediği kadar güçlü bir arzu duyuyordu.

Darius'un içinde bir şeyler koptu; artık zamanın geldiğinin farkındaydı. Arkadaşı hayatını feda etmişti ve şimdi aynısını yapmak için sıra ondaydı. Darius ölmüş bir şekilde yatmakta olan Kaz'a doğru koştu ve vücudundan askerin mızrağını çıkardı. Ayağa kalktı, döndü ve elinde uzun baltasıyla başına doğru hedef alan ve ona saldırmakta olan askerle yüzleşti.

Darius hedef aldı, öne doğru çıktı ve mızrağı fırlattı. Mızrak mükemmel bir açıyla havada vızıldayarak uçtu ve askerin zırhını parçalayarak kalbini deldi.

İmparatorluk askeri atından düşerken kalabalık şok içinde çığlık attı. Asker yere düştü, yuvarlanarak Darius'un ayaklarının biraz uzağında durdu. Ölmüştü, baltası da yanındaydı.

Darius hiç zaman kaybetmedi. İleri atıldı, zincirleri ancak yeteri kadar çekip baltayı kaptı ve zincirlerinin üzerine indirdi. Ardından başka bir oğlanın zincirlerini kırdı, sonra da bir başkasının.

Geride kalan İmparatorluk askeri zafer turunun tam ortasında döndü ve saldırmaya başladı. Artık asker bazıları silahlı özgür gladyatörlerle karşı karşıya olduğu için Darius onun gözlerindeki tereddüdü seçebiliyordu. Ne de olsa arkadaşı artık ölmüştü, İmparatorluk dokunulmaz değildi artık.

Asker atını sürerken kılıcını çekti, onu havaya kaldırdı ve doğrudan Darius'a saldırdı. Darius savaş baltasını iki eliyle önünde tutarken orada hiç kıpırdamadan duruyordu. Asker ona ulaştığında Darius artık zincirleri olmadığı için yana çekildi baltayı kaldırdı ve savurdu. Adamın kılıcını baltaladı ve kılıcı ikiye ayırdığında büyük bir çınlama duyuldu ve kıvılcım yağmuru oldu. Ancak darbe,

baltanın başını da parçalamıştı ve Darius'un elinde sadece uzun, oymalı bir sopa kaldı.

İzleyiciler coşarken, asker şoke olmuş bir şekilde Darius'un yanından geçti ve öfkeli bir şekilde yine geri döndü.

Artık zincirlerinden kurtulan Darius daha fazla beklemedi. Askerle karşılaşmayı beklemeden Arena boyunca koşmaya başladı.

Asker Darius'un saldırmasına şaşırmış gibiydi. Buna hazır değildi. Diğer kılıcını çekmek için eğildi, ama Darius çoktan ona yetişmişti. Koşarken tek bir hızlı hareketle Darius elindeki sopayı çekti ve atın bacaklarını hedef alarak savurdu. Darbe atın ayaklarını etkisiz hale getirdi ve asker uçarak yüzüstü toprağa çakıldı.

Kalabalık coşkuyla bağırdı.

Darius hiç zaman kaybetmedi. Askerin sırtına atladı, uzanarak zincirlerini boynuna doladı. Asker iki büklüm olurken tüm gücüyle zincirleri sıktı.

Darius "Bu Kaz için," dedi.

Darius neredeyse iki katı, devasa İmparatorluk askerini tüm gücüyle boğarken çılgınlar gibi bağırmakta olan kalabalık ayağa fırladı. Avuç içleri kanamakta olan Darius öleceğini bilse zincirleri bırakmayacaktı. Kaz'a en azından bunu borçluydu.

Nihayet, asker hareketsiz kaldı.

Darius bir yerlerde bir borazan ötüp kalabalık çıldırdığında ve kendisini ayağa kaldıran kardeşlerinin ellerini kollarının altında hissettiğinde, bütün gerçeklik duygusunu yitirdi.

Dünya etrafında dönüyordu. Her şeyin bittiğini fark etmesi biraz zamanını aldı.

Kendisinin, Darius'un imkânsızı başardığını fark etti.

Kazanmıştı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Volusia,, Başkent Sarayında parlak, yarım küre şeklindeki masa başında oturmuş kendini muzaffer hissediyor ve önündeki kalabalık insan grubuna bakıyordu. Karşısında, masanın diğer ucunda, yanında bir düzine kadar generali ve arkasında rütbelerine göre bariz beyaz ve kırmızı kaftanlarını kuşanmış yüz İmparatorluk senatörü olmak üzere İmparatorluk ordularının komutanı oturuyordu. Kararını duymaya hazırlandıkları şu anda hepsi kaşları çatık bir şekilde endişe ve meydan okuma karışımı bir duyguyla ona bakıyordu.

Volusia sessizliğin havada asılı kalmasına ve artık kontrolün onda olduğunu fark etmelerine imkân vererek ve üzerlerinde sahip olduğu kudretin zevkini çıkararak onlara baktı ve yüzlerini inceledi. Onun sayesinde kuvvetleri başkenti ele geçirmeyi başarmıştı, şehrin duvarları içerisindeki tüm İmparatorluk askerlerini katletmişler ve askerleri kapıları arkalarından mühürlemeden önce başkente dolmuşlardı. Tabi ki de başkent duvarları dışında, şehrin öbür ucunda yüzlerce düşman İmparatorluk askeri bulunmaktaydı, hepsi teslimiyet şartlarını duymak için dışarıda heyecanla bekliyordu. Zaman içerisinde içeri girebilirlerdi ama en azından şimdilik bu anlaşmanın sonucu beklenirken o ve adamları emniyetteydiler.

Volusia avuç içleri altın masanın üzerinde bu anın keyfini çıkararak yüzü hepsine dönük bir şekilde oturuyordu. O, bir genç kız, bütün bu yaşlı adamlara meydan okumuştu; yüzyıllardır İmparatorluğu demirden bir yumrukla yöneten bu bayat yaşlı adamlara. Şimdi bile kudretin merkezinde oturuyordu, Başkent Sarayında, sadece İmparatorluk yöneticilerine ayrılan Altın Masanın başında. İmkânsızı başarmıştı. Artık yapılması gereken tek şey bu adamlarla anlaşmaya varmak, geri kalan İmparatorluk ordularını ele geçirmek ve İmparatorluğun kati olarak bütün kontrolünü ele geçirmekti.

“Kraliçe Volusia,” diye bir ses salonda yankılandı.

Volusia senatörlerden birinin generalin yanına gelerek çenesi havada meydan okur bir şekilde ona yukarıdan baktığını gördü.

“Bizi teslim olma şartlarımızı dinlemek için buraya topladın. Bunları sana anlatacağız. Eğer Kabul edersen aramızda her şey ahenkli olur. Kuvvetlerimiz seninkilere teslim olur ve sen de İmparatorluğu bizimle beraber yönetirsin.

Senatörün ona koşulları dayatmaya cüret etmesine sinirlenen Volusia sert bir şekilde ona baktı.

“*Tanrıça* Volusia,” diye düzeltti.

Senatör hayret içinde ona baktı, bu cevabı beklemediği belliydi ve İmparatorluk ordularının komutanı ayağa kalkarak yumruğunu masaya koydu ve

kaşlarını çattı.

Kalın sesiyle “ Büyü, aldatma ve hile ile kazandın,” diye hırladı. “Sen benim Kraliçem değilsin ve pek tabii ki bir tanrıça değilsin. Sadece genç bir kızsın, küstah bir genç kız, şansı çok kereler yaver gitmiş olan. Seni temin ederim ki şansın dönecek.”

Volusia gülümsedi.

“Belki de,” diye cevap verdi “ama görünen o ki Kumandan, senin şansın çoktan dönmüş.”

Komutan kızardı ve kaşları daha da çatıldı. Volusia onun artık boş olan kılıç kınına baktığını, ardından başını kaldırarak odanın tüm köşelerine bakarak sıralanmış yüzlerce askeri gördüğünü ve acele hareketlerden kaçınmanın daha iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü gördü.

Acı acı iç çekti.

“Bütün adamlarımı sana teslim etmeye hazırım,” dedi. “Bu duvarlar dışında binlerce adam. Karşılık olarak bana bir İmparatorluk komutanına yakışır şekilde adamlarımın liderliğini vereceksin.”

“Ayrıca,” diye senatör lafa karıştı, “bizi, İmparatorluk Cumhuriyetine hep hizmet etmiş yüz senatörü hak ettiğimiz roller içinde tanıyacaksın ve biz tüm yüce komutanlar ile yaptığımız gibi senin kudretine ortak olacağız. Savaş adına yaptığın bütün zulümleri unutacağız ve sen tüm kararlarını bizimle ortak alacaksın.”

Volusia bu adamların ne kadar hayalperest olduklarını görerek yüzünü buruşturdu. Onun sadece bir komutan olduğunu sanıyorlardı: bir Tanrıça’yla konuştuklarından haberleri yoktu. Yüce Tanrıça Volusia’yla.

Cevabını vermekte acele etmedi ve uzun sessizlikten rahatsız olan ve ne yapacağından emin olmayan senatör ve generaller ona baktılar.

Senatör endişeli bir şekilde boğazını temizledi.

“Eğer koşullarımızı kabul etmezsen,” diye seslendi, “eğer herhangi bir şekilde bize meydan okumaya kalkarsan, bugün sen ve adamlarının burada öleceğinizden emin olabilirsin. Evet, askerlerin başkenti doldurmuş olabilir. Ama unutma ki bu şehir duvarları dışında askerlerimizin on katı kadarı var ve onun ötesinde deniz ve hizmetimize dönmek için şimdi bile Halka’dan geri çağrılmış Romulus’un bir milyon adamı var.”

Başka bir senatör “Ayrıca imparatorluğun diğer bölgelerinde şu anda seni yok etmek için çağrılan milyonlarca asker daha bekliyor,” dedi.

Senatör gülümsedi.

“Yani, gördüğün gibi,” diye ekledi, “sayı açısından azsın ve dört bir yanın çevrili durumda.”

İmparatorluk komutanı “Eğer teklifimizi reddedersen,” diye kükredi “ bu duvarlar içerisinde öleceksin. Tıpkı annen gibi.”

Volusia gülümsedi.

“Annem gibi mi? Annemi öldürenin *ben* olduğunu bilmiyor musun?”

Hepsi hazırlıksız yakalanmış bir biçimde ve dehşet içinde ona baktılar.

“Ben bugün burada, ya da yarın, hatta bu hayatımda katledilmeyeceğim. Sayıca benden üstün olduğunuzu biliyorum ve eğer koşullarınızı kabul etmezsem hepimizin öleceğini de biliyorum. Bu yüzden buraya bunları Kabul etmeye geldim

İmparatorluk Komutanı ve senatörler ona bakıyorlardı ve Volusia yüzlerindeki hayret ve rahatlamayı görebiliyordu.

Senatör “Bilgece bir karar,” dedi.

Volusia ayağa kalktı ve adamları hemen yanına geldiler ve İmparatorluk komutanının karşısına gelinceye kadar masanın etrafından yavaşça yürüdü. Havadaki gerginlik hissediliyordu ve Volusia adama baktı; parlak sarı renkli derisiyle, küçük boynuzlarıyla İmparatorluk ırkından iri yarı bir adamdı ve her tarafı yaralarla bezenmişti. Volusia yaklaşınca ona güldü, bu daha çok küstahça bir kaş çatma, yapmacık bir sırıtış gibiydi. Kudretinin kabul edilmesin, istediği belliydi.

Volusia “İmparatorluğumdaki yerini adamlarımın komutanı olarak kabul edeceğim,” dedi. “Yüzüğümü öp, benim emrimi kabullen ve İmparatorluğumda yerin daim olsun.”

Sağ elini uzattı. Yüzük parmağında siyah, ışıltılı bir akik yüzük vardı ve komutan ona şüpheyle, kararsız bir şekilde baktı. Yüzü kızardı.

Sonra yavaşça uzandı, elini tuttu ve yüzüğü öptü.

Bunu yapar yapmaz, aniden donup kaldı. Gözleri yuvalarından fırladı ve bütün vücudu titremeye başladı.

Çok geçmeden, ağzından kan boşalırken boğazını tuttu ve ölüp yere yığıldı.

Bütün adamaları şaşkınlıkla ve hayretten donmuş bir şekilde ona baktılar.

Aynı anda Volusia’nın adamları odanın her köşesinden kılıçları çekmiş olarak generallerden ve senatörlerden oluşan gruba saldırdı. Kaçabilecekleri hiçbir yer yoktu. Volusia’nın adamları onları durdukları yerde katlederek parçaladılar.

Oda kısa sürede kandan kıpkırmızı oldu, kan Volusia’nın her tarafına sıçrıyordu ve o bundan büyük keyif alıyor, kan ayak parmakları arasından aktıkça o ayaklarının dibine düşen her cesedi sevinçle karşılıyordu. Özellikle akik yüzüğü sadece dudaklarını değdirmekle öldürecek kadar kuvvetli bir zehirle dolu olan yüzüğü onun için çok değerliydi. Yıllardır başvurmadığı bir hileydi, ama annesinin kullandığını çok görmüştü.

Nihayet salon sakinleşip geride bir kaç adamın iniltileri ve odada dolaşıp cesetleri öldüklerinden emin olmak için bıçaklayan adamlarının sesleri kaldığında, Volusia eğilerek avuçlarını kan gölüne değdirdi. Gözlerini kapadı ve kanın içinde düşmanlarının hayatlarının özünü hissetti. Ona karşı çıkma cesaretini gösteren herkes artık ölüydü.

Volusia dönerek yavaşça İmparatorluğun başkentine bakan balkona çıkan ikiz kapılardan geçti.

Batmakta olan iki güneşin altında dışarı çıktı ve aşağıda başkenti dolduran adamlarının vatandaşları öldürdüklerini görebiliyordu. Önce Andronicus'un heykellerinden birinin ardından Romulus'unkinin yerle bir oluşunu minnetle izledi. Heykeller büyük bir gürültüyle düştüler, hava mermer tozu doldu ve adamları coşkuyla bağırdılar.

Kalabalık ikiye ayrıldı ve uzun tekerlekli ahşap bir arabanın üzerine sırtüstü yerleştirilmiş yüz fit uzunluğunda devasa altından bir Volusia heykeli getirildi. Volusia bir gün başkente yerleştireceğini bildiğinden bu heykeli ta Volusia'dan getirmişti. Akıl gözünde çok kereler gördüğü görüntüyü büyük bir memnuniyetle izliyordu: yüzlerce adamı iplerle yavaşça heykeli kaldırarak başkentin merkezine yerleştirdiler. Güneşler altında parlayan heykeli başkentteki her şeyden daha yüksekti. Heykel sağlam bir şekilde yerine yerleşince adamları yüksek sesle kutladılar.

Halkı balkonda duran ona baktılar ve tezahüratları daha şiddetlendi.

"VOLUSIA! VOLUSIA!"

Bu bir kendinden geçme coşkusuydu, zafer mutluluğuydu. Kollarını iki yana açarak halkına baktı. Artık bir Tanrıçaydı ve yarattığı bu adamlar onun çocuklarıydılar. Avuçlarını uzattığında onların hayranlıklarını hissedebiliyordu, tüm çocuklarının hayranlıklarını.

Volusia şehir duvarları ötesinden ufka baktı ve bütün İmparatorluk ordularının ufku kapladıklarını ve bu duvarlar içerisine girebilmek için feryat ettiklerini gördü. Ama o da biliyordu ki, onların ötesinden, ufukta bir yerlerden büyük bir ordu gelmekteydi.

Büyük bir fırtına geliyordu. Ve o bunu dört gözle bekliyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Gwendolyn hala halsiz olduğundan yavaş yürüyor arada yanında yürüyen Kendrick ya da Steffen'a dayanıyordu ve hayatında gördüğü en güzel şatoya girerken Krohn ve arkadaşları Halka'dan geriye son kalanlar yanındaydılar.

Şövalyeler eşliğinde yürürken kalbi Kral ve Kraliçe ile tanışma beklentisiyle hızla atıyordu. Bu kadar muhteşem bir şeyin nasıl olurda orada, bataklık ortasında var olabileceğini anlamaya çalışıyordu: O kale yüksek tavanları, pürüzsüz kaldırım taşından zemini, gökyüzündeki iki güneşten ışığı yansıtan renkli camdan pencereleriyle ışıldıyordu. Birçok açıdan bu Yamaç şatosuna girmek ona Kraliyet Sarayı'na Sarayına girişini hatırlattı; aradaki benzerlikler korkutucuydu, sanki bir kopyası başka bir yerde daha var gibiydi.

Pencerelerden yansıyan yumuşak, hafif ışık altında pelüş halının her iki tarafında onların geçişlerini görmek için toplaşan yüzlerce güzel, zarif elbiseler giymiş izleyiciler vardı. Gwen ve diğerleri halı üzerinden yürürlerken, bu insanların hepsi sanki merak uyandıran birer nesneymişçesine ona bakıyorlardı. Belli ki geldikleri haberi bu sarayda çabuk duyulmuştu ve onlara bakışlarından ve küçük çocukların annelerinin eteklerine saklanmalarından daha önce, özellikle Yamacın ötesinden hiç ziyaretçi kabul etmedikleri belliydi. Onlara sanki gökyüzünden düşen uzaylılarmış gibi bakıyorlardı.

Gwen de onlara baktı, giysilerine, davranışlarına ve inanılmaz derecede etkilendi. Burası belli ki rafine, medeni bir toplumdu, kadınlar güzel ipek ve danteller giyiyorlar ve gösterişli mücevherler takıyorlardı. Hepsi bronzlaşmış, sağlıklı, formundaydı ve ona Kralın sarayında gördükleri insanları hatırlatıyordu. Ancak ışıltı burada daha çoktu. Belli ki bu ülke yüzyıllardır vardı. Garip bir şekilde halka'ya çok benziyordu, sanki eve dönmek gibiydi.

Yine de aynı zamanda çok farklıydı. Buradaki insanlar Halka'daki insanlara benziyorlardı ama saçları çok farklıydı, erkeklerin tamamıyla kel başları ve uzun, parlak sarı sakalları ve kadınların bazılarının ördüğü ve bazılarının açık bıraktığı düz, beyaz sarı saçları vardı. Oğlanların uzun sarı saçları vardı ve Gwen'e öyle geliyordu ki saçlarını ancak erkek olduklarında kazıtıyorlardı.

Halı üzerinde yürümeye devam ederlerken Gwen önünde, bir platform üzerine konmuş bir kaç altın basamakla ulaşılan altından ve fildişinden yapılmış büyük bir taht gördü.

Üzerinde Kral ve Kraliçe oldukları belli olan bir adam ve bir kadın oturuyordu. Aşağı yukarı kırklarında olan Kral kaslıydı, onun da kafası kazılıydı ve uzun, açık sarı bir sakalı vardı. Üzerinde mor ipekten bir pelerin, platin

zincirden bir zırh, platin kol düğmeleri vardı ve gömleksizdi. Arkasında elleri kılıçları üzerinde bir düzine savaşçı duruyordu.

Gwen ve arkadaşları yakınlaştıklarında Kral ayağa kalktı ve dimdik ayağa kalktığında Gwen onun kabarık kaslarını ve geniş omuzlarını gördü. Adeta bir kuvvet timsali gibiydi, miras yoluyla değil hakkıyla Kral ilan edilmiş bir adam. Büyük bir savaşçının vücuduna sahipti ve kendisinden kudret, kontrol ve yenilmezlik akıyordu.

Ama nazikçe gülümsüyordu ve Gwen gözlerindeki anlayış ve adaleti görebiliyordu. Bunları fark edince hemen rahatladı.

Gwen ve diğerleri Kralın önünde belki bir yirmi fit kadar uzağında durdular ve Kral yavaşça tahtından inerken kalabalık tamamıyla sessizleşti. Kral onları bariz bir merakla inceledi. Bir ses "Kralım" dedi ve Gwen dönerek Kralın soylu mor bir kıyafet içimdeki, elinde asası bulunan uzun gri sakallı danışmanlarından birini gördü. "Bunlar çölde bulunan yabancılar, hükümdarım. Yamacı geçenler bunlar."

Kalabalıktan bir hayret nidası geldi ve Gwen bakışların onu adeta yakıp geçtiğini hissedebiliyordu; kalabalık ona ve diğerlerine yakıcı bir merakla bakıyordu. Kral da onlara baktı ve parlak gri gözleri Gwen'inkilerle birleşti.

Ardından uzun bir sessizlik oldu; ta ki Kral boğazını temizleyinceye kadar. Kendrick'e baktı. Odayı titreten, otorite yüklü kalın sesiyle "Bu grubun lideri sen misin?" diye sordu.

Kendrick başını salladı ve Gwen öne çıktı.

Sesi hala kısık bir şekilde "Hayır," diye cevap verdi. "Ben onların Kraliçesiyim."

Kalabalık hayretle tepki verirken Kralın da gözleri şaşkınlıkla açıldı. Hayret dolu bir sesle "Kraliçeleri mi?" diye yineledi. "Neyin Kraliçesi? Bize Yamacın ötesinden ulaşan kimse olmamıştı şu ana kadar. Bu durum olağanüstü. Önce sizi kaçak sandık, ama belli ki işin aslı bu değil. Gerçekten de Büyük Hiçliği geçmeyi başarabildiniz mi? Başka bir yerden mi geldiniz?"

Gwen ciddiyetle başını salladı ve gözlerinin içine bakarak ve büyük bir çabayla sözlerini kısık bir sesle söylemeyi başardı.

"Evet, hükümdarım," diye cevap verdi. "Deniz ötesinden geldik."

Kalabalık yine hayretle tepki verdi ve Kral onu merakla incelerken gözleri hayretle büyüdü.

Şaşkınlıkla "Deniz ötesinden mi?" diye sordu.

Gwen başını salladı.

İmparatorluk tarafından yok edilen vatanımızdan kaçtık. Halka İmparatorluğundan sürgünleriz.

Kalabalık daha büyük bir hayretle mırıldanmaya başladı ve uzun ve hayret edici bir mırıltı patlak verdi. Gwen kralın yüzündeki şok ifadesini görebiliyordu.

Nihayet, kalabalık sakinleşti ve kral Gwen'e seslendi.

"Halka'nın varlığının bir mit olduğu söyleniyor," dedi ona şüpheyle bakarak. "Uçsuz bucaksız bir okyanusun ortasında yer alan bir kanyon tarafından korunan ve bir büyücünün yüzüğü tarafından gözetilen büyük bir ülke. Bu Yüzük ile bütün tehlikelerden, bütün zararlardan korunan mistik bir ülke. Geldiğinizi iddia ettiğiniz yer burası mı?"

Gwendolyn ciddiyetle başını salladı.

Üzgün bir şekilde "Bir zamanlar bütün tehlikelerden uzaktı. Ama artık değil. Bu yüzden bugün buradayız. Büyücünün yüzüğü kırıldı, bir zamanlar sahip olduğumuz kudret artık yok, başka bir sihirli güç olan Romulus tarafından yok edildi. O zamandan beri yolculuğumuz uzun ve zor oldu. İmparatorluktan kaçmak içine denizi aştık."

Kral şaşırmış bir şekilde ona baktı.

"Yani İmparatorluktan kaçmak için İmparatorluğa mı geldiniz?"

Gwendolyn başını salladı.

"Bir lider kriz zamanlarında zor kararları alabilmelidir," dedi. "Bu da benim aldığım karardı. Sayıca az, günlerimiz sayılı iken en uygun saklanma yerini bulmamız gerekiyordu ve düşmanımızın kucağının saklanılacak en iyi yer olduğuna karar verdik." Gwen etrafına baktı. "Sanırım sizin ve Yamaç halkının anlayabileceği bir düşünce bu hükümdarım," dedi.

Kral gülümsedi.

"Tamamıyla," dedi. Gwen'i yeni bir saygıyla inceledi. "Yani sen onların liderisin."

Gwen başını salladı.

Huzurunuzda Halka'dan geri kalanları görüyorsunuz" diye cevapladı." Babam ve onun babası benden önce kraldılar. Biz MacGil Kralları kuşağından geliyoruz.

Bu sefer kralın kendi hayretle bağırdı, kalabalık hepsi de onunla beraber.

Gwen'e şok içinde bakıyordu.

"*MacGil* mi dedin?" diye sordu.

Gwen başını salladı.

"Macgiller biziz," dedi kral.

Gwen Kendrick ve diğerleriyle şaşkın bir şekilde bakışırken kalabalık heyecanlı bir şekilde fısıldaşmaya başladı. Yeniden hayretle krala baktı ve ilk kez yüzüne, çene kemiğine, dikkat etti ve kendi halkına benzeyen belli belirsiz bir şeyler gördü.

“Yüzyıllar önce birdik,” dedi Aberthol öne çıkarak çatlak bir sesle. “MacGiller denizin iki zıt köşesinden, aynı aileden gelirler.”

Kalabalık fısıldaşmaya devam ettikçe Kral sakalını sıvazlayarak Gwendolyn’i inceledi, bütün duyduklarını düşünerek.

“Kralım,” bir ses duyuldu.

Kral döndü ve Gwen yanında endişe çizgilerinin alnına yayıldığı ve aralarında siyah uzun sakalı olan tek kişinin o olduğu korkutucu bir savaşçının durduğunu gördü. Beğenmez bir şekilde Gwen ve diğerlerine baktı.

Oda sessizleşmişti. “Bu yabancıların acılarını anlıyorum, ama onları buraya kabul etmemelisiniz. Daha önce yabancıları hiç Yamaca kabul etmemiştik. Çölde arkalarında bariz izler bırakıyorlardı. O izler bize gelecek. Yamaç atalarımızın dikkati sayesinde bir sır olarak kalmıştı. Eğer İmparatorluk izi sürerse bu bizim sonumuz olabilir. Onları geldikleri yere, büyük Bataklığa geri göndermeli ve İmparatorluğun onları çölde bulmalarını sağlamalıyız. Ülkemizin geleceği tehlikede.”

Ardından uzun gergin bir sessizlik oldu ve Kralın ifadesi karardı. Sakalını sıvazlayarak Gwen ve diğerlerine baktı, vermesi gerektiği kararın onu rahatsız ettiği belliydi.

Nihayet iç geçirerek konuşmaya başladığında oda sessizliğe gömüldü.

Kral Gwendolyn’e bakarak “Aynı kandan geliyoruz,” dedi. “Aynı atalardan. Hatta aynı isimden. Misafirperverlik kutsal bir sorumluluktur. Sizi geri çöle gönderemem. Risk ne olursa olsun.”

Gwen rahatlayarak iç geçirdi ve bu nazik ve cesur Krala minnet duydu. Başka herhangi bir kararın ölüm emir anlamına geleceğinin farkındaydı.

Kral “Başımızın üstünde yeriniz var,” diye ekledi. “Burada kalacaksınız. Bizimle yaşayacaksınız ve halkımızın bir parçası haline geleceksiniz. Bize hikâyenizi anlatacaksınız, bütün hayatlarınızı, savaşlarınızı, yolculuklarınızı, insanlarınızı anlatın; biz de size kendi hikâyemizi anlatacağız.

“Ama şimdi sırası değil. Şimdi dinlenip iyileşeceksiniz ve güneş battığında bir kraliyet kutlaması yapacağız. Ben bütün ailelerimizi çağıracağım siz de bize her şeyi anlatacaksınız. Bu arada şatomuz sizindir arkadaşlarım.”

Kral öne doğru ilerledi, Gwen’in önünde durarak iki elini omuzlarına koydu ve eğilerek Gwen’i alnından öptü. Ardından gülümseyerek eğildi ve Krohn’u okşadı.

Kendrick’e döndü kolunu tuttu ve sıradan her adamın kolunu tutarak ciddiyetle gözlerine baktı.

Gwen, “Kralın,” dedi “minnetle kabul ediyoruz. Ancak ben dinlenip iyileşmeden önce size söylemeliyim ki buraya meşum bir görevle geldik.”

Oda yeniden sessizliğe bürünürken Kral merakla ona baktı.

Gwen “İmparatorluğa geldiğimizde,” diye devam etti, “Volusia’nın eteklerindeki köle bir toplum tarafından büyük bir misafirperverlikle karşılandık. Şu anda Darius liderliğinde büyük bir devrimin ortasındalar ve İmparatorlukla savaşıyorlar. Biz çölü geçerek bu kadar yolu, yardım bulmak için; içtiğimiz andı yerine getirmek için, ordularınıza bizimle dönmelerini, Darius’a katılmalarını ve özgürlüklerini sağlayarak İmparatorluğu yok etmeye yardım etmeniz için geldik.”

Kalabalık uzun uzun, heyecanlı bir şekilde mırıldanmaya başladı ve Kral asık bir suratla ona baktı. Danışmanlarından birine başıyla işaret etti ve danışman hemen ilerleyerek Gwendolyn’e bir parşömen uzattı.

“Kraliçem,” dedi Gwen parşömen parçasını alırken. “Bu bu sabahki kartalla geldi. Volusia’dan haberler: Bahsettiğin kişilerin hepsi tuzağa düşürüldü ve katledildi. Geride kimse kalmadı. ”

Gwendolyn kâğıt tomarını titreyen ellerle okudu ve kalbi parçalanmaya başladı. İnanamıyordu. Ölmüşlerdi. Hepsi. Hemen bunun kendi suçu olduğunu hissetti; onları terk etmiş gibi hissetti. İçinde bir şeylerin öldüğünü hissetti. Onu ayakta tutan görev duygusu gözleri önünde yıkıldı.

Bir ses “Hayır!” diye haykırdı ve Gwen döndüğünde Kendrick’in kollarında ağlayan Sandara’yı gördü. “Kardeşim!”

“Üzgünüm, Kraliçem,” dedi Kral. “Ama artık eviniz burada. Bizimle.”

Ardından Kral uzaklaştı ve bir borazan çalındı. Kalabalık dağılmaya başladı ve Gwen, içinin boşaldığını hissederek ve farklı duygular içerisinde orada öylece durdu. Bir daha Thorgrin’i bulabilecek miydi? Peki ya Guwayne’i?

Peki ya şimdi gelecekleri nasıl görünüyordu diye merak etti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Godfrey bütün gece uyumadığından gözleri kan çanağına dönmüş bir halde yavaşça üstündeki kırmızı renkli kuşağı çıkardı, veba ona bulaşmasın diye nefesini tuttu ve kuşağı başının üstünden çekip çıkardı. Bir yandan da şafak sökmende önceki loşlukta etrafına bakındı. Her yer nihayet derin bir sessizliğe bürünmüştü ve hücreden çıt çıkmıyordu; duyabildiği tek ses muhafızın düzenli ve sakin nefes alıp veriş sesi ve tutsakların hafif horlama sesiydi. Vakit gelmişti.

Hayatının en korkunç gecelerinden birini geçirmişti; vebalı cesetlerle dolu çukurda yatmış, ağzını bir yere değdirip hastalık kapmamak için kırmızı kuşağa doğru nefes alıp vermişti. Yavaşça doğruldu; kasları bütün gece o anı kıpırtısız beklediği için tutulmuştu. İşkence gibi bir gece olmuştu; yanında yattığı vebalı tutsaklardan biri geceleyin ölmüştü. Godfrey adamın öldüğü saniyeyi hatırlıyordu; adamın suratı hemen onunkinin yanındaydı ve son bir nefes verip bedeni titremiş, sonra da bir tahta gibi kaskatı kesilmişti. Godfrey kusmamak için kendisini zor tutmuştu.

Diğer yöne doğru nefes alıp vermek için elinden geleni yapmıştı ve adamın hastalığı ona bulaşmasın diye çılgınlar gibi Tanrı'ya dua etmişti. Godfrey zaten hastalansa bile kaybedeceği pek bir şey olmadığını düşünmüştü; zaten saatler içinde infaz edilecekti.

Hükmetmeyi çok seven kral babası yüzünden, Godfrey birkaç günlüğüne bile olsa pek çok kere hapse atılmıştı; babası her zaman ona almakta pek başarılı olamadığı bir ders vermeye çalışmıştı. Bir hücredeki ritimlere aşina olan Godfrey hapishane ortamında tüm seslere ve hislere dikkatini vererek saldırıya geçmeden önce en doğru zamanı beklemişti. Godfrey bir hapishanenin kendine has seslere ve ritimlere sahip olduğunu biliyordu: Bir hapishanede tutsaklar isyan başlatmadan hemen önce, bir muhafız bir tutsağı dövmeden önce, yeni bir tutsağın bloğa getirildiğinde ve birisinin sürüklenerek götürüldüğünde çıkan sesleri iyi bilirdi.

En önemlisi de bir muhafızın uyuya kaldığında nasıl ses çıkardığını bilirdi.

Godfrey dönüp bakışlarını hücrenin yanında olan, başı önüne düşmüş çenesi göğsüne değen İmparatorluk muhafızına çevirdi. Adamın omuzları sarkmış ve rahatlamıştı. Tıpkı Godfrey'in istediği gibiydi. Bakışlarını adamın belindeki anahtarlara çevirdi ve o anın doğru olduğuna karar verdi.

Godfrey sessizce kalkarken, ne kadar ağır olduğunu ve keşke yirmi kilo kadar verseydi diye düşündü. Yakın bir tarihte, içki içmeyi de bırakacaktı, ama

bunu kesinlikle o gün yapmayacaktı. Ağır ağır kırmızı kuşağı indirdi ve sonradan işine yarayacağını bildiğinden beline bağladı.

Yavaşça cesedin üstünden kalıp vebalı tutsağı bütün gece yapmaya çalıştığı gibi itti. En sonunda, ağırlığını cesetten kaldırabildiğine rahatlamıştı. Sonra, ağır ağrı dizlerinin üstüne çöktü. Ondan sonra, ayaklarının üstüne basıp çömeldi. Bacakları uyuşmuştu; saldırıya geçmeden önce bacaklarının eski haline dönmesi için biraz bekledi.

Godfrey koridorun iki tarafına da baktı ve devriye gezen muhafızlar görmedi. Tabii, gecenin bir yarısı olduğu için şaşırmamıştı. Kilitli bir hücrenin önüne tek bir muhafız yeterdi. Özellikle de Godfrey, arkadaşları ve onlarla birlikte orada tutsak olan birkaç acınası kişi varken. Godfrey parmaklıkların arasından hücreye bakınca, Akorth'la Fulton'a uyanık kalmalarını söylediği halde uyuduklarını gördü. Arkadaşları o kadar horul horul uyuyorlardı ki, kendisi ses çıkarsa bile duyulmazdı. Bir kez olsun, horladıklarına sevindi.

Ama Ario ve Merek neyse ki dışarıya kulak kesilmişlerdi. İkisi de kendi köşesinde oturmuş bitkin gözlerle tamamıyla uyanık bir halde onu izliyorlardı. Gerçi Godfrey o ikisinin ne zaman uyuduklarından emin değildi.

Godfrey hızla koridorda ilerledi, bacaklarını bir kedininkiler gibi gerdi ve kendi sessizliğine şaşırarak elinden geldiğince ses çıkarmadan yürüdü. Doğrudan muhafızın anahtarlarına yöneldi ve titreyen elleriyle yanına eğilip adamın kemerindeki klipsi kurcaladı. Bunu açmayı başardı ve anahtarlar çınlamasın diye hepsini sıkıca tuttu. Sonra, anahtarları hızla inceleyip hangisinin doğru olduğunu anlamaya çalıştı. Seçtiği anahtarı heyecanla kilide soktu ve elinden geldiğince sessizce ve yumuşak bir hareketle çevirdi. Kilidin hafif bir ses çıkararak dönmesiyle kapı açıldı ve Godfrey planının işe yaradığına şok geçirerek içeri baktı.

Merek'le Ario'nun uyandırılması gerekmediğinden, derhal kapıya geldiler. Ama Godfrey Akorth'u ve Fulton'ı işaret etti. Ario dönüp hızla yanlarına gitti ve sırtlarını sert bir biçimde dürtmeden önce bağırmasınlar diye ağızlarını kapattı. İki adam apar topar ayağa fırladılar ve hep birlikte sessizce hücreden dışarı çıkmaya hazırlandılar.

Godfrey etkilenmişti. Akorth ve Fulton'ın uyuya kalması ve hazır olmaması haricinde, her şey düzgünce ilerliyor, aklındaki plana uygun gidiyordu. İçine akın eden bir olumluluk hissiyle, çılgınca planının gerçekten de işe yarayabileceğini fark etti.

Tam dışarı çıkacaklarken, hücrenin en gerisindeki aşırı şişman, göbekli ve küçük gözleri olan bir mahkûm ayağa fırladı.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye bağırdı. "Beni bekleyin!"

Godfrey hücrede gürültü yaparak öne fırlayan adamın aptallığına çok kızdı. Kalbim gümbür gümbür atarak dönüp muhafızın uyanıp uyanmadığına baktı.

“Ama buna hiç fırsat bulamadı. Godfrey muhafızın güçlü ellerinin onu saçlarının araksından yakaladığını ve aniden başının tekrar tekrar demir parmaklıklara çarpıldığını hissetti. Her darbeyle birlikte kendini kaybetmeye yaklaşıyordu.

Ses yapan mahkûm öne atılıp açık olan kapıdan dışarı fırlamaya çalıştı, ama o bunu deneyeceği sırada muhafız kapıyı itti. Adam kolunu kapıya kıstırıp acı içinde bağırdı.

En sonunda, muhafız elini biraz gevşetince, Godfrey arkasına baktı ve Ario’nun muhafızın peşinden koşarak adamın dizlerinin arkasına bir tekme attığını ve onu tek dizinin üstüne düşürdüğünü gördü.

Merek daha sonradan öne fırladı ve adamın başını parmaklıklara vurdu.

Ama bu muhafız bir türlü alt edilemiyordu. Adam geriye fırladı, Elini uzatıp Merek’i yakaladı ve onu parmaklıklara savurdu; sonra, hızla arkasına dönüp Ario’ya bir dirsek attı ve onu yere yıktı. Akorth ve Fulton hiçbir işe yaramadan öylece duruyorlardı. Godfrey’se bir an önce bir şeyler yapması gerektiğini farkındaydı. Yoksa her şey sona erecekti.

Belindeki kırmızı kuşak aklına geldi. Muhafız Merek’in işini bitirmek için arkasını dönünce, Godfrey öne atıldı, adamın sırtına atladı ve kuşağı adamın boynuna doladı. Sonra, var gücüyle tutup çekti.

Muhafız çılgınlar gibi inleyerek, dönerek ve dört bir yana koşarak kurtulmaya çalıştı, ama Godfrey var gücüyle kuşlağı sıkıyor, kesinlikle bırakmıyordu. Bunun hayatını kurtaracağının farkındaydı.

Muhafız hızla arkasına döndü ve sırtındaki Godfrey’i tekrar tekrar demir parmaklıklara vurdu; Godfrey ciğerlerindeki havanın boşaldığını, ezildiğini hissetti.

Yine de kararlılıkla kuşağı çekmeye devam etti.

Merak ayağa kalkıp hızla yanlarına geldi ve adamın böğrüne bir tekme attı. Adam en sonunda sırtında hala Godfrey’yle birlikte dizlerinin üstüne düştü.

Ario, Akorth ve Fulton hep birlikte öne fırlatıp muhafızı hiç durmadan tekmelediler. Adam nihayet karın üstü yere düştü.

Merek Godfrey’in yanına koşup kuşağı tuttu ve ikisi birlikte bunu daha sert bir biçimde çekmeye başladılar.

Adam yine de direniyordu. Tıpkı ölmeyi reddeden bir hayvan gibi kesik kesik nefes alıyordu.

En sonunda, Ario kemerinden ufak bir hançer çıkardı, sakin sakin öne çıktı, tek dizinin üstüne çöktü ve muhafızı ensesinden bıçakladı.

Adam nihayet kıpırdanmayı kesti.

Godfrey elini gevşettiği anda elleri titremeye başladı. Dördü sessizce ve olanlar karşısında şok içinde birbirlerine baktılar.

“Derhal şu lanet kapıyı açın!" diye bağırdı diğer mahkûm. Kolunu hala kapıdan kurtaramamıştı.

Godfrey ayağa kalkıp öfkeyle dik dik adama baktı.

“Seni öldürmediğim için şanslısın,” dedi.

Godfrey diğerleriyle birlikte döndü ve artık azılı bir ekip oluşturan dört kişi aynı anda koridorlarda koşmaya başladılar. Koştukça hız kazandılar ve döne döne ilerideki günışığına doğru ilerlediler.

“Şimdi nereye?” dedi Ario Godfrey’e nihayet saygıyla bakarak.

“Herhangi bir yer olur. Burası olmasın yeter.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ragon Işık Adası'nın en uç kısmındaki yeşillik tepecikte durdu ve karşısındaki engin okyanusa bakıp Thorgrin'in nerede olabileceğini düşündü. Thorgrin öylesine aniden gitmişti ki, Ragon boş bulunmuştu… Üstelik hayatında nadiren boş bulunurdu. Nedense hayatında ilk kez bu tür bir şey olabileceğini tahmin edememişti.

Ragon olayların nasıl gelişeceği konusunda oldukça emin davranmıştı: Thorgrin'in adaya gelişini öngörmüştü ve onun Guwayne'e kavuştuğunu da görmüştü, ama bu görüntü biraz bulanıktı.

Ancak Thorgrin'in aniden gidişini, özellikle de gecenin bir yarısı gittiğini görmediğinden emindi. İlk başlarda, bunun nedeni konusunda büyük bir şaşkınlık yaşadı… Ta ki ta göklerde bir gölge, cehennemden serbest kalmış bir iblis görene dek. Sonra, neler olduğunu gayet iyi anlamıştı. Thorgrin oyuna gelmiş, yanlış bir yöne saptırılmıştı; yer altı dünyasının karanlık güçlerinden birine yem olmuştu. Ragon bunların çok güçlü şeyler olmaları gerektiğini fark etti, çünkü ta Işık Adası'na gelebilmişlerdi ve Thorgrin gibi bir savaşçıyı ve bir Druid'i tetikleyebilmişlerdi.

Tüm bunlar Ragon'un Thorgrin'in geleceği için endişelenmesine neden oldu. Ne tür muazzam bir güç evrende Thorgrin'i bir oyuncağa çevirebilmişti? Thorgrin neden onlar için bu denli önemliydi ki onu almaya gelmişlerdi? Thorgrin'in Ragon'un düşündüğünden çok daha güçlü olduğu belliydi; onun yüce kaderini hafife almıştı. Onu ve etrafındaki güçleri küçümsemişti.

Ragon'un kucağındaki Guwayne ağlamaya başlayınca, Ragon onu salladı ve Thorgrin'inki gibi gri olan gözlerine baktı.

"Şışş."

Ragon onu sallayınca, Guwayne hemen sustu. Ragon küçük çocuğu sakinleştirmeye ve uyutmaya çalışırken, kollarındaki ılıklığını hissetti. Daha da büyük bir kaderi olduğunu gördüğü bu çocuğu kollarında tutmaktan büyük bir şeref duydu.

Ama Ragon kollarında hala Guwayne'in olmasından, Thorgrin'in ona kavuşmamasından ve onu almamış olmasından dolayı şaşkındı. Guwayne'e Thorgrin geri gelene dek kısa süreliğine bakacağını sanmıştı. Ama o sırada hala çocukla birlikte oradaydı, Thorgrin'se bir yerlerde hala çocuğunu arıyordu. Ragon bir terslik olduğunu biliyordu. Evrende bir terslik meydana gelmişti ve Thorgrin'in gidip bunu düzeltmek istemesine neden olmuştu. Durumun ne olduğunu anlaması ve oğluna kavuşması gerekiyordu.

Ragon göklere baktı, Lycoples'in tepede daireler çizdiğini gördü ve gözlerini yumup içinden ona bir emir verdi.

Git, çocuğum.

Ta yukarılardan yanıt olarak bir çığlık geldi ve Lycoples tekrar tekrar daireler çizerek uzaklaştı… Ama sonra tuhaf bir biçimde geri geldi. Ragon şaşkındı; Lycoples her zaman emirlerine uyardı. Ama o sırada tereddütlü gibiydi.

Git. Denizleri ara. Thorgrin'i bul. Onu bana geri getir.

Ragon gözlerini açtı ve Lycoples'in dediğini yapmasını bekledi… Ama bir şey yapmadığını gördü.

Ragon buna bir anlam veremedi. Neden Lycoples gitmekte tereddütlüydü? Lycoples'in ona bir şey söylemeye çalıştığını hissedebiliyordu, ama bu bile belli değildi. Neden bir sır perdesinin ardındaydı? Lycoples onun göremediği karanlık bir gelecek mi görüyordu?

Ragon gözlerini yumdu, geleceği, Thor'un geri dönüp Guwayne'e kavuşmasını görmeye çalıştı… Ama nedense vizyonları bulanıktı. Hiçbir şey göremiyordu. Gözlerinin önünde sadece karanlık vardı.

Ragon "GİT!" diye dünyaya ait olmayan sert bir sesle bağırıp asasını kaldırdı. Guwayne ağlamaya başladı.

Bu sefer, Lycoples itiraz eder gibi cıyakladı, aniden dönüp kanat çırptı ve ufka doğru uçtu.

Ragon onun gidişini, kıpkırmızı gökte gözden kayboluşunu izledi ve nedense muazzam bir karanlık çökecekmiş gibi hissetti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Thor kapkara gecede gemi okyanusta ilerlerken pruvada duruyordu; arkalarından esen güçlü rüzgâr sayesinde hiç gitmedikleri kadar hızlı gidiyorlardı ve karanlığa bakarken kız kardeşini düşünüyordu.

Alistair. Neredesin?

Azgın suları yara yara ilerlerken, dalgalar suratına su sıçratırken, Thor'un içgüdülerine güvenerek güneye doğru gidiyorlardı. Thor Alistair orada olduğunu, tehlikeli bir durumda kaldığını hissediyordu. Öylesine kuvvetli bir histi ki, kız kardeşi yanındaymış gibiydi. Ejderhanın onları oraya götürdüğünü biliyordu ve ona yardım edene dek başka bir yerde olmak istemiyordu.

Ama kız kardeşi o uçsuz bucaksız bomboş denizde ne arıyordu?

Onu son gördüğü zamanı hatırlamayı denedi. Alistair Halka'dan ayrılıp güneye gidiyordu; Erec'le birlikte Güney Adaları'na doğru bir yolculuğa çıkmak üzereydi. O da, Erec de çok mutlu gözüküyorlardı. Halka'nın yok edilişinden beri, Thor'un her zaman içini rahatlatan şey onun istiladan önce kaçtığı ve Erec'le birlikte Güney Adaları'nda bir yerde güvende olduğuydu.

Ama şimdi durum farklıydı. Alistair nasıl orada olabilirdi?

Thor bunun yanıtını bilmiyordu. Bilmesi de gerekmiyordu… İçindeki sese güvenmeyi öğrenmişti.

"Doğru yöne gittiğimize emin misin?" dedi birisi.

Thor başını çevirince Angel'ın yanına geldiğini ve güven ve umut dolu bir ifadeyle ona baktığını gördü.

Elini uzatıp Angel'ın omzuna koydu.

"Hiçbir şeyden emin değilim, Angel. Sadece içgüdülerimi dinliyorum."

Angel ciddi bir tavırla tamam der gibi başını salladı.

"En çok içgüdülerinden emin olabiliriz," dedi.

Thor her zaman olduğu gibi, Angel'ın bilgeliğine hayret etti; bazen onunla konuşurken yaşça büyük, öngörülerle dolu bir insanla konuştuğunu hissediyordu.

"Thor!" diye bağırdı birisi.

Thorgrin arkasına bakınca, O'Connor'ın direğin tepesinden karanlığı işaret ettiğini gördü.

Dönüp tekrar ufka baktı ve hiçbir şey görmedi.

Ama gemileri yol almaya devam ederken, ufukta hafif bir parıltı görmeye başladı. Dumanlar gördü ve denizde duman kokusu aldı. İleride kara olmadığı için de şaşırdı; nasıl bir yangın çıkmış olabileceğini anlamadı.

Tabii, orada başka bir şey varsa ayrı konuydu. Gemiler. Gemilerde yangın çıkabilirdi.

Thor’un duyuları harekete geçti.

“DAHA HIZLI!” diye emretti. “Pupa yelken!”

Reece, Elden ve Matus yelkenleri çatılar ve hız kazandıkça Thor silahlarını hazırlamaya koyuldu.

“Hazır olun!” diye bağırdı. “Savaşa giriyoruz!”

İlerledikçe ve yaklaşık olarak birkaç yüz metre ilerideki duman bulutları yaklaştıkça, Thorgrin karşılarında ne olduğunu anlamaya başladı: parıldayan alevler, yanan bir filo ve çığlıklar atan insanlar. Muazzam bir filoyu oluşturan yüzlerce İmparatorluk gemisi vardı ve Thor bu filonun arasında yarım düzine kadar önü kesilmiş ama özgür kalmak üzere olan gemiyi gördü. Bu gemilerin Güney Adaları bayrağı taşıdığını görünce çok sevindi.

Görmesine gerek bile kalmadan, Thor anında Alistair’in ve Erec’in o gemilerden birinde tehlikede olduğunu ve İmparatorluk tarafından kıstırıldığını anladı. İmparatorluk filosunun yaylarını çektiğini, oklarını kaldırdığını ve tekrar tekrar bunları Erec’in filosuna fırlattığını gördü. Onarın yolunu tıkayan devasa gemileri ve bunların geri dönüşü olmayacak bir biçimde yol edilmek üzere olduğunu görebiliyordu.

“Daha hızlı!" diye bağırdı Thor; incecik gemilerinin rüzgâra yanaştığını ve suların suratına daha sert bir biçimde sıçradığını gördü.

Artık elli metre kadar ötedeydiler ve kıyıya yaklaşıyorlardı. Thor bir avantajları olduğunu fark etti: İmparatorluk arkadan ve açık denizden saldırılmayı beklemiyordu. Herkesin gözü Erec’in filosundaydı ve tüm gözler içeri çevrilince, onlara birisinin göz kulak olması bile gerekmemişti.

Buna rağmen, yeteri kadar hızlı davranamamışlardı. Thor oraya vaktinde varamayacaklarını biliyordu. Kız kardeşi, Erec ve diğer herkes öldürülecekti.

Thor gözlerini yumdu, odaklandı ve karanlıkta kız kardeşlinin yerini hissetmeye çalıştı.

Derken, çok tuhaf bir şey oldu. Oraya yaklaşırlarken ve kız kardeşine odaklanırken, Thor yavaş yavaş içine bir güç dolduğunu, hayatında hiç hissetmediği kadar büyük bir kuvvetle dolduğunu hissetti. Sanki Alistair’in yakınlarında olmak kendi güçlerine erişmesini kolaylaştırıyordu. Güçlerini değiştiriyor, daha da yoğun kılıyordu.

Thor gözlerini yumdu ve gücün içine dolduğunu hissetti. Kendisiyle Alistair arasında ortak bir güç büyürken, kollarını kaldırdı ve aralarında bir gücün zahmetsizce uçtuğunu hissetti. Gözlerini açıp iki avucunu kaldırdı ve avuçlarından turuncu renkli birer ışık topu fırladı. Toplar havada uçtular ve Erec’in kaçmasını engelleyen iki devasa İmparatorluk gemisine yöneldi.

Okçular daha oklarını fırlatamadan toplar onları vurdu. İki gemi de bir patlamayla sarsıldı ve geceyi olduğu gibi aydınlatan alevler belirdi. Her yana

tahta parçaları fırladı, havada uçtu ve her yönden denize yağmaya başladı.

İki gemi derhal parçalandı, süzülmeye ve hızla batmaya başladı.

Bu fırsatı kaçırmayan Erec yelkenlerini açtı ve alevler içindeki kalıntıların arasında daldı; gemilerinin geri kalanı için bir yol açtı ve hepsi tek sıra halinde arkasından gelmeye başladı.

Birkaç saniye içinde diğer tarafa geçip yanlarına yaklaşan Thorgrin'in gemilerine katıldılar.

Thorgrin Alistair, Erec ve adamlarının şaşkınlık içindeki ve meşalelerle aydınlanan suratlarına baktı. Herkes şok içinde ona bakıyordu. Alistair'in yüzü yaşlarla parıldıyordu.

"Thorgrin!" diye bağırdı.

Thorgrin hepsinin rahatladığını gördü.

Ama bir kavuşma yaşayacak vakitleri yoktu. Thor Erec'in filosuna katıldı ve derhal gemisini diğer yöne çevirip onlarla birlikte ilerlemeye ve İmparatorluktan kaçmaya koyuldu.

Arkalarında kalan yüzlerce düşman gemisi peşlerine takıldı. Thor arkasına bakınca, kendileri açık denize doğru kaçarlarken yaklaştıklarını gördü ve kaçmaları için çok az şansları olduğunu düşündü. Ama en azından birlikteydiler. Gerek kalırsa, canlarını verene dek hep birlikte savaşabilirlerdi.

Gece boyunca ilerlemeye devam ettiler ve Thor ince korsan gemisini elinden geldiğince hızlı ilerletmeye çalıştı. Alistair ve Erec de yanından ilerliyorlardı. Etrafa bir pus çöktü, her yeri kapladı ve en sonunda dağılmaya başladığında Thor her birkaç dakikada bir yaptığı gibi arkasına baktı ve İmparatorluk filosunun hala orada olduğunu ama birkaç yüz metre geride kaldıklarını gördü. Onları gözden kaybetmek istemiyorlardı; yavaş ilerlemelerine rağmen, kesinlikle arayı kapatmaya başlamışlardı. Thor ve diğerleri aralarında artık sert bir rüzgâr olduğu için şanslıydı… Ama o rüzgâr kesildiği takdirde etraflarının sarılıp öldürüleceklerini biliyordu.

Daha da kötüsü, Thor o ateş toplarını oluşturduğunda enerji harcadığı için yorulmuştu; gözlerini yumup daha fazla güce erişmek istedi, ama hiçbir şey olmadı. Onlarla karşı karşıya, erkek erkeğe dövüşmek zorunda olduğunu biliyordu ve onları yenemeyeceğinin de farkındaydı.

Thor gemiye baktı ve Alistair'in son derece sakin ve huzurlu bir ifadeyle Erec'in yanında durduğunu görmek ona cesaret verdi; güçlerini birleştirdikleri takdirde yüzleşemeyecekleri hiçbir tehlike yoktu.

Ancak İmparatorluk gemileri yaklaşırken, geceyi vın diye yanlarından geçen ok sesleri kapladı ve Thor ve diğerleri gizlendiler.

"Menzile girdiler!" diye bağırdı Erec.

Bir ok ve mızrak yağmuru üstlerine yağdı ve Erec'in adamları birçoğu oklara isabet olurken tırabzanlardan düşmeye başladılar.

Thor'un yanından bir çığlık geldi ve Thor dehşet içinde o yöne bakınca, arkadaşı Reece'in göğsüne bir ok saplamış halde yanında yere yığıldığını gördü.

O ok yarasını görünce kalbi duracak gibi oldu. Bunun kesinlikle ölümcül bir yara olduğunu biliyordu.

"Dayan biraz," dedi ona elini tutarak. "İyileşeceksin!"

Büyük bir gümbürtü koptu ve Thor birden geminin sert bir şeye çarptığını, alt kısmının bir şeyin üstünden geçiyormuş gibi sürtündüğünü hissetti… Ama o şey her neyse bir anda kayboldu. Thor arkadaşlarına bakınca, onların da şaşkınlıkla ona baktıklarını gördü.

Aynı şey yine olunca, Thor geminin kenarına koşup suya baktı. Orada gözlerinin alabildiğince devam eden şeyi görünce de şok geçirdi. Suda sığ resifler, her yerden fırlamış kayalıklar vardı ve bunlar her elli adımda bir devam ediyordu. Başını kaldırıp pusların arasından bakınca, kayalıkların çok uzaklara kadar devam ettiğini gördü. Okyanusun ortasında kocaman bir kayalık oluşumu vardı ve o kocaman kayalardan birin içinde bir mağara girişi duruyordu. Mağaranın kemerli girişi gemilerini gizleyebilecekleri kadar yüksekti. Bunun ardına bakınca bir mağara, sonra bir tane daha mağara gördü. Etrafta görünürde bir kara olmadığı halde, o engin okyanus resiflerle ve mağaralarla, orta yerindeki tuhaf kayalıklarla doluydu.

Aklına bir fikir geldi.

"Mağaralara ne dersiniz?" diye seslendi tırabzandan Erec'le Alistair'e.

İkisi de oraya b akıp mağaraları incelediler.

"Oraya gizlenebilirsek, belki de geçip giderler," dedi Thor.

Erec arkasına bakıp başını salladı.

"Çok yaklaştılar," diye seslendi. "Bizi görürler."

Alistair uzanıp Erec'in bileğini tutunca, Erec ona baktı.

"Bunu yapmanın başka yolları var," dedi Alistair.

Alistair öne çıkıp Thorgrin'e baktı ve tek avucunu onun gemisine çevirdi.

"Ağabey," diye seslendi Thor'a. "Gemini yaklaştır. Avucunu kaldırıp benimkine değdir."

Thorgrin gemisini çevirdi ve birbirlerine yaklaştılar. Gemisinin kenarına gelirken, Alistair'in dediğini yaptı ve tek avucunu onunkine değdirdi. Muazzam bir sıcaklık hissetti.

Diğerleri büyülenmiş gibi onları izlerken, iki kardeş avuçlarını birleştirdiler… Avuçlarının arasında bembeyaz bir ışık ağır ağır oluşmaya başladı. Işık şekil değiştirdi, bir buluta dönüştü ve önce tüm gemileri bir anda arasına aldı, sonra da arkalarına geçti.

Thor geriye bakınca, bunun filolarının ardında kusursuz bir pus duvarı oluşturduğunu ve İmparatorluk gemilerinden gizlediğini gördü.

“Mağaraya!” diye bağırdı Alistair.

Bütün gemiler dönüp hep birlikte mağaranın daha da derinliklerine girdi. İçerisi sessizdi ve tuhaf, mavi renkli bir suyla aydınlanıyor, bu ışık duvarlarına yansıyor ve etrafı görmelerine yetecek kadar ışık saçıyordu.

Gemilerinden sonuncusu da gelirken, Alistair avucunu kaldırdı ve ağabeyiyle yine avuçlarını birleştirdiler.

Bulut tekrar belirdi ve bu sefer mağaranın girişini kapattı. Sonra da mağaranın tamamını kapladı.

Thor İmparatorluk filosunun mağaranın hemen arkasından suları yara yara yanlarından geçtiğini duydu.

Orada olduklarından habersizlerdi.

En sonunda, derin bir oh çekti.

Başarmışlardı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Darius diğer gladyatörlerle birlikte dirseklerini dizlerine dayamış, başını ellerinin arasına almış korkunç bir baş ağrısıyla ufak ve taş bir avluda oturuyordu. Yavaşça geriye doğru gidip dönerek ve kıvrılarak bedenini inceledi ve her yanında canını yakan bir acı hissetti. Her tarafı sıyrıklarla, çürüklerle ve kesiklerle doluydu ve arenadaki o dövüşten sonra üstünden bir kaya geçmiş gibi hissediyordu. Elleri şişip tutulmuştu ve açmak bile canını yakıyordu. Uzuvları da dirseklerini gerip arkasına yaslanmaya çalışırken tutulmuş gibiydi. Acaba bir daha dövüşebilecek mi diye düşündü. Toparlanmak için vakte ihtiyacı vardı ve bunu yapamayacakmış gibi hissediyordu.

Darius ileriye bakarken canını yaralarından daha fazla yakan bir hüzün ve pişmanlık hissetti. Raj, Desmond ve Luzi'nin yakınlarında oturmuş yaralarını temizlediklerini ve boşluğa baktıklarını gördü. Onların da Kaz i,çin yas tuttuklarını tahmin etti.

Kaz'ı düşününce midesinde kocaman bir boşluk hissetti. O ve Kaz birlikte büyümüş sayılırlardı, uzun süre birlikte eğitim almışlardı ve Kaz her zaman aralarındaki en iri ve güçlü, her yarışı kazanan kişi olmuştu. İlk başlarda, onlara biraz kabadayılık taslamıştı.

Ama zamanla o ve diğerleri onunla kaynaşmışlardı; Kaz her zaman yanında olmuştu ve Darius için hayatını vermişti. Ölüm artık hepsinin üstüne bir gerçeklik gibi çökmüş, arkadaş grubu dörtten üç kişi olmuştu. Aralarından herhangi birinin her an ölebileceğini, hiçbir şeyin bunu engelleyemeyeceğini biliyordu.

Darius yaralarını temizleyen ve boşluğa bakmakta olan diğerlerinin de onunla aynı şeyi düşündüklerini hissetti. Onlara arenada katılmış olan birkaç çocuğun daha olmadığını, öldüklerini gördü ve azalan sayılarının iyiye işaret olmadığını düşündü. İlk dövüşü kazanmış olmaları ufak b,ir mucize gibiydi. Bir dahaki sefere o kadar şanslı olmayabileceklerini biliyordu. İmparatorluğun onları daha da azılı rakipler ve daha keskin silahlara atacağını biliyordu. Bir gösteri istiyorlardı ve onun ve diğerlerinin İmparatorluğu eğlendirirken ölmeleri an meselesiydi.

Darius bu düşünceden nefret ederek suratını buruşturdu. Her zaman savaşırken açıklık bir alanda, değer verdiği bir amaç uğruna ölmeyi istemişti. O sıradaki gibi değil. Bir barbarlık gösterisinde bir tutsak olarak değil.

Diğer gladyatörlerin, tanımadığı gençlerin suratından çaresizlik okunuyordu; yüzleri sıyrıklarla kaplıydı, bedenleriyse karşılaşmada yaralarla dolmuştu.

Hepsinin aynı şeyi hissettiğini tahmin etti. Hepsi adeta yaklaşana ölümlerine bakar gibi boşluğa bakıyordu. Hepsi oturmuş ölümü bekliyordu.

Darius gözlerini yumdu ve başını salladı. Artık ölümden korkmuyordu. Bir yanının adamlarıyla birlikte, Volusia'nın duvarlarının ardına tuzağa düştüklerinde öldüğünü hissediyordu. Kalbi hala kendisinin katliama götürdüğü ölen kardeşiyleydi. Bir yanı artık yaşamaya hakkı olmadığını hissediyordu.

Darius demir bir hücre kapısının aniden çarparak açıldığını duyunca irkildi ve başını kaldırınca Morg'un sert adımlarla arenaya girdiğini, yanında birkaç iri İmparatorluk muhafızı olduğunu gördü. Hepsine hoşnutsuz bir ifadeyle dik dik baktı.

"Hiçbiriniz bir an için bile bundan kurtulacağınızı düşünmemelisiniz," diye kükredi Morg onlara teker teker bakarak. "Bugün şansınız yaver gitti ve sadece birkaçınız öldü. Ama yarın yeni bir gün olacak ve hepiniz olmasa da birçoğunuz öleceksiniz."

Suratlarına baktı.

"Aranızda sağ kalan olursa, bu tek bir kişi olacak. Üçüncü karşılaşmadan sonra, bunu başaranınız olursa buradaki son kişi özgürlüğünü kazanacak… Buna bir çeşit özgürlük denebilir. İmparatorluğun gelmiş geçmiş en büyük arenasında dövüşmek üzere başkente yollanacak. Pek bir özgürlük sayılmaz; daha ziyade geciktirilmiş bir ölüm. Çünkü gerçekten özgür kalabilmek için orada da dövüşmeniz gerekecek ve bunu kimse başaramadı. Kurtulmamanızı sağlamak için her şeyi yapıyorlar."

Morg'un bakışları Darius'a gelince orada kaldı. Öne doğru birkaç adım atıp gözlerinin içine bakarken, kaşlarını çattı.

"Bugün iyi dövüştün. Buna şaşırdım. Böyle savaşabileceğin aklıma gelmezdi. Bana bir eğlence aracı olarak faydan var. Bir ödül olarak, seni ayrı bir arenaya yollayacağım. Orada tek başına, zincirsiz karşılaşmaları kazanmak için savaşma şansın olacak. Ölmemek için değil. Uzun seneler yaşayıp iyi bakılacaksın."

İçinde büyük bir haksızlık hissi yükselen Darius istifini bozmadan ona baktı.

"Sadece kardeşlerim de gelirse buradan giderim," dedi. "Yoksa kalıp onlarla savaşırım."

Morg hayretle ona baktı ve kaşlarını daha da çattı.

"Bu teklif sadece senin için geçerli, arkadaşların için değil. Geride kalırsan, onlarla birlikte ölürsün."

Darius çenesini sıktı.

"O halde, onlarla birlikte öleceğim," dedi kararlılıkla.

Morg'un gözleri irileşti.

"Arkadaşların için canını verir misin?"

Darius ona baktı.

“Arkadaşlarımı terk edersem, hiçbir zaman gerçektenden yaşamış olmam.”

Morg başını salladı, suratını ekşitip Darius’un ayaklarına tükürdü.

“Yarın öldüğünü izlemek eğlenceli olacak,” dedi. “Senin ve arkadaşlarının.”

“Henüz eğlenme,” dedi Raj araya girerek. “Seni şaşırtabilir. Eğer bunu yaparsa… Önce seni öldüreceğine eminim.”

Morg gaddarca bir gülümsemeyle dönüp avludan çıktı. Adamları peşinden giderken, demir kapı arkalarından sertçe kapandı.

“Bunu yapmamalıydın,” dedi Luzi Darius’un yanına gidip.

“Özgürlüğünü almalıydın,” dedi Desmond.

Darius başını salladı, ama yanıt vermedi.

“Geride kimse kalmayacak,” dedi. “Ne şimdi, ne de başka bir zaman. Arkadaşlık bu demek.”

Darius kardeşleri teker teker gelip kolunu sıkarken, bakışlarındaki saygıyı ve minneti görebiliyordu.

“Kaz'ın anısına büyük bir şeref verdin,” dedi Desmond.

Luzi birden endişelenmiş gibi baktı.

“Kaz’ın öldüğüne hala inanamıyorum” dedi. “Anlayamıyorum. Hepimizden daha iri ve güçlüydü. O öldüyse, izler için ne kadar umut kalmış olabilir?” Suratında bir panik ifadesi belirdi. “Buradan gitmem gerek. Buradan gitmem gerek!”

Luzi avluda koşup demir kapıya vurmaya başladı. Darius şaşkınlıkla onu izlerken, Luzi’nin bir sinir krizi geçirdiğini fark etti.

“Susturun!” onu diye bağırdı gençlerden biri. “Kapıyı öyle yumruklarsa, geri gelecekler ve hepimizi öldürecekler!”

“Onu arenada öldürmeme izin vermeliydin,” dedi kasvetli bir ses.

Darius arkasına bakınca, Drok’un yanına geldiğini ve gözlerini kısarak ona baktığını gördü.

“Temiz ve güzel bir son olacaktı,” dedi. “Onu sadece bir kere öldürmek zorunda kalacaktım.”

Darius onun arenada Luzi’yi öldürmeye çalıştığını hatırlayınca içini yeni bir öfke dalgası sardı.

Drok avluda Luzi’ye doğru yürümeye koylunca, Darius hissettiği tüm acıyı unutup avluda koştu ve aralarına girip yolunu tıkadı. Drok’tan bakışlarını ayırmayınca, Drok hayretle ona baktı.

“Ona ulaşmak için önce beni aşman gerek,” dedi Darius.

Genç adam Darius’a bakıp suratını buruşturdu.

“Sen, de orada öldürmeliydim,” dedi. “şimdi de memnuniyetle yapabilirim… Seni ve o acınası arkadaşını öldürebilirim.”

Drok Darius’un üstüne atıldı ve bunu yaparken sinsice yerden bir avuç toprak aldı ve onun gözlerine fırlattı.

Bunu beklemeyen Darius bir süre hiçbir şey göremedi ve birden belini güçlü kolların sarıp onu yere devirdiğini hissetti. Arka üstü yere sertçe düştü. Bedenindeki bütün kaslar tutuk bir haldeyken, diğer genç onu yere mıhladı.

Diğer gençlerin hepsi anında etraflarını sardı.

“DÖVÜŞ!” diye bağırdılar. “ÖLDÜR ONU!”

Drok’un arenadaki performansından ve diğerlerini öldürme girişiminden sonra, Darius kendisine tezahürat ettiklerini biliyordu.

Gözlerindeki toprağı temizleme ve soluklanmaya çalıştı ve Drok birbiri ardına suratına yumruklar indirmeye başlayınca, parmak eklemlerini yanağında hissetti.

Drok tam bir yumruk daha atacakken, Darius elini kaldırıp bileğini havada yakaladı; bir yandan da yana yuvarlanıp Drok’un üstüne çıktı ve suratına iki yumruk indirdi.

Drok Darius’u bacaklarının arasından tekmeledi, eğildi ve bir kafa attı. Darius diğer genç üstüne çullanırken feci bir acı hissetti. Darius hızla dönüp dirseğini onun çenesine indirdi ve çocuk yanına yığıldı.

Darius altından yuvarlanarak çıktı ve soluklanmaya çalıştı.

Desmond, Raj ve Luzi yanlarına gelip Drok’u arkadan tuttular ve kollarını yakalayıp çekerek kaldırdılar.

Darius da ayağa kalkıp tepesine dikildi.

“Bitir işini,” dedi Desmond.

“İşini tamamıyla bitir,” dedi Luzi de.

“ÖLDÜR ONU!” diye bağrıştı diğer çocuklar.

Darius uzun uzun debelenmekte olan çocuğa baktı ve oracıkta onu öldürebileceğini fark etti. Ama orada yapmayacaktı. Birileri onu tutarken değil.

“Hayır,” dedi. “Bırakın onu.”

Onu bıraktıkları anda, Drok hırlayarak, ağzından kanlar damlayarak üstüne atıldı. Onu devirmeye çalıştı, ama bu sefer buna hazırlıklı olan Darius son ana kadar bekleyip yana sıçradı. Drok hızla yanından geçerken, Darius dönüp çenesine dirsek attı.

Drok yüzüstü yere düştü.

İnleyerek orada kaldı ve Darius onun yine yerden toprak avuçladığını gördü. Darius bu kez onun yine toprak atmaya hazırlandığını vaktinde fark etmişti.

Darius onun bileğine basıp yere mıhladı ve dönüp toprağı fırlatmasını engelledi. Darius geriye çekilip diğer çizmesiyle suratına bir tekme indirdi ve diğer tarafa devirdi.

Ama Drok sağlamdı. Birkaç kere yuvarlanıp ayağa fırladı ve kanlar içinde ama yenilmemiş bir halde karşısına dikildi. Dönüp duvarın oraya koştu ve raftan tahtadan bir kılıç alıp Darius'a baktı.

"Darius!" diye bağırdı birisi.

Darius arkasına bakınca, Raj ona da bir tahta kılıç fırlattı; Darius bunu havada yakaladı ve Drok'un ilk hamlesini savuşturabilecek zamanlamayla kaldırdı.

Darius ve Drok tahta kılıçları tokuştura tokuştura, hamleler savurup kaçarak, birbirlerini bir ileri bir geri iterek savaşmaya koyuldular. Darius çocuğun hakkını yiyemezdi: Drok hem hızlıydı ve pes etmiyordu, hem de içini nefret bürümüştü.

Ama Drok onun kadar hızlı değildi. Darius Raj'dan ve Desmond'dan öğrendiklerini hatırladı ve tüm becerilerini konuşturarak Drok'tan sadece biraz daha hızlı bir biçimde kılıcını salladı. Tam bir darbe indirmek üzereyken, Drok onu gafil avladı ve ayaklarını yerden kesmeyi başardı.

Darius tökezleyip sırt üstü yere düştü ve Drok derhal kılıcını kaldırıp kabzasından tutarak öne atıldı. Kılıcın sivri ucunu doğrudan Darius'un boğazına yöneltti.

Darius son saniyede yana yuvarlandı, kılıç toprağa saplandı. Darius dönüp hızla Drok'un elindeki kılıca vurup düşürdü ve tekrar ayağa kaktı.

Drok öfkeyle ahşap kılıcını kapıp dizinin üstünde kırdı; ucu keskinleşen kılıcı kavrayıp çığlıklar atarak Darius'un kalbine saplamak için koşmaya başladı.

Darius gayet sakin ve rahat bir biçimde bekledi ve son anda yana adım attı. Dirseğini çocuğun boğazına indirip onu sırt üstü yere serdi.

Drok kıpırdamadan yattı ve ağır ağır yerdeki ahşap kılıcı almak istese de Darius buna tekme tarak oradan uzaklaştırdı.

Darius yanına eğildi, ucu kırık kılıcı aldı ve keskin tarafını onun boğazına dayadı. Onu öldürüp öldürmeyeceğini düşünürken elleri titredi.

"ÖLDÜR ONU!" diye bağırdı diğer çocuklar etraflarını sararak.

Drok ağzından kanlar akarken suratını buruşturup ona baktı.

"yap," dedi Drok. "Bana bir iyilik yapmış olursun."

Darius en sonunda kılıcı attı.

"Hayır," dedi. "Sana bu iyiliği yapmayacağım. Savunmasızken seni öldürmem şerefsizlik olur. Senin gibiler için bile şerefime leke süremem."

Darius doğruldu ve suratını ekşitip ona baktı.

"Kimin ölüp kimin sağ kalmayacağına arena karar verecek. Orada gerçek bir Tanrı varsa

Y arın sen öleceksin."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Volusia başkentin ortasında yükselen muhteşem kubbenin balkonunda durmuş, daha da büyük bir merakla ufka bakıyordu. İleride bir toz bulutunun arasında ilerleyen yedi savaş arabası ilerliyordu ve hayatında gördüğü en iri atların çektiği, bu abralar çölü yarıp geçiyordu. Onu en çok şaşırtan şey arabalar veya atlar, hatta hızları da değildi. Şehrinin dışında kamp kurmuş olan İmparatorluk askerlerinin onlara derhal yol vermiş olmasıydı. Bir sürü asker iki yana çekilip onlara yol verdi ve Volusia yaklaşan kişiler her kimse onlara çok saygı gösterildiğini anladı.

Arabalar doğrudan şehir kapılarına doğru hızla giderken, Volusia kimlerin kente yaklaşabileceği kadar küstah olduğunu merak etti.

“Kapılarımıza doğru kimler geliyor?” diye sordu büyücülerinden biri olan ve bir düzine diğer danışmanla birlikte orada durmuş ufku izleyen Koolian’a.

Adam hafifçe öksürdü ve suratında endişeli bir ifade belirdi.

“Tanrıça,” dedi. “Bunlar Yedilerin Şövalyeleri. İmparatorluğun dört boynuzunu ve iki doruğunu tepesini temsil ederler ve Büyük Konsey’in doğrudan temsilcileridirler. Tüm İmparatorluğun birleşik gücünü ve müzakere gücünü temsil erler.”

“Tüm boynuzlar ve Kuleler çok az şey konusunda hem fikir olurlar, Tanrıça,” dedi suikastçısı Aksan diğer yanında öne çıkarak. “Ama ortak bir yanları varsa, bu da Büyük Konsey’dir. Büyük Konsey’in bir emri tüm İmparatorlukta geçerlidir. Kimse onlara karşı gelmeye cüret edemez. Onarla karşı çıkamaz.”

“Onlara nezaket gösterseniz akıllıca olur, Tanrıça,” dedi komutanı Gibvin.

Volusia kapkara ışıltılı arabaların çölde hızla doğruca kapılarına ilerleyişini izledi. Son derece gururlu, asil ve küstah bir halleri vardı ve kimsenin ya da hiçbir şeyin önlerine çıkacağını beklemiyor gibiydiler.

“Sizce benden ne istiyor olabilirler?” diye sordu.

“Onlar bir tek şey için gelirler,” dedi Gibvin. “Şartları söylemek için. Size bir tek şey teklif edecekler ve bunu bir kez yapacaklar. Bu her neyse, kabul etmek de akıllıca olur, Tanrıça.”

Volusia küstah bir ifadeyle ona baktı.

“Bu, sadece başkentin konseyi değil,” dedi. “Tüm insanların Büyük Konseyi. Tek bir şehri değil, on binlercesini temsil ediyorlar. Sadece orduları değil, sizinkiler kadar güçlü büyücüleri ve harcayabilecekleri sayısız adamları var. Size yalvarıyorum… Canavarı kışkırtmayın.”

Volusia sakin ve duygusuz bir ifadeyle ona baktı ve dönüp kafilenin başkentin altın kapılarına yaklaşışını izledi.

Aşağıdaki askerleri ona bakıp bir şey emretmesini beklediler.

Etrafa derin bir sessizlik çökmüştü. Volusia aşağıya bakıp düşünüyordu.

“Tanrıça, size yalvarırım,” dedi Gibvin. “onarlı bekletmeyin. O kapıları hemen açın.”

Volusia biraz daha bekledi. Tüm şehir o kadar sessizdi ki iğne düşse sesi duyulabilirdi. Sonra, kendisini hazır hissedince yavaşça başını salladı.

Kapılar hemen açıldı, arabalar hızla içeri girip altın kubbeye, ona doğru ilerlediler. Sanki onları içeri alacağını kesin olarak biliyorlardı.

*

Volusia Büyük Konsey masasında, Yediler Şövalyeleri’nin temsilcisinin karşında oturmuş merakla ona bakıyordu. Temsilci hiç de beklediği gibi birisi değildi. İmparatorluk ırkından yüce bir savaşçı, azılı, iri, güçlü, muhteşem zırhı ve göz korkutucu silahları olan birisini göreceğini sanmıştı.

Ama karşısında basit bir adam, bir insan duruyordu; zeki bakışları olan, kahverengi cüppeli, ellerini cüppesinin içinde özenle gizleyen birisiydi. Adam sakince ve ifadesiz bir durumda ona bakıyordu. Sanki dünyada hiçbir şeyden korkmuyormuş gibi hafifçe gülümsüyor gibiydi. Ama nedense Volusia adamın sakin ifadesini İmparatorluğun tüm yüce savaşçılarından daha ürkütücü bulmuştu. Onun elinin altında sayısız gücü olan, ağzında çıkan her sözün arkasında duran birisi olduğunu hissediyordu.

“Buraya muhafızlarınız olmadan gelmekle büyük cesaret gösterdiniz,” dedi sessizliği bölerek.

Adam güldü.

“Ben Yediler Şövalyeleri’nin bir delegesiyim,” dedi. “Muhafızlara ihtiyacım yok. Kimse bana saldıracak kadar aptal olamaz.”

Gülümsemeye devam ederek hafifçe öksürdü ve başını salladı.

“Tanrıça,” dedi. “Buraya sizi tehdit etmeye gelmedim. Tehditlere inanmam. Pazarlık etmeye de gelmedim. Sadece gördüğümüz gerçeği söylemeye geldim. Burada büyük bir savaş başlattınız. İmparatorluk ordusunun birkaç birliğini ve başkentini zorla aldınız. Başkentin Büyük Konseyi’nin ve binlerce adamı öldürdünüz. Artık başkenti siz yönetiyorsunuz.” İç çekti. “Siz bile burayı zorla yönettiğinizi biliyor olmalısınız. Bu, İmparatorluğun kararı değil.”

“Zorla,” dedi Volusia. “Romulus’un ve ondan önce Andronicus’un yaptığı gibi.”

Adam gülümseyerek başını salladı.

“Doğru. O ikisi de artık hayatta değiller.”

Volusia ne demek istediğini anlayıp başını salladı.

“Bilmediğiniz şey şu,” dedi adam. “Bunu kimse bilmiyor: En büyük, en güçlü ordulara karşı bile İmparatorluk lideri yanıt vermez. O kişi de *biziz*.”

Volusia istifini bozmadan o yumuşak sesli ama tüylerini ürperten adamı inceledi.

“Söyleyin,” dedi sabırsızlıkla. “O halde, beni bu gücü almakla mı tehdit ediyorsunuz?” diye sordu çelik gibi bir sesle.

Adam gülümsedi.

“Dediğim gibi, ben tehdit savurmam. Hem biz, yani Yediler Şövalyeleri siz de çok daha ilginç bir şey buluyoruz.”

Volusia merakla bekledi.

“Kadere bakın ki, nihayet İmparatorluğu birleştirme fırsatı sunuyorsunuz. Romulus ve Andronicus barbarlardı; tahtı sırf zorbalıkla ele geçirmiş aksi generallerdi. Tabii, siz de prenses değilsiniz… Hatta duyduğuma göre, oldukça gaddarmışsınız.”

Dikkatle ona baktı.

“Ama genç ve güzelsiniz. Volusia’yı anneniz gibi yönettiniz. En azından kitleler görünümünüze ve aile köklerinize aldanıp saf olduğunuzu ve lider olmayı hak ettiğinizi düşünebilir. Ne de olsa, liderlik tamamıyla algılarla ilgili değil midir?”

Adam ona dikkatle bakarken gülümseyince, Volusia gözlerini kıstı ve konuşmanın nereye varacağını merak etti.

“O halde, buraya bir tehditle gelmediniz?”

Adam başını salladı.

“Size iyi niyetle İmparatorluğun yönetimini teklif etmeye geldim. Dört Boynuz ve İki Doruk adına. İmparatorluğun yarısını kapsayan bir yönetim. Buradan ta Espia Nehri’ne kadar olan bölge sizin olacak. Espia ve ötesiyse Yediler Şövalyeleri’nde kalacak. Teklifimiz size hayalinizde bile göremeyeceğiniz bir hükümdarlık sunuyor. Ayrıca, huzurlu bir hayatınız olacak. İnanın ki tüm ordularımız da sizin olacak.”

Adam kalkıp pencereye gitti ve dışarı baktı.

“Dışarı bakın,” dedi. “Bu şehrin duvarlarının ardında, İmparatorluk ordularının yüz binlerce adamı var. Orada kamp kurdular, komutanlarının öcünü almak istiyorlar ve asla unutmayacaklar.

“Onların ardında daha milyonlar var. Şartlarımı kabul ederseniz, o gördüğünüz adamlar silahlarını bırakıp sizden emir alacaklar. Şu anda, Romulus’un milyon tane adamı da emirlerinize itaat etmek üzere Halka’dan buraya geliyor. Boynuzlarda ve Sivri Tepelerdeki milyonlarca adam da öyle.

Artık endişeleriniz, korkularınız olmayacak. İstediğiniz her şeye sahip olacaksınız.”

Dönüp ışıldayan gözleriyle ona baktı.

“Şimdi bu teklifi kabul edin ve En Büyük Hükümdar olun.”

Gömleğinden uzunca bir papirüs rulosu çıkarıp açtı ve masaya koydu. Mühür basması için üstünden kızgın balmumu damlayan bir mühür verdi.

Volusia düzinelerce danışmanının karşısında ağır ağır adamın yanına gitti. Odayı derin bir sessizlik kaplamıştı.

Mührü alıp dikkatle inceledi.

“Bana İmparatorluğun yarısını teklif ediyorsunuz,” dedi mühre bakarak. “Ama bir Tanrıça dünyanın yarısını yönetmez. Hepsini yönetir.”

Delici bakışlarla ona baktı, adam da gözlerini ondan kaçırmadı.

“İmparatorluğun tamamını alacağım,” dedi. “Bunlar dediğiniz gibi asla erişemeyeceğim, göremeyeceğim, hissedemeyeceğim ve dokunamayacağım diyarlar olsa da… *Tamamının* bana ait olduğunu bileceğim. Şimdi, Yedilerinize geri dönüp onlara şu mesajı iletebilirsiniz: Silahlarınızı bırakmaları için tek bir şansları var.”

Adam bir kahkaha atıp başını ağır ağrı salladı ve mührünü kaldırdı.

“Daha akıllı olacağınızı sanıyordum. Siz ve adamlarınız öleceksiniz, biliyorsunuz değil mi?”

Bu sefer, Volusia gülümsedi.

“Herkes ölür,” dedi. “Ama herkes yaşamaz.”

Volusia balmumunu aldı ve gülümsemeyi kesmeden aniden öne çıkıp kızgın mührü adamın alnına bastı.

Adam cıyaklayarak İmparatorluk mührünün alnını yakmasına engel olmaya çalıştı, ama Volusia başının arkasını tuttu ve mührü daha da bastırdı. İşi bittiğinde, mühür adamın alnına geçmişti. İki eliyle tek bir harekette adamın boynunu çevirip kırdı.

Adam ölerek ayaklarının dibine yığıldı.

Bütün oda sus pus kesilmiş, şoka girmişti. Şahit oldukları şeye inanamıyorlardı.

Volusia adamlarına baktı.

“Adamın bedenini altı parçaya ayırın,” dedi kasvetli ve buyurgan bir tavırla. “Bunları İmparatorluktaki dört Boynuza ve iki Doruğa yollayın. Başını da Yedilere.”

Suratında kocaman bir gülümseme belirdi.

“Yanıtımı şahsen almalarını istiyorum.”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn lüks çarşafların arasında uzaktan gelen hafif kuş cıvıltılarıyla ve perdelerin arasından odasına sızan bir esintiyle uyandı… Bir an için, nerede olduğunu bilemedi. Gözlerini açıp yatakta gerindi. Hiç olmadığı kadar rahat hissediyordu; adeta bir milyon sene uyumuş gibiydi. Sonra Yamacı hatırladı. Kralın kalesindeydi.

Doğrulup toparlandı. Halka'yı terk ettiğinden beri ilk kez rahat bir yerde uyumuştu. Yamacım krallığındaki tatlı günbatımının ışıklarına baktı ve günün büyük bir kısmında uyumuş olduğunu anladı. Kralla karşılaştıktan ve lüks odasına getirildikten sonra, sadece biraz uzanıp bir saat kadar gözrlini dinlendirmeyi düşünmüştü. Ama artık aradan çok vakit geçtiğini biliyordu. Büyük Hiçlik'teki o uzun yürüyüşten sonra, bitkin düşmüştü.

Gwen odasında onu bekleyen çeşitli lezzetli şeylerle karşılaştı… Kekler ve hurmalar, fındıklar ve her türlü meyve, sürahi sürahi su ve meyve suyu… Yaptığı ilk şey bunları o sırada yatağının ucunda mutlu mutlu kıvrılmış Krohn'la paylaşmak olmuştu. Krohn çok uzun süredir Gwen'in hatırladığından daha iyi uyumuştu. Gwen yataktan kalkıp odanın pürüzsüz taşlı zemininde çıplak ayak yürüdü ve bir sarnıca vardı. Suratına birkaç kere soğuk su çarptı. Taze bir incir aldı, sarnıcın yanına oturdu ve perdeleri esintide hafifçe kımıldayan kemerli pencereye giderken yedi. Meyve çok lezzetliydi ve ona anında enerji vermişti.

O muhteşem şehre bakarken, oraya ilk girdiğinden daha fazıla etkilendi: İnanılmaz bir manzaraydı. Günışığı şehre vuruyor, uçsuz bucaksız meyve bahçelerini aydınlatıyordu; her yer eski taş binalarla doluydu. Kalenin kraliyet bahçeleri şehrin sokaklarına taşıyor, bölge bolluk bereket içinde gözüküyordu. Mor cüppeli ve şık ipek giysili vatandaşlar da mutlu mutlu bahçelerde geziniyordu. Muhteşemdi.

Gwen ufka bakarken, içini drin bir hüzün ve kayıp hissi kapladı. Aklından sürekli olarak Kral'ın sözleri geçiyordu; Darius'un ve halkının öldüğünü duyduğunda bu derin acıyı yaşamıştı. Onlar için hayatta kalmak, bir ordu bulup geri gitmek ve onları kurtarmak için çölü aşmıştı. Onlara söz vermişti. Ama artık bu şehri buldukları halde, geri dönmeleri için bir neden kalmamıştı. Elinden geleni yaptığını bildiği halde, onları terk etmiş gibi hissetmişti. O İmparatorluk köyünün, onları aralarına kabul etmiş tüm o iyi yürekli erkekleri, kadınların ve çocukların İmparatorluk tarafından katledilmiş olduğu fikrinden nefret ediyordu. İmparatorluk asla yenilemezmiş gibi bir çaresizlik hissediyordu.

Ağabeyi Godfrey'i, onu son gördüğü zamanı düşündü; tüm zorluklara rağmen yardım edebilmek için nasıl Volusia'ya gittiğini hatırladı. Hayatta kalıp kalmadığını merak etti. Onun da kesin kes ölmüş olduğunu düşünerek başını salladı ve büyük bir acı hissetti. Tüm bunların olacağını bilseydi, asla çölü aşmaz, orada onlarla kalırdı. Etrafındaki sevdiği kişiler yok olurken, kendisi hep kurtuluyor gibiydi. İçini kaplayan suçluluk duygusu bu yüzden giderek artıyordu.

Gözünden akan bir damla yaşı silerken göğe baktı. Ona en çok acı veren şey de Guwayne'in tek başına açık denizde oluşuydu… Tabii, hayatta kaldıysa.

Thorgrin'i de düşünüyordu. Her ikisinin de hayatta ve güvende olduğunu görmek için her şeyini verebilirdi. Aklına kötü bir şey geldi: Bir şekilde imparatorluğa döndülerse bile, artık kendisi çölü aştığı, Büyük Hiçliğin orta yerinde bir kum duvarının ardında gizli bir şehirde, Yamaç'ta olduğunu nereden öğrenebilirlerdi? YA geri dönüp onu bulamadıysalar? Onlara bir daha kavuşabilecek miydi?

Gwendolyn bu yeni şehre bakarken, hayat devam edebilecek mi diye merak etti. Parçaları toparlayıp yeniden orada yaşayabilecekler miydi? Yanında Thorgrin ve Guwayne olmadan yaşamak isteyecek miydi? Devam edecek gücü bulabilecek miydi?

Yamaç çok güzel bir yerdi ve orada olduğu, hayatta kaldığı için minnet hissediyordu. Ama orası yuvası Halka değildi. Orayı tekrar görebilecek miydi?

Güneşin batışını izlerken, Kral'ın ziyafetinin birkaç saat sonra olduğunu hatırladı ve hazırlanabilecek kadar vakitli kalktığına sevindi. Hazırlanmak için vakti olmasını istiyordu; ne de olsa Kral'ın ailesiyle ve tüm kraliyet erkânıyla tanışmayı çok istiyordu. Yamacın var oluşu ona hala bir rüya gibi geliyordu. Büyük Hiçlik'te ilerlerken ve onca çorak ve boş bir alanda ilerlerken, Gwen dünyada bir yerin sağlam kaldığına da hayret etmişti. Sığınmak için bir mağaraya bile razı olabileceğini hissetmişti. Ama orayı bulmak… Hayallerinde göremeyeceği bir şeydi.

Kendi düşüncelerine ve karamsar ruh haline eşlik edermiş gibi hafif bir inleme sesi duydu ve ta aşağıda kraliyet bahçelerinde Sandara'yla Kendrick'in mermer bir banka oturduklarını, Kendrick'in ağlayan Sandara'yı tek koluyla sardığını ve teselli etmeye çalıştığını gördü. Gwendolyn onun neden ağladığını hemen anladı: Kardeşi Darius için ağlıyordu. Onun acısını ve mutsuzluğunu paylaşan Gwen, onu çok iyi anlıyordu.

Gwendolyn onu teselli etmek istedi. Üstüne bir elbise geçirip ayağa fırlayan Krohn'la birlikte telaşla odasından çıktı, kalenin taş koridorlarında ilerledi ve helezoni merdivenlerden bahçelere çıktı.

Peşinde Krohn’la birlikte kaleden dışarı fırlayıp bahçelere girdi ve manzaranın güzelliği nefesini kesti. Orası özellikle günbatımında son derece sessiz ve huzurluydu. Çiçek kokuları havayı kaplamıştı ve egzotik kuşların cıvıltıları kulaklarında çınlıyordu. Kusursuzca budanmış çalılıkların yanından geçip köşeyi döndü ve Kendrick’le Sandara’yı buldu.

Onu gördüklerinde ikisi de ayağa kalktı; Krohn yanlarına koşup Kendrick’in üstüne atladı ve Sandara’nın yüzünü yaladı. Sandara gülümsemeden edemedi.

Gwendolyn Kendrick'e bakınca, suratının ne kadar çöktüğünü, Sandara’nın da aynı durumda olduğunu görüp, yine derin bir suçluluk hissetti. Onca gün bir şey yiyip içmedikleri için hepsi bundan etkilenmişti… Yürüyen iskeletlere dönüşmüşlerdi. En azından, sağ kaldılar diye Gwen kendisini avutmaya çalıştı.

Kendrick yanına geldi ve Sandara gibi ona sımsıkı sarıldı. Hepsi birlikte çok sıkıntılı günler geçirmişlerdi ve birbirlerine görünmez bir bağla bağlıydılar.

“Üzgünüm, leydim,” dedi Sandara.

“ne için?”

“Gözyaşlarım için. Şu anda minnet dolu olmalıyım. Hayatta kaldık. Hepimizi kurtardınız.”

Gwendolyn anlayışla başını salladı.

“Hepimiz kurtulamadık. Ölenler iççin yas tutuyoruz. Sen de kardeşin için o durumda değil misin?”

Sandara gözleri yaşlarla dolarak başını salladı. Sandara ağlarken Gwendolyn kolunu onun omzuna attı. Gwendolyn de ağlıyordu, ama nedeni farklıydı. Aklı Thorgrin’le ve geride bıraktıklarıyla ilgili düşüncelerle doluydu. Son ayların stresinin en sonunda bedeninden ayrılmaya başladığını anlıyordu.

“Kardeşin asil bir savaşçıydı,” dedi. “Halkınıza özgürlüğün ne demek olduğunu tattırdı. Şerefiyle öldü.”

“Teşekkür ederim, kraliçem. Ama onun öldüğüne inanmak istemiyorum.”

Gwendolyn şaşkınlıkla ona baktı.

“Darius kolay kolay pes etmez,” dedi Sandara. “Hepsinin öldüğüne bir türlü inanmak istemiyorum. Onun hayatta olduğuna inanıyorum. Bunu hissediyorum.”

“Sadece çok bitkinsin, aşkım,” edi Kendrick ona sarılıp.

“Neye istersem ona inanabilirim,” dedi Sandara onun elini hışımla iterek. “Onun cesedini görene dek buna inanmayacağım. Leydi,” dedi Gwen’e dönüp. “Onun yardımımıza ihtiyacı var. Onlar için geri dönmeliyiz. Ona yardım etmeliyiz!”

Gwen yanakları kızarmış ve utanmış görünen Kendrick’e baktı.

İç çekti ve “Seni anlıyorum,” dedi. “Ama istesem bile, kardeşin hayatta olsa bile geri gidemeyiz. Tek başımıza geri gidecek durumda değiliz… Sağ

kaldığımız için bile şanslıyız. Bir kardeş kaybetmek korkunç, berbat bir şey. Ama hayattayız. Elimizdekileri korumalı ve buna minnet duymalıyız.”

Sandara daha da çok ağlamaya başladı ve arkasını döndüğü gibi kraliyet bahçesinde uzaklaşıp gitti.

Kendrick özür diler gibi kız kardeşine baktı.

“Özür dilerim.”

“Gerek yok,” dedi Gwen. “Acının ne olduğunu anlıyorum. Mantıksız, insanı ele geçiren bir şey ve öfkeni yönelttiğin bir hedef.”

“Yamaç’taki halk,” dedi Kendrick düşünceli düşünceli. “Sence onlara güvenebilir miyiz?”

Gwendolyn de aynı şeyi düşünüyordu.

“Güvenebiliriz sanırım.”

Kendrick evet der gibi başını salladı.

“Burasıyla dünyanın diğer cunda olan Halka arasındaki benzerlik inanılmaz,” dedi Kendrick. “Sanki kocaman ama ayrı düşmüş bir aile gibi.

Duraksadı.

“Halka’ya hiç geri dönebilecek miyiz?” diye sordu umutla. O anda tıpkı Gwen’in onu çocukluğunda hatırladığı gibiydi.

Gwen ona baktı, bakışlarındaki hasret dolu ifadeyi gördü ve onun da orayı çok özlediğini ve asla geri dönemeyeceklerini düşündüğünü anladı.

İç çekip omzunu tuttu.

“Belki, ağabey,” dedi “burası yeni yuvamız olur.”

*

Gwen gün batarken tek başına kraliyet bahçesinde otururken, Kendrick bir süre önce yanından ayrılmıştı. Gwen sessizliğin keyfini çıkarıyor ve düşünüyordu… Yaprakların hışırdadığını duyunca, genç ve güzel bir kızın kararlılıkla ve endişeyle ona doğru yürüdüğünü gördü. Kız yaklaşınca, Gwen onun Stara olduğunu gördü. O da başını eğmiş düşünceler arasında yürüyordu. Gwen ona bakarken, daha birkaç ay önce Thorgrin, Reece ve Selese’yle aynı gün evlenmek üzere olduğuna inanamadı… Her şey Stara’nın Reece’e olan aşkı yüzünden durmuştu. O düğün asla gerçekleşmemişti… Her şey ne kadar da büyük bir hızla değişmişti. Stara o sırada Reece ve Yukarı Adalar’daki ailesi olmadan kaybolmuş ve bir savaştan kurtulmuş gibi gözüküyordu… Özellikle de kardeşi Matus olmadan.

“Kraliçem,” dedi Stara onu görünce şaşırıp.

“Stara,” dedi Gwen tanıdık bir surat gördüğüne mutlu olup. Onun da hayatta kaldığına mutluydu. Selese yüzünden hala ona karşı pek iyi şeyler

hissetmiyordu… Ama Reece Stara'yı seviyordu ve önemli olan da buydu.

"Kardeşinizi çok özlüyorum," dedi Stara.

"Ben de Reece'i çok özlüyorum," dedi Gwen.

"Sizce hayatta mıdır?"

Gwen iç çekti.

"O hayatta değilse, Thorgrin de olmayabilir… Gözlerimin önüne getirmek istediğim bir tablo değil."

Stara başını salladı.

"Reece ile evlenecektim. Hala da istiyorum. Onu görmediğim her gün kalbim parçalanıyor. Onu görmem gerek… Onu görmeye *ihtiyacım* var."

Gwen anlayışla başını salladı.

"Ben de Thorgrin'i Reece kadar özlüyorum. Ama onlar denizde, biz de buradayız. Yapabileceğim bir şey yok."

"Aslında, yapabileceğiniz bir şey *var*," dedi birden Stara cesaretle, kararlılıkla ve inançla.

Gwen onun bu tutkulu sözlerine şaşırdı.

"Buradan gidebiliriz," dedi Stara. "Bir okyanus, herhangi bir okyanus bulup onları bulmaya çalışabiliriz. Bunu yapabiliriz… *Yapmalıyız* da. Thorgrin'le Reece buraya gelemezler. Bizi şimdi nasıl bulacaklar?"

Stara ağlamaya başlatınca, Gwen onu hissettiği acıyı anladı ve teselli etmek için omzunu tuttu.

"Ne hissettiğini anlıyorum, ama onları denizde asla bulamayız. Onlar bizi bulana dek burada kalmalıyız. İnançlı olmalısın."

Stara ona gözyaşları arasında baktı.

"Artık inancım kalmadı. İnanç bana zalimce davrandı. Reece benim hayatım. Onsuz bir şey yapamıyorum, hayatta kalamıyorum. Ondan başka bir şey düşünemiyorum. Onunla birlikte olmak istiyorum. Daha fazla bekleyemem."

"Üzgünüm, ama başka seçeneğin yok."

Stara kararlılıkla sert bir bakış fırlattı.

"*Her zaman* bir seçenek vardır," dedi.

Arkasını dönüp hızla uzaklaşırken, Gwen bakakaldı ve Stara'nın çok kötü bir karar vermek üzere olduğunu hissetti.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Reece gemide, içine girdikleri o ışıltılı mağaranın deriliklerinde yaralanmış bir halde yatıyordu. Thorgrin ve diğerleri de yanındaydı ve acı içinde kıvranışını izliyorlardı. Etraf hala yoğun puslarla kaplıydı ve filoları bu pus duvarının ardında güvendeydi. Reece bunun için minnet duymaları gerektiğini biliyordu.

Ama o sırada öyle hissedemiyordu. Kaburgaları cayır cayır yanıyordu. Göğsünde fena halde kanayan, okun saplandığı yerde derin bir yarık olduğunu gördü. Ok çıkarılmıştı ve bandajları o andan beri kanlar içinde kalmıştı. Acı çekiyordu ve bunun iyiye işaret olmadığını da biliyordu. Fazla vakti kalmadığını hissediyordu.

Reece ona bakmakta olan Selese'ye, irileşmiş gözlerinin o güzelim mavi tonuna ve melek gibi suratına baktı. Ölüler Diyarı'ndan çıktığından beri dünya dışı bir görünüm almış, o mağaranın rengine uyan ışıltılı bir haleyle kaplanmıştı. Adeta bir yanı yeryüzünde, bir yanı da hala yeraltında kalmıştı.

Reece onu o kadar çok seviyordu ki, ölmenin onu en çok üzen tarafı ondan ayrılacak olmasıydı. Nihayet tekrar kavuşmuşlardı, ama şimdi kendisi tuhaf bir biçimde ölmek üzereydi.

Reece başını kaldırınca, Thorgrin'le Lejyon kardeşlerini de gördü; hepsi etrafını sarmış, endişeyle ona bakıyorlardı. Etraftan inleme sesleri geliyordu. Reece kötü yaralanan tek kişinin kendisi olmadığını anlamıştı. Erec'in gemilerinde düzinelerce yaralanın yattığını görmüştü. Düzinelerce hayatını kaybeden kişiyse suya bırakılmıştı ve sudan gelen hafif sesler gecenin karanlığını sarmıştı. Artık özgürlerdi, ama ağır bir bedel ödemişlerdi.

En çok da kendisi ödemişti. Reece ona şey arasında serseri bir ok yüzünden ölmeyi asla istememişti. Savaşta, düşmanlarıyla teke tek savaşırken ölmeyi istemişti. Selese'nin yumuşacık elini sıktı, onu ve onunla ne kadar çok evlenmek istediğini hatırladı. Henüz ölmeye hazır değildi.

Bedenine bir acı daha saplandı.

Üstüne eğilen Thorgin kolunu sıktı.

"Bizi terk etme, kardeşim," dedi. "Daha çok savaşta birlikte savaşacağız."

Selese elini sıktı ve gözleri yaşlarla dolu bir halde ona baktı.

"Beni terk edemezsin," dedi alnına ıslak bir bez yerleştirip. Ağır ağır, gözyaşlarını engellemek istermiş gibi konuşuyordu. "Şimdi olmaz. Daha önümüzde upuzun bir hayat var."

"Ben de terk etmek istemiyorum," dedi Reece her sözcüğü güçlükle söyleyerek. Ama bunları söylerken bile hayatının kayıp gittiğini ve fazla vakit

kalmadığını hissediyordu.

Selese'nin gözlerinin içine bakarken, ne kadar kararlı olduğunu gördü.

"Seve seve senin yerine ölürüm," dedi Selese.

"Asla. Ölüm Efendisi'ni gördüğümde ona beni alabileceğini, ama seni henüz almamasını söyleyeceğim."

Selese avuçlarını uzatıp onun yarasının üstüne koydu; bunu yaptığında Reece'in her yanına bir şey yayıldı. Selese'nin elleri ölüm kadar buz gibiydi… Ama tuhaf bir biçimde buz gibi soğuk bir enerjiyi yarasına yolluyordu. Bu his damarlarına, tüm iç organlarına yayıldı ve onu hayatında üşütmediği kadar üşüttü ve dişlerini birbirine çarptırdı. Başını kaldırınca bembeyaz, buz mavisi bir ışığın onun ellerinden şimşek gibi fışkırdığını gördü ve bedenine dondurucu bir rüzgâr girmiş gibi hissetti.

İlk başlarda, inanılmaz bir acı duydu ve bedeni tepeden tırnağa sarsıldı. Soğukluk yayılırken çığlık attı. Selese'nin içinde taşıdığı ölüm ruhunun içine girdiğini hissetti.

Derken, bu olay başladığı gibi bitti. Ray orada uzanırken, hayretler içinde yarasının tamamıyla iyileştiğini gördü.

Birkaç kere ter içinde gözlerini kırpıştırdı.

Sonra, ağır ağır inanılmaz bir biçimde doğruldu. Yarasını inceledi ve tamamıyla kapandığını fark etti. Ama işin en tuhaf yanı, ensesinden akan o buz gibi terler haricinde kendisini normal hissetmesiydi… Adeta hiç yaralanmamış gibiydi.

Reece büyük bir şaşkınlıkla Selese'ye baktı. Diğerleri de aynı ifadeyle ona bakıyorlardı.

Selese kendisi de olanları anlamamış gibi ellerine baktı ve tevazuyla başını eğdi.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Reece. "Beni kurtardın."

Kendisini yeniden doğmuş gibi hisseden Reece sevinçle ayağa kalktı. Bunu gören herkesin suratı aydınlandı ve Reece Selese'yi kucakladı. Ona sıkıca sarılıp tekrar tekrar döndürdü. Sonra, öpüştüler. Selese onu öperken sevinç gözyaşları döküyordu.

"Hayat verebileceğini bilmiyordum," dedi Reece.

Selese'nin yanakları kızardı.

"Ben de bilmiyordum, lordum."

Reece Thorgrin, Elden, O'Connor ve diğerlerine sarıldı. Hepsi onu sağlam gördüğüne çok sevinmişti. Reece merakla Selese'ye baktı. Yer altı dünyası onu değiştirmiş miydi?

Alistair öne çıkıp ona dikkatle baktı.

“İçinde ölüler diyarına geçenlerin gizli güçlerini taşıyorsun,” dedi. “Ölümden yaşam gelir.”

Alistair dönüp Erec’in gemilerindeki yaralıları işaret etti.

“Sana ihtiyacı olan başkaları da var.”

Selece tereddütle yan yana yatan yaralılara baktı.

“Bilmiyorum… Bunu tekrar yapabileceğimden emin değilim.”

Alistair gülümseyip öne çıktı.

“Yapabilirsin,” dedi.

Selese güvertede yürüyüp Erec’in gemisine geçti, sıra sıra yaralının yanında ilerledi ve omzunda çok kötü bir yarık olan bir adamın yanında durdu. Tereddütle elini uzattı ve adamın yarasına elledi; bunu yaptığında, mavi ışık yine parıldadı ve bir saniye sonra adamın yarısı tamamıyla iyileşip geride hiçbir iz bırakmadı.

Selese hayretle Alistair’e baktı.

“Bu güce bir anlam veremedim.”

Alistair gülümsedi.

“Bazen en büyük güçlerimiz asla anlamadıklarımızdır.”

*

Alistair geminin güvertesinde yürürken ve Selese’nin yaptıklarını beğeniyle izlerken, iyileşen askerlere bakarken, ağabeyi Thorgrin’in ona seslendiğini duydu. Ona bakınca, yanına gelmek üzere olduğunu görüp sevindi. Kollarına atılıp, Thorgrin ona uzun uzun sarılırken onu kucakladı. Onu tekrar görebileceğini hiç ummamıştı.

Her ikisi de o kadar büyük zorluklar atlamışlar, o kadar çok acı çekmişlerdi ki birbirlerini Halka’da son gördüklerinden beri adeta iki farklı kişiye dönüşmüşlerdi. Halka’dan Güney Adaları’na gitmek için ayrılırken, o kadar çok şey olacağını tahmin edememişti. Asla o çok sevdiği, yuvası olan yerin yerle bir edileceğini düşünmemişti… Ya da ağabeyini bir daha gördüğünde dünyanın öteki ucunda, bir okyanusun ortasındaki bir mağarada İmparatorluk gizleneceklerini hayal edememişti. Hepsi için orada olamadığından pişmanlık dalgaları içini kaplamaya başladı.

Yeniden Thor’un yanında olduğu için çok heyecanlıydı; Thor onun yetiştiriliş tarzını, babası olan o canavar Andronicus’u ve sadece hayallerinden tanıdığı annesini anlayan tek kişiydi. Kardeş olarak İmparatorluğun elinden kaçmalarını sağlayan şeyin ortak güçleri olduğunu fark etti. Thor’un yanındayken de ayrı kaldıkları zamanlardan daha güçlü, daha kuvvetli olduğunu görüyordu. Bunu onun da hissettiğini düşünüyordu.

Aynı zamanda, Thorgrin'in gözlerindeki hüznü görebiliyor, çektiği acıları hissedebiliyordu. Eskiye göre daha farklı olduğunu da hissediyordu. Zorluklar, karısından ve çocuğundan uzak kalmak onu değiştirmişti. Artık bakışları daha ciddi ve yaşlıydı. Bir savaşçı gibi bakıyordu.

"Seni bir daha görebileceğimi düşünmemiştim," dedi Thorgrin.

"Ben de seni."

Alistair dönüp, onları İmparatorluktan gizleyen pus duvarına baktı.

"Yaptıklarınla hepimizi kurtardın."

"Bunu sen de benimle birlikte yaptın," dedi Thor. "Tek başıma başaramazdım." Merakla ona baktı. "Güçlerin… Birlikteyken sen de daha güçlü hissediyor musun?"

Alistair de aynı şeyi düşünüyordu ve bu çok garipti… Adeta ikisi düşünceleri de paylaşıyorlardı. Alistair güçlerinden söz etmeyi sevmezdi, ama Thorgrin'le durum farklıydı.

"Evet," dedi. "gücümün diğer yarısı geri gelmiş gibi."

"Peki, buraya nasıl geldiniz? Güney Adaları'nda güvende olduğunuzu sanıyordum."

Alistair başını salladı.

"Halka'da neler olduğunu duyduk. Derhal İmparatorluğa doğru yelken açtık; sizi, Gwendolyn'i ve diğerlerini kurtarmak istedik. Sen neden onunla birlikte değilsin?" dedi Alistair merakla.

Ağabeyinin suratının asıldığını ve üzgün olduğunu gördü.

"Oğlum, Guwayne kayboldu."

Alistair'in boğazı bunu duyunca düğümlendi. Thor oğlunun ismini söylediğinde, Alistair ona neler olduğunu anlayamadı: Aniden zihninden karanlık, endişe verici ve anlayamadığı düşünceler geçti.

Thor dikkatle ona baktı.

"İyi misin? Sorun ne?"

Alistair başını salladı.

"Bir şey yok," dedi. "Sadece… Bu habere üzüldüm."

"Onu gördün mü?" diye sordu Thorgrin. Sesi bir ebeveyninki gibi umutluydu. "Nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

Alistair ağır ağır, üzgün üzgün başını salladı.

"Keşke sana aksini söyleyebilseydim," dedi.

Thor hayal kırıklığıyla başını eğdi.

"Ya Gwendolyn?" dedi Alistair.

Thor başını salladı.

"Bilmiyorum. Onu son gördüğümde, halkımız için İmparatorluğa doğru yelken açmıştı. Guwayne'i bulmadan ona dönemem."

Thor merakla kız kardeşine baktı.

“Ya sen? Annemizi görebildin mi? Druidler’in Diyarı’na gittin mi?”

Bunu duyan Alistair’in yüreği kabardı; dünyada en çok istediği şey buydu.

“Sadece rüyalarımda,” dedi. “Beni her gece ziyaret ediyor. Bir gün oraya gideceğim. Ama şimdi değil. Şimdilik kaderim Erec’in yanında. Bana ihtiyacı var. Hem evleneceğiz.”

Thor anlayışla başını salladı. Alistair birden ona kimseye söylemediği haberi vermek, taşıdığı bebekten söz etmek istedi.”

“Sana söylemem gereken bir şey daha var…”

Thor’un gözleri ışıldadı, Alistair de tam söyleyecek gibi oldu, ama vazgeçti. Henüz Erec’e bile söylememişti. Başkasına söylemesi haksızlık olurdu.

Thor sabırla ona baktı, ama Alistair başını sallayıp başka yöne baktı. Thor’un onun karnına baktığını ve her nasılsa aklını okuduğunu hissetti.

“Konu her neyse kardeşim, bana zamanı gelince söyleyebilirsin.”

Alistair’in onun konuyu üstelememesine ve sessiz kalmasına izin vermesine rahatladı.

“Yardımına ihtiyacım var,” dedi Thor aceleyle. Alistair ona baktı. “Vizyonuna. Gücüne. Görüşüne ihtiyacım var. Kaybolmuş durumdaydım. Guwayne’i bulmama yardım eder misin?”

Alistair gözlerini yumdu ve Guwayne’in nerede olabileceğini görmeye çalıştı, ama bir kez daha karanlık görünce korkup hemen gözlerini açtı.

“özür dilerim. Bilmiyorum. Ama dua edeceğim. Ayrıca, bunu düşüneceğim. Bu gece, yardın ve sonraki her gün. Yanıtı çabucak bulabilmen için dua edeceğim.”

Thor minnetle başını salladı.

Alistair aniden omzunda güçlü bir el hissetti ve Erec’in Thor’a gülümseyerek yanlarına geldiğini gördü.

“Özür idilerim, aşkım,” dedi ona üzgün üzgün. “Konuşmanızı bölmek istemezdim, ama sana gemilerde ihtiyacım var.”

Alistair tereddüt edince, Thor anlayışla başını salladı.

“Git, kardeşim. Yarın yine görüşürüz.”

Alistair Erec’le el ele tutuşup güvertede yürümeye başladığında, aniden karnında bir uyuşma hissetti. Elini karnına götürünce, müthiş bir titreşim hissetti… O güne dek hissettiklerinden çok daha keskindi.

“Ne oldu, leydim?” dedi Erec telaşla. “Hasta mısın?”

Alistair elini yavaşça indirdi ve başka yöne bakıp başını salladı. Ona oracıkta ve o anda, hazır yalnız kalmışlarken hamile olduğunu söylese mi diye düşündü. Bunu yapmayı her şeyden çok istiyordu ve hayatında hiçbir şeyle o kadar gurur duymamıştı.

Ama nedense, zamanlamanın doğru olmadığını hissetti. Orada ve o anda olmazdı. Bir şey onu bunu yapmaktan alıkoyuyordu. Daha iyi bir zaman ve yer olacağını hissediyordu.

“Hayır, aşkım,” dedi. “Hiçbir sorun yok.”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Godfrey diğerleriyle birlikte hızla Volusia sokaklarında koşmaya, elinden geldiğince hızlı hareket etmeye, duvarların dibinden ayrılmamaya ve görünmemek için gölgelere sığınmaya çalıştı. Soluklanmak için gayret ederken, sırtından terler boşalıyordu. Hapishaneden kaçtıklarından, şehrin karşı yakasındaki kapılara gitmeyi amaçladıklarından beri koşmayı kesmemişlerdi ve nihayet oraya yaklaşmışlardı. Yere düşüp bayılmadığına hayret ediyordu; özellikle de o korkunç geceden sonra. Diğerlerinin de can havliyle ilerliyor olmasına şaşırmıştı: Akorth ve Fulton'ın hiç öyle koşabileceklerini düşünmemişti. Korkunun insana neler yaptırdığı inanılmaz diye düşündü.

Hep birlikte kaldırım taşlı sokaklara atıldılar; merek ve Ario gurun en hızlıları olarak öndeydi. Godfrey koşarken onlara hayranlıkla bakıyor, hapishanede ne kadar seri hareket ettiklerine şaşırıyordu. Godfrey de fena değildi; bunu biliyordu, ama o ikisi olmasaydı o anda hepsi ölmüş olurlardı. Tuhaf bir biçimde, o durumda ne iyi hareket edebilecek ekibi bir araya getirmişti. Akorth ve Fulton dışında. Ama onların bile özel becerileri olduğunu ve çok işe yaracağını biliyordu… Hiç beklenmedik anlarda ve şekillerde olsa da bir faydaları dokunacaktı.

Godfrey sokaklarda koşarken, Darius'un adamlarının istiflenmiş cesetlerini gördü; cesetleri duvarların diplerine köpekler gibi yığılmış, çöl sıcağında çürümeye terk edilmişti. İçini müthiş bir öfke ve pişmanlık kapladı. Hepsinin hayatından sorumlu olduğunu hissediyordu; onları o duvarların ardına sürükleyen kendisi olmuştu, çünkü saflıkla Finialılara inanmıştı. Bir daha asla o kadar saf davranmayacağına yemin etti.

Godfrey nefes nefese aniden bir köşede duran Merek'le Ario'ya çarptı. Başını kaldırınca, karşılarında gecenin o geç saatinde korunmayan şehir kapılarına vardıklarını görüp sevindi. Fırsat o fırsattı.

Tam harekete geçeceklerinde, Godfrey'in aklına bir şey geliverdi ve elini kaldırıp onları durdurdu.

Soluklanmaya çalışan Merek ve Ario ona adeta çıldırmış gibi baktılar.

"Fırsat bu fırsat!" diye bağırdı Merek. "Delirdin mi?"

"Ne yapıyorsun?" diye hırladı Ario. "Özgürlüğümüze sadece birkaç adım kaldı!"

Godfrey'in elinde değildi. Bu fırsatı kaçırmamaları gerektiğini ve onlarla birlikte kaçması gerektiğini biliyordu. Yapılacak mantıklı ve disiplinli şey buydu.

Ama kendisi asla disiplinli olmamıştı… Mantıklı da davranmamıştı. Tutkularının yönettiği bir yaşam sürmüştü ve o an da farklı olmayacaktı.

Dönüp sessiz Volusia şehrine bakınca, içini bir intikam hissi kapladı. Uzakta şehrin binalarının tepesindeki Finialıların altın sarayını gördü. Etrafında arkadaşlarının onca cesedini gördü ve bunu Finialıların yanına bırakmak istemedi. Düzeltilmesi gereken bir yanlış yapılmıştı.

Godfrey bunun hayatının o önemli anlarından biri olduğunu biliyordu. Her zaman olduğu gibi kolay yolu seçebilirdi, ya da şerefli olan şeyi yapabilirdi: Arkadaşlarının öldürülmesinin intikamını alabilirdi. Ona güvenen kişilerin intikamını. Godfrey bunun zor ve muhtemelen onu öldürecek yol olduğunu da biliyordu.

Ama hayatında ilk kez bunu umursamadı. İlk kez babasının ve büyükbabasının nasıl hissettiğini anladığını fark etti… Hayatta güvende olmaktan daha önemli şeyler de vardı. Şeref vardı. Dahası, şerefin de bir bedeli vardı.

“Sizleri bilmem,” dedi diğerlerine altın saraya bakarak. “Ama bu bana doğru gelmiyor. O Finialılar geceleyin huzur içinde uyuyorlar. Bizim kardeşlerimizse öldüler.”

Hepsi hala soluklanmaya çalışarak, ter içinde ona baktılar ve Godfrey'in baktığı altın saraya döndüler. Godfrey onların da yavaş yavaş aynı şeyi düşündüğünü fark etti.

“Eee, ne diyorsun?” dedi Akorth. “Geri mi dönelim?”

Godfrey gülümsedi.

“Hayatımız boyunca daha aptalca şeyler de yaptık. Burası çok sessiz. Bence ortalığı biraz şenlendirelim.”

Merek kocaman bir gülümsemeyle elerlini beline dayadı.

“Biliyor musun, Godfrey, seni sevmeye başladım galiba.”

Godfrey de ona gülümsedi.

“Evet mi diyorsunuz?”

Merek daha da gülümsedi, döndü ve şehre doğru ilk adımını attı.

“Her zaman özgürlüğe intikamı tercih ederim.”

*

Godfrey diğerleriyle birlikte Finialıların sarayına açılan büyük ve üstü açık altın kemerden geçti ve hiç sorunsuz saraya girdi. İlk başlarda, etrafta hiç muhafız olmaması ona garip geldi, ama sonra nedenini anladı. Kimseden korkmuyorlardı. Finialılar şehri idare ediyorlardı ve o şehirdeki kimse onlara saldırmaya cüret edecek kadar aptal değildi. Herkesi uzak tutan şey korkuydu.

Godfrey en büyük gücün hiçbir muhafıza sahip olmak zorunda kalmadığınız zaman elde edildiğini biliyordu.

Doğrudan kemerin altından geçip içeri girdi. Çıplak ayakları soğuk mermer zemini hissederken, hep birlikte devasa girişte ilerlediler. Hangi yöne gitmeleri gerektiğini düşündü. Finialıların üst katlarda uyuduğunu tahmin etti.

Diğerleriyle birlikte merdivenlere koştu ve çıplak ayakları kırmızı halıya değdi. Basamakları üçer üçer çıkıp kıvrılan merdivende daha da yukarılara çıktılar. Katları teker teker aşıp en sonunda zemini ve duvarları altınla çevrili bir kata vardılar. Godfrey hızla yukarı çıktığında, sırtı onlara dönük uyumakta olan bir muhafız görünce şaşırdı. Belli ki adam bir saldırı olacağını beklemiyordu.

Bir anda durdular; muhafız seslerini duyup onlara baktı. Ama adam daha çığlık atamdan, Merek öne fırladı ve hemen hançeriyle boğazını kesti. Ario da adamın arkasına koşup ses çıkarmasın diye ağzını kapattı. Muhafız sessizce cansız bir halde yere yığılırken bir ekip olarak işi hallettiler.

Koridorda koşmaya devam edip altından ilk büyük kapıya vardılar. Godfrey gruba liderlik ederek önden içeri girdi ve karşılarına çıkan ilk Finialıyı öldürmeye hazırlandılar.

Ama sadece fenerlerle aydınlatılmış ilk koş odaya girdiklerinde, Godfrey şok içinde durdu.

Orası hazine odasıydı. Her yer türlü türlü mücevherlerle ve hazinelerle doluydu. Godfrey içeri bakakalmıştı. Babasının sarayında altın görmeye alışmıştı, ama hayatında hiç öyle bir şey görmemişti. Neredeyse tavana kadar yükselen o zenginlik akıllara durgunluk verecek türdendi. Gördüğü elmaslarla ve yakutlarla süslü bir kolye bile bir orduyu doyururdu.

Merek, Ario, Akorth ve Fulton içeri koşup bu değerli şeyleri avuçlayıp ceplerine indirmeye başladılar. Ama Godfrey yanlarına gidip onları durdurdu.

“Fazla vaktimiz yok,” dedi. “Mücevherleri mi, yoksa intikamı mı tercih edersiniz?”

Hepsi ne demek istediğini anlayıp durdu. Açgözlülükleri aklılarını başlarından almıştı. Hepsi dönüp onun peşinden gittiler ve hazinenin geri kalanını orada bıraktılar.

Godfrey peşinde diğerleriyle birlikte koridorda koşmaya başladı ve bu sefer daha ufak, kemerli ve altın bir kapıda durdu. Kapı kolunu ittirince kapının kilitli olduğunu fark etti.

Omzuyla kapıyı zorladı, Merek ve Ario da ona yardım ettiler, ama kapı açılmadı.

Akorth ve Fulton öne atılıp onlara yardım ettiler; omuz atıp ağırlıklarını kapıya verdiler.

Hep birlikte kapıyı üçüncü zorlayışlarında, kapı birden açılıp parçalandı.

“en sonunda bir işe yaradım,” dedi Akorth.

Godfrey onlardan önce içeri girdi ve ona ihanet eden Finialı lider Fitus’un muhteşem bir yatakta doğrulduğunu gördü. Adam solgun suratı ve çillerle kaplı gür kızıl saçlarıyla ürkmüş bir çocuk gibiydi.

“Nasıl hayatta kaldınız?” diye bağırdı şok içinde. Yatağının yanındaki altın kabzalı hançeri almaya çalıştı.

Godfrey öne atılıp adamın kolunu tuttu; Akorth ve Fulton da koşup adamı zapt ettiler. Ario adamın elinden hançeri alırken, Merek de göğsüne bir yumruk attı.

Ario hançeri Fitus’un boğazına dayadı.

“Arkadaşlarımızı öldürdün,” dedi Godfrey.

Fitus dehşet içinde titremeye başladı.

“Ne yapmam gerekiyorsa onu yaptım,” dedi. Arkadaşlarınız köleydi ve bir işe yaramazlardı.

“Ario Godfrey baktı, Godfrey tamam der gibi başını salladı ve Ario tek bir hamleyle adamın boğazını kesti.

“Hiçbirimiz faydasız değiliz,” dedi Ario.

Fitus fal taşı gibi gözlerini açarak nefessiz kaldı. Bir süre sonra da kanları çarşaflara akarken ölüp hareketsiz kesildi. Godfrey hançeri alıp adamın kalbine sapladı.

“Bu, Darius içindi,” dedi.

Uzatan bir muhafızın bağırdığını duyunca diğerlerine baktı.

“Gidelim! Hemen!” diye bağırdı.

Teker teker odadan çıkıp koridorda koştular ve tam merdivenlere varmışlardı ki Merek durup bağırdı. “Durun!”

Orada durup koridorun diğer ucundaki hazine odasına baktı.

“Buradan rahatça çıkmak için bir şeylere ihtiyacımız olacak.”

Hepsinin gözünde açgözlü bir ifade belirdi. Buna hiçbiri karşı koyamazdı. İntikamlarını almışlardı ve artık yağmalama vakti gelmiş. Bu sefer, buna Godfrey de karşı koyamadı.

Hepsi içeri girip gömleklerine ve ceplerine taşıyabildikleri kadar mücevher doldurdu. Godfrey bir safir ve yakut bilezik, altın bir kalem, bir kere altın ve bir avuç dolusu elmas kolye aldı. Daha da fazlasını alırken üstüne bir ağırlık çöktüğünü hissetti ve bunların kendi ordusunu korumaya yeteceğini fark etti. İntikam almak ve dilediği her şeyi yapmak için yeterliydi.

Hepsi ceplerini doldurduktan sonra, dönüp gitmeye hazırlandılar, ama girişin kapalı olduğunu gördüler.

Bir düzine kadar Finialı asker kapıda duruyordu ve önlerinde de parlak kızıl saçlı, ışıldayan beyaz gözlü, onları sakin sakin izleyen bir kadın vardı. Kadın

muzip bir gülümsemeyle onlara bakıyordu. Godfrey onun ne kadar süredir orada olduğunu merak etti.

“Bir yere mi gidiyordunuz?” dedi kadın.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Darius arenaya girdi ve onu daha fazla ölüme susamış İmparatorluk halkının gök gürültüsünü andıran alkışları karşıladı. Beceriksizce üç kardeşi Desmond, Raj ve Luzi'ye ve birkaç diğer gladyatöre zincirlenmiş bir halde yürüdü. Kaz'ın yokluğunu hissetti. Arena her nasılsa önceki günden de daha gürültülüydü ve savaşmaktan bitkin halde olan Darius daha da hayretler içinde kaldı. Işık son derece parlaktı, parlayan toprak zeminden yansıyordu ve dalga dalga sıcak suratına çarparken etraf güneşlerinin altıdan terleyen binlerce İmparatorluk vatandaşının kokusuyla kaplanmıştı. Oraya girmek bir ölüm evine girmek gibiydi.

Çürükleri sızlayan, her yanı sıyrıklarla ve yaralarla kaplı Darius ellerini uzattı ve onlara verdikleri kılıçları almak için ellerini açıp kapattı. Sonra da o gün nasıl savaşacak gücü bulacağını merak etti. Kısa kılıçlar kördü ve asla zincirlerini kesemezdi. Ama en azından onlara sopalar değil kılıçlar verilmişti ve bu da iyi bir şeydi. Ama belki iyi olmayabilirdi.

Darius arena dövüşlerinin ikinci gününün ilk günden daha sert geçtiğini duymuştu ve bunun nasıl mümkün olabileceğini bilemiyordu; önceki gün hayatta kalabilmek için tüm becerilerini kullanmıştı. O gün hayatta kalma şanslarının giderek daha düşük olduğunu hissediyordu. Yine de ölümden korkmuyordu. Asıl korktuğu şey şerefiyle ölmemekti.

Darius ayak bileklerinin çekiştirildiğini hissetti ve dengesini kaybedip yana doğru tökezledi. Ayaklarına bakınca zincirlere lanet okudu ve diğerleriyle arenaya girerken zincirlere basacaklarından, ileri geri ve sağa sola sallanacaklarından korktu. Yakınlarda Drok'un gözlerini kısmış ona dik dik baktığını ve suratında her zamanki gibi pis bir ifade belirdiğini gördü. Bakışları soğuk ve sertti. Darius ifadesinden Drok'un onu öldürmek istediğini görebiliyordu. Acaba ona merhamet eyleyip sağ bıraktı diye bir hata mı etti diye düşündü.

"Sence bugün bize neler hazırladılar?" diye sordu Luzi yanından. Arenanın duvarlarına bakarken, kılıcı endişeyle bir elinden diğerine alıp duruyordu.

"Dünden kötü olamaz," dedi yanında zincirli olan Desmond.

"Hayır, olabilir," dedi onun yanındaki Raj.

Darius da aynı şeyleri düşünüyordu. Dönüp arenanın senelerce düzenlenen dövüşlerden yıpranmış duvarlarına baktı ve tam o sırada bir borazan sesi duyuldu ve ana kapı açıldı. Dışarı Morg çıkıp arenada yürüyünce, kalabalık

çılgınlar gibi tezahürat etti. Morg ellerini kaldırdı ve ucuz bir sirk göstericisi gibi alkışların keyfini çıkardı.

En sonunda, arenanın tam ortasına vardı ve her yöne dönerek ilginin keyfini çıkararak ellerini indirdi. Kalabalık sessizleşti.

“İmparatorlu halkı!” diye kükredi. “Sizlere bugün dünkü dövüşlerden sağ kalanları takdim ediyorum! Bu cesur gençler kendilerini kanıtladılar… Şimdi, yine kanıtlamaları gerekiyor!”

Kalabalıktan yine sesler yükseldi ve Morg sessizleşmelerini bekledi.

“Bugün, geriye sadece üç kişi sağ kalacak… Ya da kimse sağ kalamayacak. Üç gençten fazlasının yaşamasına izin yok. Onları biz de öldürebiliriz, birbirlerini de öldürebilirler, umurumuzda değil!”

Kalabalığın tezahüratından sonra, Morg döndü ve çalımla arenadan çıktı. Büyük demir kapılar çarparak ardından kapandı.

Birden, borazanlar öttü ve kalabalık çıldırdı.

Kenarda duran Darius her şeye hazırdı ve kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu.

“Karşımıza ne çıkarsa çıksın, bir arada kalın,” dedi arkadaşlarına.

Bu sefer, arenanın dört bir yanındaki demir hücreler açıldı ve bunlardan iki düzine kadar İmparatorluk savaşçısı fırladı; hepsi tepende tırnağa kapkara zırhlar, ürkütücü miğferler takmışlardı ve ellerinde kocaman kalkanlar vardı. Darius kalkanlara bakarken, bunların döndüğünü ve kenarlarında ufak çiviler olduğunu gördü. Adamların sayısı Darius’a ve diğerlerine karşı ikiye bir fazlaydı. Her yönden saldırıya geçip onları kuşattılar.

Rakiplere karşı az sayıda, birbirine zincirli ve sadece kısa kılıçları oldukları için, Darius şanslarının gerçekten de düşük olduğunu anladı.

“YAN YANA DURUN!” diye bağırdı.

Bu sefer, diğer gençler onu dinlediler. Darius zincirlerin gevşeyip ona daha fazla hareket imkânı verdiğini hissetti. Gençler sadece zincirin en ucunda tek başına durmakta olan Drok haricinde birbirlerine yaklaşmışlardı.

“Bir kişi seçip ona hep birlikte saldırmalıyız!” diye bağırdı Darius. “On iki kişi yirmi dört kişiyi öldüremeyiz… Ama on iki kişi olarak onlardan birini haklayabiliriz! Tek yapmamız gereken onları tek tek öldürmek! Sırt sırta!”

Gençler sıkı bir daire oluşturup sırtlarını birbirlerine dayayacak biçimde geriledi. Darius’un sırtı da bir başkasının terli ve kaslı sırtına dayandı.

Askerler onlara yaklaşıp saldırıya geçerken, kocaman toz bulutları oluştururken Darius orada durdu ve bekledi. Disiplinin kilit nokta olduğunu biliyordu: Hepsi disiplinli davranırsa, bir şansları olabilirdi.

Kalabalık askerler onlara yaklaştıkça heyecanla tezahürat etti. Darius yere baktı, zincirin boyunu hesapladı ve beklemeye devam etti. Ayaklarındaki

zincirlerin gerilmeye başladığını hissetti. Diğerleri heyecana kapılırken, emirlerine uymaları için dua etti.

“BEKLEYİN!” diye bağırdı.

Askerler daha da yaklaştılar: Elli adım, kırk, sonra da otuz adım yaklaştılar…

“BEKLEYİN!”

Birden, gençlerden biri korkuya kapıldı ve gruptan ileri atıldı; Darius zincirlerinin çekildiğini hissetti, ama sonra Desmond’ın öne çıkıp çocuğun zincirine bastığını kaçmasını engellediğini gördü.

On adım ötedeki bir imparatorluk askeri kalkanını onlara fırlattı; kalkan dönerken kenarlarındaki çiviler de döndü ve bir dakika sonra gruptan ayrılan çocuğun kafasını kopardı.

Kalabalık sevinçle bağırdı. Darius diğerlerinin de korkup uzaklaşacağını sandı, ama herkes olduğu yerde bekleyip emirlerine uyunca şaşırdı.

Darius askerlerin yaklaşmasını beklerken, kalbi gümbür gümbür atıyordu.

“ŞİMDİ!” diye bağırdı Darius.

Gençlerin hepsi birlikte koştu, omuzlarını sarkıttı ve Darius’un ardından tekbir ünite olarak gitti. Nişan aldılar ve Darius’un karşısındaki en yakındaki tek bir askerin üstüne atıldılar. Onu hep birlikte bıçaklayıp doğradılar, kalkanını deldiler ve asker yere yığıldı.

“Luzi, kalkanı kap!” diye bağırdı Darius. “Raj… Sen de kılıcını kap ve zincirlerimizi kes!”

Raj derhal toprak zemine atılıp sağlam çelikten yapılmış ağır kılıcı aldı; hızla dönüp onları kafası kesilen çocuktan ayırdı. Ama daha fazla zinciri kesemedi, çünkü diğer askerler yanlarına varmışlardı.

Luzi kalkanı Darius’a verince, Darius bunu çivilerini döndür döndüre hemen fırlattı; kalkan havada vınlayarak uçtuktan sonra bir asker tam onlara bir balta fırlatmak üzereyken kolunu kopardı. Adam dizlerinin üstüne düştü ve kalabalıktan yine sesler yükseldi.

Ama askerler üstlerine büyük bir hızla geliyorlardı. Çok hızlıydılar. Darius kendi kılıcını üstüne gelmekte olan askere savurdu, ama adamın dönen kalkanı şimşek gibiydi. Keskin kısımları Darius’un kılıcına saplanıp yere düşürmesine ve öteye fırlatıp silahsız kalmasına neden oldu. Şövalye kalkanını kaldırıp bunu Darius’un suratına indirdi; onu geriye doğru sendeletip yere düşürdü.

Darius yerde yanında duran kılıcını kaptı, bir kalkanın çivili kenarına yine suratına inmek üzereyken yana yuvarlandı. Çiviler kalkanın toprağa saplanmasına neden olunca, asker bunu çıkarmaya çalıştı ve Darius bu andan faydalanarak hızla etrafında döndü ve askerin kafasını uçurdu.

Kalabalıktan müthiş bir tezahürat yükseldi.

Yanındaki Raj bir asker başına ucu çivili bir zincir fırlatırken eğildi. Sonra, öne atıldı ve kılıcını askerin ayağına saplayıp onu olduğu yere mıhladı. Ama bunu yaparken kendisini savunacak fırsatı kaçırdı ve bir başka asker saldırıya geçip onu böğründen bıçaklamak istedi. Darius'un zincirleri geriye çekildiği için, arkadaşına zamanında müdahale edemedi.

Darius Luzi'nin öne atlayıp Raj'ı darbeden kurtarmak için önüne geçtiğini gördü… Darius şok içinde onun kalbine darbe aldığını gördü.

Luzi inleyip yere düştü ve öldü. Kalabalık yine çıldırdı.

Darius o kadar büyük bir şok geçiriyordu ki nefes bile alamayacak durumdaydı. Ama olanları düşünecek vakit yoktu. Askerler hala saldırıyordu ve ya savaşmaya devam etmesi gerekiyordu, ya da arkadaşıyla aynı kaderi paylaşmaya razı olacaktı.

Darius uzanıp kalkanı kavradı, bunu savunmasız kalan askerin elinden çekti ve hızla savurup askerin karnını kesti. Sonra, adamın arkasına geçip kalkanın çivilerini bir başka askerin suratının yanına saplayıp onu öldürdü.

İki asker yere düşerken, kalabalıktan müthiş tezahüratlar yükseldi.

Darius bir askere temiz bir darbe indirmiş, bir başka askeri öldürmek için harekete geçiyordu ki, birden zincirleri onu geriye sürükledi. Öfkelenerek arkasına bakınca, çocuklardan ikisinin diğer yöne koşmaya çalıştığını gördü. İki asker yaklaşıp karmaşadan ve grubun düzeninin bozulmasından istifade ettiler ve kalkanlarının kenarını kullanıp onları oracıkta öldürdüler.

Askerlerin geri kalanı da yaklaştı ve savaş daha da korkunç, kanlı ve teke tek bir hal aldı; çığlıklar yükselirken, Darius grubundakilerin sayısının azaldığını gördü. Çok geçmeden, ayakta sadece yedi kişi ve bir grup düşman askeri kaldı.

Darius'un öncülüğünde çocuklar ölen askerlerin silahlarını ve kalkanlarını alıp rakiplerine karşı kullanmaya koyuldular. Bu sefer, hepsi Darius'a uydu, birlikte kaldı ve aynı yönde hareket ederek tek vücut gibi savaştı. Askerleri teker teker öldürmeye başladılar.

Darius tam umutlanmaya başladığında, bir çığlık duydu ve Drok'un kılıcını kaldırıp gruptaki çocuklardan birinin sırtına sapladığını gördü. Drok daha sonra hızla dönüp bir diğer çocuğun kafasını uçurdu. Darius'un gözlerinin önünde Desmond'ı arkadan yakaladı, kılıcını boynuna dayadı ve onu geri çekti. Darius arkadaşının saniyeler içerisinde öleceğini anladı… Kimse grubun içinden bir saldırı beklemiyordu.

Darius hiç vakit kaybetmedi: İmparatorluk askerlerini bırakıp alanda koştu ve zincirlerinin yeteri kadar izin vermesi için dua ederek Drok'un sırtına atladı. Onu yakalamasına sadece bir adım kaldığı anda, birden bir askerle savaşan bir genç tarafından zincirleri yine geriye gitti. Drok'u yakalamasına ramak kalmışken, yine geriye uçtu.

Çok geç kalmıştı: Darius dehşet içinde Desmond'ın boğazının Drok tarafından kesilişini izledi. Drok doğrudan Darius bakarak zafer kazanmış gibi gülümsedi.

Darius kendi boğazı kesilmiş gibi hissetti; o anda kendisini suçladı ve Drok'u öldürmediği ve arkadaşının ölmesine izin verdiği için kendisinden nefret etti. En yakın arkadaşı Desmond ölmüştü.

"HAYIR!" diye bağırdı.

Hala uzakta olan ve zincirleri tarafından fazla hareket edemeyen Darius çocuğa ulaşamıyordu... Bunun yerine, arkasını döndü ve öfkesini İmparatorluk askerlerine yöneltti. Hücuma geçip çıldırmış gibi darbeye darbeyle, kılıca kılıçla karşılık verdi. Rakiplerinin ölümcül kalkanlarından kaçıp sona kalan üç askeri de biçti.

Kalabalıktan muazzam bir bağırış çağırış yükseldi.

Nefes nefese olan Darius etrafına bakınınca dört kişinin kaldığını gördü: Raj, Drok ve tanımadığı iki azılı savaşçı olan çocuk. Dövüşlerin sona erip ermediğini düşünürken, dövüşlerde bir durgunluk yaşandı. Morg o günkü dövüşlerin ancak hepsi öldüğünde, ya da üç kişi hayatta kaldığında biteceğini söylemişti. Ama hala beş kişiydiler. Karşılaşma sona ermiş miydi? Yoksa daha fazla mı asker gelecekti?

Darius her şeyden çok Drok'u öldürmek istiyordu. Ölen askerlerden birinin kılıcını kaptı ve zincirini keserek serbest kaldı. Böylece, Drok'a ulaşabilecekti. Artık sadece Raj'a zincirliydi. Tam koşmaya başlayacakken, birden borazanlar öttü.

Daha öncekinden daha büyük bir bağırış koptu ve arenanın kenarında bir gizli kapı açılırken üstlerine Darius'un kalbini neredeyse durduracak bir şey gelmeye başladı: Üç devasa Razif arenaya girmişti; alevli kırmızı postlarıyla, boynuzları ve uzun tırnaklarıyla, üç yaratık dosdoğru üstlerine geliyordu. Yaratıklar boynuzlarını eğdiler ve kalabalığın da bağrışlarıyla öfkeyle saldırıya geçtiler.

Darius bu yeni mücadeleye nasıl karşı koyabileceklerini bilemiyordu. İçinin korkuyla dolduğunu hissediyordu, ama kendisini bunu kontrol etmeye ve aşmaya zorladı.

Derken, aklına bir fikir geldi.

"Yakınlarda ol!" dedi Darius Raj'a. "Konuşmamı bekle! Sonra, diğer yöne doğru koş ve zincirini kaldır!"

Darius Raj'ın ona güvendiğini biliyordu. İkisi birlikte son ana kadar beklediler ve Raziflerin yaklaşmasına izin verdiler.

Nihayet, Darius son anda "ŞİMDİ!" diye bağırdı.

Darius ve Raj ayrı yönlere doğru koştular. Bunu yaparlarken, zincirleri sıkılaştı ve Darius ayaklarını sağlamca yere bastı.

Razifler zincirlere çaptılar. Bunun şiddeti Darius'u geriye attı. Ama Raj da dayandı ve zincirler Raziflerin ayaklarına dolanarak onları tökezletti ve yüz üstü toprak zemine fırlattı.

Kalabalık tezahürat etti.

Aynı şeyi düşünen Darius ve Raj birer Razifin sırtına atlayıp zincirlerini boyunlarına doladılar. Var güçleriyle çılgınlar gibi debelenen yaratıkları hareketsiz kesilene dek sıktılar.

Tam bu ikisini öldürmüşlerdi ki, bir diğer Razif üstlerine doğru gelmeye başladı; bu sefer, bir şey yapacak vakitleri de kalmamıştı.

Darius ve Raj yoldan çekildiler, ama Razif boynuzlarını indirdi, zincirlerine dolandı ve ikisi de kendilerini Razif iki tarafına savrulurken buldu. Yaratık arenada dörtnala koşarken ve kalabalık bağırırken asılı kaldılar. Yaratık en sonunda öfkelenip başını çevirdi ve onları üstünden yere fırlattı.

Darius döne döne, taklalar ata ta Raj'a hala zincirli bir halde düştü. Her takla atışında bir kaburgası daha kırılıyor gibiydi.

En sonunda, ayağa kalktılar, ama Razif de onlara dönüp tekrar saldırıya geçti.

"Bana yaklaş!" diye bağırdı Darius Raj'a.

Yan yana durdular ve son saniyede birlikte yoldan çekildiler.

Razif hızla yanlarından geçince, kalabalık bunu yuhaladı.

"ONU İZLE!" diye bağırdı Darius.

Hızla koşmaya başlayınca, Raj da peşine takıldı. Darius yaratığa tam bir daire çizmek için yavaşladığında yetişti ve sırtına atladı. Raj da hiç vakit kaybetmeden aynı şeyi yaptı.

Razif çılgınlar gibi debelenip onları üstünden atmaya çalışınca kalabalık yine tezahüratlara başladı.

Ama Darius yaratığı bırakmadı ve en sonunda onu kontrolü altına aldı. Ensesinden tutup yaratığın kayış gibi derisine çıplak topuklarını geçirdi ve onu istediğini yapmaya zorladı. Yaratığı geriye kalan üç gence saldırmakta olan diğer Raziflere doğru sürdü.

Darius'un Razifi boynuzu indirip diğer Razife saldırıya geçti ve onu böğründen yaraladı. Onu yere itip diğer çocukları öldüremeden öldürünce de kalabalık çılgına döndü.

Bu darbe Darius'la Raj'ın havaya savrulup yere uçmasına neden oldu; Darius yuvarlanarak ayağa kalktı, ama birden Drok suratına bir tekme savurdu. Darius sırt üstü yere düşünce, Drok üstüne çullanıp onu boğarak öldürmeye çalıştı.

Darius onun bacaklarının arasına diziyle vurdu ve Drok ellerini gevşetirken Darius hızla dönüp onun suratına bir dirsek attı ve düşürdü.

Darius diğer gençlerden birinin Drok'a hücum edip kılıcını kaldırdığını ve ona hak ettiği cezayı vermek için sırtına indirmeye kalkıştığını gördü. Ama Drok bunu hissetti ve son anda dönerek zinciriyle darbeyi savuşturdu. Drok kılıcı zorla elinden kapınca çocuk donakaldı ve Drok onu öldürdü.

Kalabalıktan yine tezahüratlar yükseldi. Geriye dört kişi kalmışlardı.

Hala ölmemiş olan Razif dönüp onlara doğru koşmaya başladı ve Darius vaktinde tepki veremedi. Boynuzların üstüne doğru geldiğini, onu öldürmek üzere olduğunu fark etti.

Tam ölmeye hazırlanırken, Raj öne atılıp Darius'u kenara itti. Darius'u böylelikle kurtardı, ama kendisi yaratığın yolunda kaldı. Razif'in boynuzları onu delip geçti, yan tarafında korkunç bir yarık açtı ve Raj çığlıklar atarak kanlar içinde kaldı.

Dehşet içinde olan Darius dönüp yaratığın sırtına atladı. Razif çılgınlar gibi debelenirken, Darius kılıcını kaldırdı, ama düzgün tutamadı. Razif dördüncü genci gözüne kestirip koşarak boynuzlarını sırtına sapladı.

İnsanlar keyiften çılgına döndü.

Darius en sonunda kılıcını sağlamca tuttu ve iki eliyle birden indirip yaratığın kafasını kesti.

Yaratık boynundan kanlar fışkırırken dizlerinin üstüne düşüp öldü. Darius da yanına yuvarlandı.

Darius kalabalık iyice çıldırıp borazanlar öterken dizlerinin üstünde kaldı. Raziflerin hepsi ölmüştü. Geriye de üç kişi kalmışlardı.

Orada dizlerinin üstünde dururken, hem tatlı bir zafer hem de pişmanlık hissetti. Sağ kalmıştı. Raj da hayattaydı.

Ama ne uğurda?

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Yediler Lordları loş ve taş bir odada birbirlerine yaklaşıp bir daire oluşturmuşlardı; oda bir tek tavandaki gözden içeri sızan ışıkla aydınlanıyordu. Konuşmadan, kapkara cüppeleri ve başlıklarıyla birbirlerine bakıyorlardı. Bunlar ölümsüzlerdi, İmparatorluğu yüzyıllarca yönetmiş, Büyük Oluşum sırasında bile orada olmuş kişilerdi; bu yedi adam gölgelerin arasında ve günışığının aydınlattığı yerin dışında duruyor, bin senedir yaptıkları gibi sessizce buna bakıyorlardı.

Bin sene boyunca, orada durup ışığa bakmış, vizyonlar görmüş, geçmişi izlemiş, geleceği ışığın altında dönüp duran tozların arasında dönerken şekillendirmiş ve İmparatorluğun ne yönde ilerleyeceğine karar vermişlerdi. Bu varlıklar İmparatorluğun yedi boynuzu ve iki doruğunu temsil ediyorlardı ve yedinci kişi en önemli kararın oyunu verendi. Bunlar Her Şeyi Yöneten Kişi, En Üstün Komutanların bile boyun eğmesi gerekenlerdi. İstekleri kesin olan ve asla karşı gelinmemişlerdi. Asla.

Ama o sırada, o ışık huzmesine bakarlarken ışığın altındaki siyah granit masa ilke kez boş değildi… Orada habercilerinin kesik kafası duruyordu. Onu Volusia'ya yollamışlardı, o da onu o halde geri yollamıştı.

Hepsi kasvetli bir ifadeyle hiç konuşmadan kesik kafaya bakıyor, sessizce bir eylem planı tasarlıyordu.

Genellikle olduğu gibi hepsi adına konuşmak üzere ilk öne çıkan yedinci Lord oldu. Elini uzatıp kanlarla kaplı saçları tutup kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. Gözler hala açıktı ve ona ölürken hissettiği acı ifadesiyle bakıyordu.

"Bu Volusia denen," dedi meşum ve ciddi bir sesle, "genç kız bir Tanrıça olduğunu sanıyor… Bize karşı gelebileceğini sanıyor. Kazanabileceğine inanmış durumda."

"İmparatorluğun dört bir yanından gelen güçlerimizi yollayıp başkenti dümdüz edeceğiz," dedi bir başka Lord. "İki haftaya, Volusia tahttan olacak."

Yedinci lord başı daha da kaldırıp bir yanıt ararmış gibi gözlerine baktı. İçeriye derin bir sessizlik hâkimdi.

"Hayır," dedi en sonunda.

Diğerleri ona baktılar.

"Anlamıyor musunuz?" dedi. "İstediği şey zaten bu. Bir tuzak kurmuş. Emrinde güçler var; anlayamadığım akranlık bir güce sahip. Bu güce güvenmiyorum. Bu tuzağa düşmeyeceğiz."

“O halde, onun dilediğini yapıp başkenti hafife almasına izin mi verelim?” diye sordu bir başkası hayretle.

Yedinci Lord uzunca bir süre bekledi, sonra nihayet günışığının altına geçti; kireç gibi suratı, masmavi gözleri ve yüzyıllar boyunca kötülükten ve ihanetten nasibini almış görüntüsü ortaya çıktı. Diğerlerine bakıp pis pis sırıttı.

“ona beklemediği bir şey yapacağız,” dedi. “Onu en zayıf yerinden vurup acı çektireceğiz.”

İçine derin bir nefes çekti.

“Volusia,” dedi.

Diğerleri ona baktı ve yedinci onların düşündüklerini hissetti.

“Ordularımızı başkente değil, onun kendi şehrine yollayacağız. Şehir şu anda savunmasız ve korunaksız. Bunu asla tahmin edemez. Bugüne kadar bildiği ve sevdiği her şeyi yok edeceğiz. Tüm halkını. Son kişiye kadar. Böylece düşünmeden bize savaş açacak. İşte, bundan sonra onunla karşılaşacağız ve Yedi’nin gücünü göstereceğiz.”

Uzunca bir sessizlikten sonra, diğer yedi Lord da daireye girdi ve yumruğunu havaya kaldırdı.

Yumruklarını kutsal sembolleri olan masaya indirip bu kararı onayladılar.

Yakında Volusia bir anıdan ibaret olacaktı.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

İkinci güneş batarken, Gwendolyn Yamacın muhteşem kalesinin kraliyet ziyafet odasına girdi. Birkaç hizmetli tarafından içeri girebilmesi için açılan büyük gümüş kapılardan geçti ve karşısındaki manzara nefesini kesti. Kendrick, Sandara, Steffen, Arliss, Stara, Aberthol, Brandt, Atme, Illepra ve yarım düzine kadar Gümüş askeriyle ve ayaklarının dibinden ayrılmayan Krohn'la birlikte, Halka'dan geriye kalan ve büyük yürüyüşten sağlam kalanlara salona girdi ve hayretle ta tavana asılmış duvar halılarına, silahlarla, savaş kupalarıyla, zırhlarla, flamalarla ve av hayvanlarının içi doldurulmuş kafalarıyla süslü duvarlara baktı. Ayaklarının altında yıpranmış taş bir zemin vardı ve üstüne el kilimleri örtülmüştü. Kilimlerin üstünde tembel ve karnı tok köpekler yatıyordu. Müzik sesi geldiğini fark eden Gwen etrafına bakınınca arplar çalan bir sürü müzisyenin ziyafet masalarının arasına serpiştirildiğini gördü. Ziyafet masalarının tamamı gümüştü. Bir tek Kral'ınki altındı, kocaman ve yuvarlaktı ve odanın tam ortasındaydı. Her şey ışıldıyordu; o salona girmek bir rüyaya girmek gibiydi.

İçerideki kişilerin de bir o kadar etkileyici olduğu salonda, kraliyet çevresinden yüzlerce kişi vardı. Her biri Gwen'in hayatında gördüğü en seçkin giysileri giymiş, en güzel mücevherleri takmışlardı. Hepsi birer savaşçı olan erkekler kraliyet ailesinin mor pelerinini takmıştı, dazlak kafalarıyla, bu insanlara özgü uzun sarı renkli kaskatı sakallarıyla birbirlerine benziyordu. Gwen saklarının bazılarının örgülü olduğunu fark etmişti; muhtemelen bir sınıfı temsil ediyorlardı. Geri kalanıysa uzun ve kaskatıydı. Muhteşem mermer şöminede kütükler çıtırdıyordu ve bunun önündeki birkaç köpek mutlu mutlu kemiklerini çiğniyordu. Görkem ve bolluk, neşe ve bereket taşan, müzikli ve canlı bir salondu. Ama içeride en çok da yiyecek vardı. Rosto etlerin ve sosların o leziz kokusu Gwen'in dizlerinin bağını çözecek gibiydi. En son ne zaman doğru dürüst bir yemek yediğini hatırlamıyordu.

Gwen midesine açlıktan kramplar girdiğini hissetti ve yanındakiler gibi ilk büyük yemeğine hazır olduğunu anladı; gerçekten de yanındakilere bakınca, onların da her masadaki etlere, peynirlere ve her türlü muhteşem yiyeceğe büyülenmiş gibi baktığını, resmen karşılarındaki ziyafet yüzünden ağızlarının sulandığını gördü.

"Leydim."

Gwendolyn saygıyla bir hizmetlinin geldiğini gördü.

“Müsaade derseniz sizi Kral’ın masasına götüreyim. Size ve adamlarınıza bir yer ayırdı.”

Gwendolyn başını tamam der gibi salladı ve hizmetlinin peşinden salonda ilerlerken Kral’ın ona yer ayırmasına minnet hissetti. Bunun büyük bir şeref olduğunu biliyordu.

Kalabalığın arasından geçerlerken, yüzlerce kişinin gözlerini üstünde hissediyordu; insanlar, dostane bir tavırla gülümseyerek başını sallıyor, onları garip yaratıklarmış gibi izliyorlardı. Gwen birden giysileri yüzünden kendisini kötü hissetti ve bir an için çölü aşarken üstündeki giysilerle orada olduğunu sandı. Sonra, üstüne baktı ve Kral’ın hizmetlilerinin nazikçe odasına bıraktığı o muhteşem, siyah renkli ipekli giysileri girdiğini hatırladı.

Kral’ın masasına yaklaşırken, Gwen onun masanın en başında karısı Kraliçe’nin yanında oturduğunu gördü; Kraliçe dimdik ve nazik bir gülümsemeyle oturuyordu. Uzun sarı saçları ve yeşil gözleriyle gerçek bir güzellik ve asalet tablosuydu. Yakutlardan, safirlerden ve elmaslardan oluşan Gwen’in hayatında gördüğü en güzel kolyeyi takmıştı ve başında elmaslarla kaplı bir taç vardı. Kral’ın yaşlarında, kırklarında gözüküyordu.

Kraliçe ayağa kalkıp Gwendolyn’e döndü.

“Kraliçem,” dedi Gwendolyn’e ve tanıştırılırlarken elini öptü.

“Kraliçem,” diye yanıt verdi Gwen gülümseyerek. Sonra, başını salladı. “Burada Kraliçe sizsiniz, leydim, ben değilim. Benim size öyle hitap etmem gerekir.”

Kraliçe gülümsedi.

“Bir kraliçe her zaman bir Kraliçe olarak kalır,” dedi nazikçe. “her şeyin elinden alındı. Ama mertebenin şerefinin ve unvanının elinden alınmasına izin vermeyeceğim. Tüm adamlarımıza sana Kraliçe diye hitap edilmesi emredildi… Bunu ben emrettim.”

Gwen’in yanakları kızardı, bu iyi yürekli kadının tavrına utanarak şaşırdı ve ona birden kanı kaynadı. Gwen’in kendi annesi bile ona o kadar iyi davranmamıştı. Gwen daha fazla dayanamadı ve öne adım atıp ona sarıldı.

Kraliçe ilk önce odada özellikle herkes şaşkınlıkla ses çıkarınca boş bulundu; ama sonra o da samimiyetle Gwen’e sarıldı.

Kral Gwendolyn’in iki elini içtenlikle tuttu ve Gwen’i şaşırtarak geleneklerine göre iki yanağından öpüp masada kendisinin karşısında oturacağı yere götürdü. Kendrick bir yanına, Steffen da diğer yanına oturdu. Diğerleri de masadaki diğer yerlere geçtiler ve sadece Kral ve Kraliçe’ye değil, her biri aile üyesi gibi gözüken diğer kişilerin de yanına oturdular. Gwendolyn kendisini en lüks ve yumuşak minderli koltukta buldu.

Tanıdığı herkesin orada olduğuna rahatlamıştı… Bir tek Kral'ın şifacılarının ilgilendiği Argon ve Illepra'nın karnını doyurmaları için hizmetçilere teslim ettiği bebek yoktu. Gümüş askerleri yakınlardaki kendi masalarında Kral'ın soylularını andıran be onları yürekten buyur eden savaşçılarla oturmuşlardı. Belli ki kendi savaş öyküleri paylaşmaya hevesliydiler.

"Her zaman konuşabiliriz," diye kükredi Kral herkes ona dönerken. "Ama önce yemek yemeniz gerek. Başınızdan geçenlerden sonra, önce yemekler gelsin. Konuşmaları sonra da yapabiliriz."

Kral başıyla bir işaret verince, birkaç saniye sonra Gwen'in karşısına bir grup hizmetli tarafından tepsi tepsi yiyecek ve içecek yerleştirildi. Gwen Kral'ın ve diğerlerinin yemeye başladığını görünce daha fazla dayanamadı. Elini uzattı ve ilk leziz şeyi ağzına attı: Hindistancevizi rendesiyle kaplı bir incir. Bunu çiğnemeye başladığını anda bedeninin güç kazandığını hissetti.

Bu leziz yiyeceğe karşı koyamadan nihayet kendisine hâkim olmadan önce birkaç tane daha yedi.

Gwen bir inleme sesi duyunca, Krohn'u unuttuğu için kendisine kızdı; Krohn sabırla ayaklarının dibinde oturuyordu. Elini indirip ona da bir tane verdi. Krohn bunu olduğu gidi yutup dudaklarını yalayınca, Gwen ona bir tane daha verdi. Sonra, bir tane daha.

Gwen diğerleri gibi yedikçe yedi; lezzetli soslarla kaplı ince dilimlenmiş biftekler ve hayatında daha öncende hiç görmediği birkaç meyve ve sebze yedi. Aldığı her lokmaya karşılık Krohn'a da bir lokma verdi. Hayatında hiç görmediği kadar, hatta bir düğün ziyafetinde bile görmediği kadar yemekler birbiri ardına geliyordu. Gwen o bölgenin bolluğuna hayret etti. Masadan her gülüşme sesleri yükseliyordu, insanlar mutlu ve rahattı ve hep gülüyorlardı.

Daha fazla yiyemeyeceğini hissedince, Gwen başını kaldırdı ve masadakilerin de gayet tok olduğunu gördü. Yanındaki Krohn bile en sonunda doymuş ve ayaklarının dibine kıvrılıp uyuya kalmıştı. En sonunda, çok uzun süreden beri ilk kez arkasına yaslanıp rahatladı. Salona, o kalenin işçiliğine baktı ve güzelliğinden, düzeninden ve şıklığından çok etkilendi. Bazı açılardan, Kraliyet Sarayı'nda gibi hissetti… Ama orası daha görkemliydi.

Karnı tok halde geriye yaslanırken, enerjisinin yavaş yavaş geri geldiğini hissetti. Kral'a ve Kraliçe'ye bakıp minnet hissetti. Onlar olmasaydı, kendisi ve yanındaki herkes o anda çölde açlıktan ölmek üzere olurdu.

"Size ne kadar teşekkür etsem azdır," dedi samimiyetle. "Bizleri hayata döndürdünüz. Tanrı iyiliklerinizin karşılığını versin. Günün birinde, bir şekilde size borcumu ödeyeceğim."

Kral gülümsedi.

“ödedin bile,” dedi o kalın, kükremeyi andıran sesiyle. Konuştuğunu duyan herkes sustu. “Burada olmanız bize şeref verdi ve kutsal misafirperverlik kanununu uygulamamızı sağladı. Dahası, uzaktan akrabamızsınız. Aynı ataları paylaşıyoruz ve aynı kralların ve kraliçelerin soyundan geliyoruz. Hepsinin burada, Yamaç’ta birlikte yiyip içtiği zamanlar oldu. Artık haklarımızın bir arada olma vakti geldi. Ne de olsa, kocaman bir deniz bizi ayırıyor olsa da aynı halkız.”

Gwen hiç öyle düşünmemişti, ama onlara bakarken bunun doğru olduğunu biliyordu; kemik yapıları kendi halkınınkini andırıyordu; görünümleri kendi akrabalarına ve halkına çok benziyordu. Onlar da kendisinden de bir şeyler gördü ve o kadar uzaklarda, dünyanın öteki ucundaki insanlara benzemenin hayret verici olduğunu düşündü. Sanki kocaman yüce bir aile bunca senedir ikiye ayrılmıştı.

Artık karnı tok olduğu ve düzgün düşünebildiği için, Gwendolyn yavaş yavaş etrafına bakınmaya başladı; masadaki diğer kişilere, Kral’ın yanındakilere baktı ve bir şey merak etti.

Kral bunu fark etmiş olmalıydı ki, hafifçe öksürüp konuştu.

“Seni ailemle tanıştırayım,” dedi. “Bu masada dört oğlum ve iki kızım olmak üzere hayatımda en çok gurur duyduğum kişiler olan altı çocuğum oturuyor. Sağındaki en büyük oğlum, muhteşem bir savaşçı ve Lejyonlarımın lideri olan Koldo var. Krallığımı benden o miras alacak.”

Gwendolyn uzun boylu, geniş omuzlu, kaslı, teni kopkoyu, yirmilerinin sonlarında görünen bir genç adamı görünce şaşırdı. Genç adam ona nazikçe gülümsedi ve kusursuz, bembeyaz dişlerini sergiledi; onun da diğerleri gibi kafası dazlaktı, üstünde bir yara izi vardı ve kısa bir sakalı vardı. Tam bir savaşçı ve bir Kral’ın en büyük oğlu gibi gözüküyordu.”

Kraliçem,” dedi kalın ve sert bir sesle. “Sizinle tanışmak büyük şeref.”

Gwen gülümseyip başını salladı.

“O şeref bana ait.”

Gwen Kral’la en büyük çocuğunun farklı ırklardan olmasına şaşırmıştı, ama bununla ilgili bir soru sormasının vakti olmadığını biliyordu.

“Onun yanında, ikinci büyük oğullarım, ikizler Ludvig ve Mardig var,” diye devam etti Kral.

Yirmilerinin başlarında görünen iki adam ona baktıklarında, Gwen ikiz olduklarına hayret etti. Aynı boyda ve genel olarak aynı yapıdaydılar, ama bunlar haricinde birbirlerine benzemiyorlardı. Ludvig daha kaslıydı, daha dik oturuyordu, bir savaşçı havası vardı ve tıpkı diğerleri gibi dazlaktı ve örgülü sarı bir sakalı vardı. Geniş çenesiyle ve sadece ve dürüst suratıyla daha hırpani b,ir görünüme sahipti. Öte yandan, Mardig onu andırıyordu, ama daha inceydi, daha

ufak tefekti, sakalı yoktu ve gür ve koyu renkli saçları vardı. Surat hatları daha inceydi ve erkek kardeşinin aksine güzel bir suratı vardı. Kardeşinin mavi gözlerine karşın kahverengi gözleriyle ona bakıyordu. Gwen o bakışlarda karanlık bir şey hissetti. Neden diğerleri gibi başını tıraş etmediğini merak etti ve sonra sormayı kendisine hatırlattı.

Onun yanında ona sahiplenici bir edayla sarılmış, onun yaşlarında, uzun siyah saçlı ve gözlü bir kadın oturuyordu. Gwen kadının parmağındaki yüzükten onların evli olduğunu tahmin etti.

Ludvig ona saygıyla başını salladı.

“Kraliçem,” dedi güçlü ve saygılı bir sesle.

Mardig’se başını hiç sallamadı.

“Benim kraliçem değilsiniz, o yüzden size öyle hitap etmeyeceğim,” dedi. “Ama buraya hoş geldiniz, yabancı.”

“Mardig!” diye Yamaç Kraliçesi utançla seslendi. Yanakları kızararak çekingen bir tavırla Gwen’e baktı. “Affedersiniz, leydim. Sanırım, oğullarımın hepsi aynı terbiyeden nasibini almamış.”

Gwen neler olduğunu merak etti, ama karışmamaya karar verdi.

“Merak etmeyin, Kraliçem,” dedi. “Buradaki herkes bana nasıl hitap etmek istiyorsa, benim için sorun değil.”

Gerilim dindi ve Gwen içinden Mardig’e karşı dikkatli davranmaya karar verdi. Hissettiği şey hoşuna gitmemişti.

Kral hafifçe öksürdü.

“Diğer yanımda, en büyük kızım Ruth oturuyor. Kendisi diğerleri kadar iyi bir savaşçıdır. Cinsiyeti veya görünümü seni yanıltmasın.”

Gwen on sekiz yaşlarında, uzun boylu ve geniş omuzlu, bakışları güçlü ve bir savaşçıyı andıran, her yerde tanıyabileceği bir ifadeyle ona bakan bir kız gördü. Onun da dazlak olduğunu ve hafif bir zincirli zırh giymiş olduğunu görünce şaşırdı. Güzel olmakla birlikte, hatları biraz erkeksiydi ve Gwen onun kız olduğunu bilmiyor olsaydı, asla tahmin edemezdi.

“Sizinle tanıştığıma çok memnum oldum, kraliçem,” dedi kız kalın, kendinden emin ve güçlü bir sesle. Bir savaşçı gibi konuşuyordu.

Gwen onun samimi birisi olduğunu, bir savaşçı ruhu taşıdığını hissetti ve anında sevdi.

“Ben çok memnun oldum,” dedi etkilenmiş bir halde.

“Onun yanında, en küçük kızım Jasmine var. Sakın yaşı seni yanıltmasın; hepimizden daha bilgedir. Âlimliği Baş Âlim’imi geçer. O kadar ki, sadece onuncu senesinde kral’ın resmi âlimi unvanını aldı.”

Gwendolyn şaşkınlıkla kıza baktı; badem gözlü, kızıl sarı saçlı çok güzel küçük bir kız gördü; gözleri zekâyla parıldıyordu. Gwen onun özel bir yanı

olduğunu hissetti.

“Kraliçem,” dedi kız gülümseyen gözlerle. “MacGil Kraliçelerinin tarihi ilginçtir. Bir ara sizinle paylaşmak isterim.”

Gwen başını salladı ve gülümsemeden edemedi; küçük kız tıpkı Aberthol yaşındaymış gibi konuşuyordu.

“çok sevinirim,” dedi Gwen. Yanında oturmakta olan Aberthol’un huzursuz olduğunu hissetti ve küçük kızı kıskanması ona komik geldi.

“Onun yanında da on dört yaşına yaklaşan en küçük oğlum Kaden var. Krallığımızda savaşçı olacak erkek çocuklar için çok özel bir yaştır. Yakıdan savaşçı görevine çıkıp erkekliğe adım atacak.”

“Ben de ağabeyimin izlediği yoldan gideceğim,” dedi çocuk gururla Gwen’e. Saçları tıraş edilmemişti, kahverengimsiydi ve Gwen acaba oğlanlar erkekliğe adım attıklarında mı saçlarını kazıtıyorlar diye merak etti.

Çocuğun sesindeki cesareti ve kararlığı duyunca, Gwen gülümsedi.

“Eminim ki öyle olacaktır, genç savaşçı”.

“Bunlar çocuklarım…” dedi Kral, ama Kraliçe onun bileğini tutup lafını kesti.

“Başka çocuklarımız da var,” dedi gizemli bir ifadeyle. “Ama bu gece bize katılamıyorlar.”

Gwen şaşırmıştı ve daha fazlasını öğrenmek istiyordu, ama özel hayatlarına burnunu sokmamak için sadece nazikçe başını salladı.

Kral kısacık bir an için önüne baktı ve Gwen onun suratındaki hayla kırıklığını fark etti. Diğer çocukları ve babalarını o denli hayal kırıklığına uğratmak için ne yapmış olabileceklerini düşündü.

“Hepinizle tanışmak benim için büyük bir şeref,” dedi Gwen. “Bizleri aile masanızda ağırladığınız için teşekkürler.”

“Ne de olsa aynı kandan geliyoruz,” dedi Kraliçe. “Hepinizin kendisini vatanında hissetmesini istiyoruz.”

Hizmetliler şarap keseleriyle gelin altın kadehleri doldurdular ve Gwen’in içtiği şarap onu vurdu. Daha sonra tepsi tepsi şekerlemeler, çikolatalar ve türlü lezzetli şeyler getirdiler. Gwen bunları dayanamayıp yerken, hayatında yediği en lezzetli tatlılar olduğunu düşündü.

“Söyler misiniz, Kraliçem,” diye kükredi Kral masadaki herkes gevşerken ve sessizleşmeye başlarken. “Dünyanın ta öteki ucundan bir kraliyet kafilesi nasıl oldu da kendisini burada buldu? Neden topraklarınızdan ayrıldınız?”

Gwendolyn masadaki ve salondaki herkesin ona baktığını ve sessizleştiğini hissetti.

“Oradan ayrılmadık, Kralım,” dedi. “İmparatorluk tarafından sürgüne gitmeye zorlandık. Bildiğimiz ve sevdiğimiz her şeyi yok ettiler.”

Gwen herkesin şaşkınlık ifadesini fark etti ve salonda birden sus pus kesildi.

Kral da hayretle ona baktı.

“Eski kitaplarımız bize Halka’nın bir Kanyon tarafından korunduğunu söyler,” dedi. “O kanyonun üstünde de bir büyülü kalkan olduğunu. Bu kalkanın Halka’yı tüm saldırılardan koruduğu anlatılır.”

Gwen evet der gibi başını salladı.

“O kanla bir zamanlar vardı. Ama artık yok. Yok edildi. Çok daha kuvvetli bir büyü tarafından yok edildi. Babam Kral MacGil’in suikasta uğramasının ardından harekete geçirilen bir dizi olayın bir sonucu.”

Tüm salon hayret dolu sesler çıkardı.

“Kralınız suikasta mı uğradı?” dedi Kral dehşet içinde.

Gwen yine başını salladı.

“Kim tarafından?”

Gwen vereceği yanıta kendisini hazırladı ve utanarak söyledi:

“Ağabeyim tarafından.”

Odadan daha da hayret dolu sesler yükseldi ve kral ve ailesi dehşetle birbirlerine baktılar.

“Suçlarının bedelini ödedi,” dedi Gwen. “İnfaz edildi. Ama bunun bize şu anda bir faydası yok.”

Kral kaşlarını çattı ve bunu düşünürken uzunca bir sessizlik oldu.

“Ya halkınıza ne oldu?” diye sordu.

Gwen gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti, başını eğip hüzünle salladı.

“Hepsi öldü, Kralım,” dedi. En sonunda. “Burada gördükleriniz hariç. Bir de birkaç kişi daha hayatta,” dedi Thorgrin, Reece ve Erec’i düşünerek.

“O kadar muazzam toprakları ve orada yaşayan onca insanı nasıl katlettiler?”

“İlk olarak Andronicus, sonra Romulus tarafından yönetilen ejderhalarla geldiler. Gördükleri her şeyi dümdüz ettiler.”

Gwen içine derin bir nefes çekti.

“Kocam,” dedi, sonra hatasını düzelterek devam etti. “müstakbel kocam bizi savundu. Romulus’un ejderhaları bu sırada öldü ve geriye hiç ejderha kalmadı.”

“müstakbel kocan şimdi, nerede?” diye sordu Kraliçe şefkatli bir sesle.”

Gwen başını eğip, üzgün üzgün salladı. Yanıt vermek istedi, ama boğazı düğümlenmişti.

“Açık denizlerde bir yerde,” dedi. “Çocuğumuzu arıyor.”

Kraliçe hayret dolu bir ses çıkardı ve Gwen kendisini daha fazla tutamadı; ağlamaya başladı, sonra da elini tersiyle gözyaşlarını hemen sildi.

“Özür dilerim, kralım,” dedi. “Thorgrin’in ve Guwayne’in güvende olduklarını bilmedikçe asla içim rahat etmeyecek.”

“Onları bulmanın yolları var,” dedi Kral.

Gwen umutla ona baktı.

“Nasıl?” dedi çaresizlik içinde.

“Bir kâhinim var. Belki Thorgrin’i senin için bulabilir.”

Gwen’in kalbi sevinçle doldu ve umutlanmaya başladı.

“Bunun için her şeyi veririm, Kralım,” dedi.

Kral başını salladı.

“Olmuş bil. Şafak vaktinde, ona talimatlarımı vereceğim.”

“Dilediğiniz kadar bizimle yaşayabilirsiniz,” dedi Kraliçe. “Bir gün, ya da bir ömür boyu. Halkımıza dilediğiniz gibi katılabilirsiniz. Senin ve halkın için burada büyük roller söz konusu olabilir. Sizin bize, bizim de size ihtiyacımız var.”

Gwen minnetle başını salladı.

“Çok güzel ve cömert bir teklif, leydim,” dedi. “Halka’ya geri dönmek, yeniden inşa etmek, anavatanımı tekrar görmek ve küllerden yenide yaratmak isterdim. Hepimiz isterdik. Ama bu artık bir hayalden ibaret.”

“İmparatorluklar bundan çok daha basit hayaller üstüne kurulmuştur,” dedi kral.

“Gitmek istiyorsa, bırakın da girsin,” dedi meşum bir ses.

Gwendolyn Kral’ın ikiz oğullarından Mardig’in hiç de hoş olmayan bir dikkatle ona baktığını fark etti. Karısı da bir o kadar karanlık bir ifadeye sahipti.

“Aslında, hepsinin gitmesi gerek,” dedi Mardig. “Çölde İmparatorluğu doğrudan bize getirecek gayet bariz bir iz bıraktılar. Çökmemize neden olacaklar.”

“Diline hâkim ol!” dedi Kraliçe. “Onlar aileden.”

“Bizim ailemiz değiller!” dedi Mardig. “Aynı ataları paylaşıyor olabiliriz. Ama bu yüzyıllar önceydi.”

“Benim huzurumda saygılı konuşacaksın, oğlum,” dedi Kral. “Davranışların bana yansıyor… Yabancılara böyle davranmayız.”

Mardig kızarıp sustu.

Kral Gwendolyn’e döndü.

“Affedersin,” dedi. “Oğlum bazen düşüncesizlik edebiliyor. Dinlemesi gereken yerde konuşuyor.”

Kral iç çekti ve Gwen salonun ona baktığını hissetti.

“Ama doğruyu söylüyor, lordum,” dedi birisi.

Gwen o yöne bakınca, salonun en uç kısmında savaşçılarla dolu bir masadan birisinin konuştuğunu gördü.

“İmparatorluk peşlerinden gelebilir.”

“onları tekrar çöle atmak bunu engellemez,” diye seslendi bir başka asker bir diğer köşeden.

“Engelleyebilir,” dedi Mardig.

Kral oradaki en otoriter kişi olarak yavaşça ayağa kalktı ve herkes ona baktı.

“Bıraktıkları izlerin bizi tehlikeye sokabileceği doğru,” dedi ağır ağır sesinde bir kararlılıkla. Konuyu kapatmak istiyormuş gibiydi. “Ama bizler yabancıları tehlikeye atmayız. Asla.”

Son söz Kral’ın emriyle böylece söylenmiş oldu. Gwen onarla karşı çıkanların sus pus kesildiklerini gördü. Kral’a kelimelerle ifade edemeyeceği kadar minnettardı.

“İzleri hallederiz. Şafak vaktinde, Yamacın ve kum duvarının ardına bir keşif görevi düzenleyeceğim ve izleri silmelerini isteyeceğim.”

Salonda hayret dolu sesler yükseldi. Gwen bunun son derece tehlikeli bir öneri olduğunu fark etti. Orada bulunmasının o denli karmaşa yaratmasına çok üzüldü.

“Ben gönüllü olarak gitmem isterim, baba,” dedi Kral’ın ikizlerinden büyük olan Ludvig.

“Ben de gitmek istiyorum, baba,” dedi en büyük oğlu Koldo.

“Baba, ben de gitmek istiyorum,” dedi ergen oğlu Kaden.

“Ben de,” dedi en büyük kızı Ruth.

Gwen gönüllü olmayan tek kişinin orada sessizce oturmuş, yanakları kızarmış olan Mardig olduğunu fark etti.

Kral tamam der gibi başını salladı.

“Bu kadar cesur kızlarım ve oğullarım olduğu için çok şanslıyım,” dedi. “Tamam, hepiniz gidebilirsiniz. Ayrıca, hepiniz bana geri döndüğünüzden emin olun.”

“Ben de gönüllüyüm,” dedi Gwendolyn’in yanında oturan Kendrick.

Herkes bir yabancının da onarla katılmak istemesine boş bulunarak sessizce ona baktı.

“Ben de,” dedi Brandt.

“Ben de,” dedi Atme.

Geriye kalan bütün Gümüş askerleri de kalkınca, Gwen hem onlarla gurur duydu, hem de endişelendi.

Kral bunu biraz düşündükten sonra, ciddi bir ifadeyle başını salladı.

“Burada yabancı olduğunuz halde, size yiğitlik ve şeref fırsatını vereceğim. Kalpleriniz savaşçı kalbi ve kalpten gönüllü oldunuz. Bunun tehlikeli bir görev olacağını bilmeniz gerek. Kum duvarının ardına daha önce hiç geçmedik. Bazılarınız asla geri dönemeyebilirsiniz.”

“Bu görev için canımı verebilirim,” dedi Kendrick gururla. “Ne de olsa, tehlikede olan sizin krallığınız ve bizim yüzümüzden tehlikeye girdi.”

Kral onun gözlerinin içine baktıktan sonra tamam der gibi başını salladı.

“Kralım, vatanımızda Kendrick Gümüş’ün, en elit şövalyelerimizin lideriydi. Savaşta ondan daha iyisi, adamlarına daha iyi komutanlık yapan kimse yoktur. Her yerde büyük bir lider olarak bilinir. Bunu sırf ağabeyim diye söylemiyorum,” dedi Gwen.

Kral Kendrick’e uzun uzun dikkatle baktıktan sonra başını salladı.

“O halde, Kendrick yarın adamlarımın yarısına sen liderlik edeceksin. Buna hazır olun!” diye bağırdı Kral. “Yarın yola çıkılıyor!”

“HALKA’YA!” diye kükredi Kral kadehini kaldırarak.

“HALKA’YA!” dedi salondaki yüzlerce savaşçı.

Gwen etrafındaki sevgiyi, onayı ve kabullenmeyi hissedebiliyordu ve uzunca bir süredir ilk kez tüm bu muhteşem şövalyelerin yanında evinde olduğunu hissediyordu.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Godfrey yanında Akorth, Fulton, Merek ve Ario'yla birlikte mermerden ve altından inşa edilmiş sarayın büyük salonunda kendisini Silis olarak ve yanındakileri tanıtan gizemli Finialı kadının ardında adımları yankılanırken yürüyordu. Silis onları Volusia'nın diğer tarafındaki o muhteşem yere eşlik ettikten sonra içeri sokmuş ve odadan odaya geçirmişti. Godfrey hala onun kim olduğunu, ne istediğini veya neden onları öldürtmediğini bilmiyordu, ama ona soru soracak durumda değildi. Silis'in adamları onlara eşlik ediyordu, ama Godfrey sanki buna itiraz etseler bir bedel ödeyeceklermiş gibi hissediyordu. Hayatta olduğu, özellikle de bu kadının akrabalarını öldürdüğü ve mücevherlerini aldıkları için şükretmesi gerektiğini biliyordu.

Kocaman ve kıvrılarak yukarı ilerleyen mermer merdivenlerden çıktılar, sonra sarayın etrafını saran bir dizi mermer kemerden ve süslü korkuluktan üst kattaki uzun terasa çıktılar. Burası şehre bakıyordu ve yukarı çıkarlarken, Godfrey nefes kesici manzaranın farkındaydı. Özenli sokakları, bunları kesen sokakları, hemen dibindeki okyanusla birlikte çok güzel bir şehirdi. Her şey ışıldıyor ve zenginlik akıyordu. Godfrey o şehir canavarlar tarafından yönetilmesiydi, sokakları masumların kanlarıyla lekelenmesiydi acaba yaşmak için muhteşem bir yer olur muydu diye düşündü. Kölelik üzerine kurulmuş o kültürün ikilemi buydu.

Godfrey yürürlerken nereye götürüldüklerini, o kadına güvenip güvenemeyeceklerini merak etti. Bir kez daha, tuhaf bir biçimde kendisini bir Finialıya güvenirken buldu. Ama bu sefer farklıydı. Kadının samimi, diğerlerinden çok farklı bir havası vardı… Ne de olsa, onu ilk gördüğü yerde öldürebilirdi. Anlamadığı bir nedenden dolayı, Silis onun hayatta kalmasını istiyordu.

Nefes kesici, saf altından inşa edilmiş ve karaya çarpan okyanus dalgalarının tam altında bulunan bir terasa vardılar. Godfrey ve diğerlerinin karşılarında duran muhteşem koltuklara oturmaları işaret edildi.

Godfrey ve arkadaşları kırmızı kadife minderlere çöktüklerinde kendilerini hiçbir yerde o kadar rahat hissetmediklerini düşündüler. Bu arada, üstünde leziz yiyecekler bulunan bir gümüş tepsiyle geldiler. Godfrey yiyeceklerden birini alıp temkinle incelerken, Silis karşısına oturdu ve gülümseyerek ona baktı.

"Merak etme," dedi. "Seni öldürmek isteseydim, bunu yapmanın daha ilginç yollarına başvururdum."

Godfrey onun haklı olduğunu fark edince, yiyeceği yedi ve ne kadar lezzetli olduğuna inanamadı. Yumuşak, tatlı ve tadı çikolataya benzer bir şeydi ama daha hafifti. Godfrey ne kadar aç olduğunu anlayınca birkaç tane daha yedi; yanında oturmakta olan Akorth ve Fulton ağızlarına bunlardan doldurup avuçladılar. Ama Merek ve Ario daha temkinli davranıp hiçbir şey yemediler ve orada tetikte ciddi bir ifadeyle oturmaya devam ettiler.

Silis tüm bunları gülümseyerek izledi.

“Bizi neden öldürmediniz?” diye sordu Merek.

Silis gülümsemeye devam ederek ona baktı.

“Kesinlikle sizi sevdiğim için değil. Ya da sizi veya adamlarınızı önemsediğim için.”

Silis geriye yaslanıp iç çekerken, bir hizmetçi ona bir kadeh şarap getirdi.

“Zamanlamanız harika olduğu için öldürmedim. Ayrıca, planlarıma uyuyorsunuz. Şehrin diğer yakasında sarayını ziyaret ettiğiniz Finialı kuzenlerimden nefret ederim. Her zaman bu şehrin en güçlüleri olmuşlardır ve paylaşmayı sevmezler. Onları öldürerek bana büyük bir iyilik yaptınız. Aslında, bunu kendim yapmayı planlıyordum, ama istediğim gibi bir fırsat elime geçmemişti.”

Godfrey şaşkınlıkla bunları dinlerken, parçalar yerine oturmaya başladı.

“Bunu katil olduğumuz için yapmadık,” dedi. “İntikam almak için, halkımıza yapılanların öcünü almak için yaptık.”

Silis iç çekti.

“Evet, bunu biliyorum. Çok yazık. Sözünün eri olmayanları hiç sevmem ve kuzenlerim bu konuda ustaydı. Yaptıkları şerefsiz bir davranıştı ve bu davranış Finialıların ismini lekeliyor. Buna izin veremeyiz. Hayır, kesinlikle veremeyiz.”

Sili susup onları inceledi; bir şeyler düşünüyor gibiydi. Uzunca bir süre onlara baktı, sandalyesinde geriye yaslandı ve Godfrey onun bir şeyi dikkatle düşündüğünü anladı. En sonunda, Silis öne eğildi.

“Finialılar muhteşem bir ırktır; burada, İmparatorlukta binlerce senedir İmparatorluk ırkından olmadığımız halde hayatta kaldık. Evet, hayatta kaldık, ama bazen hilekârlıkla, çoğu zamansa şerefimizle bunu başardık.”

Godfrey ona dikkatle bakınca, gözlerindeki samimiyeti gördü.

“Size inanıyorum,” dedi. “Kuzenlerinize rağmen inanıyorum. Kesinlikle onların yaptıklarını telafi ediyorsunuz. Asıl anlamadığım şey bizden ne istediğiniz… Pis işinizi biz yaptığımız için bizi tebrik etmekten başka tabii.”

“Bize ciddi ciddi teşekkür etmek istiyorsanız, bizi serbest bırakırsınız,” diye araya girdi Merek.

Silis gülümseyip adamlarına bir işaret verdi; adamlar kapıda nöbet tuttukları yerden çekildiler.

“Gidin o zaman,” dedi sakince. “Özgürsünüz.”

Godfrey ve arkadaşları şüpheyle ona baktılar.

“Öylece gidelim mi?” diye sordu Ario.

Silis evet der gibi başını salladı.

“Sarayımızın hemen ardında şehir kapıları var. Oradan çıkıp gidin: Size söz veriyorum ki sizi durdurmayacağım.”

“Bunu daha önce de duyduk,” dedi Merek. “Bizi durdurmayacaksınız… Ama yolu yarıladığımızda sırtımıza bıçak saplayacaksınız.”

Silis güldü.

“Etrafınıza bakın,” dedi. “Hançerli ve kılıçlı iki düzine adam var. Öte yandan, sizler silahsızsınız… Dahası,” dedi gülümseyerek tıkınmakta olan Akorth’a ve Fulton’a bakıp “savaşacak durumda olduğunuz da söylenemez. Sizi öldürmek isteseydim, neden çıkmanızı bekleyeyim? Hemen burada aynı şeyi yapabilirim.”

Terasa derin bir sessizlik çöktü ve Godfrey tereddütle ona bakıp doğruyu söylüyor mu diye düşündü.

“Gerçekten de gidebilir miyiz?” diye sordu.

Silis gülümsedi.

“Elini kolunuzu sallaya sallaya gidebilirsiniz.”

Godfrey ve arkadaşları şaşkınlıkla birbirlerine baktılar; Godfrey ona inanıyordu. Tuhaf bir biçimde, özgür kalına ne yapacağını bilemiyordu.

“O kapılardan çıkıp gitmek istiyorsanız, hemen gidin. Ama şunu bilin ki dışarıda sizi bekleyen sıcak bir yuva yok. Çöl bir hiçlikten ibaret. Halkınız öldü. Geri dönecek bir kötünüz yok. Buradan giderseniz, öğleye kadar ya ölmüş olursunuz… Ya da bir köle tüccarı sizi yakalar.”

Godfrey gözlerini kısıp ona baktı.

“O halde, ne yapmamızı öneriyorsunuz?” diye sordu.

Silis gülümsedi.

“Size burada, kendi kalemde bir yer teklif ediyorum. Teşekkür olarak kabul edin.”

“İyi de bunu neden yapıyorsunuz?”

Silis iç çekti.

“Hepinize güvenebilirim,” dedi. “Sizin gibiler her gün karşıma çıkmıyor. Sizler İmparatorluktan değilsiniz, Finialı değilsiniz ve ortak bir çıkarımız var. Birlikte diğer Finialıları alt edebiliriz. Böylece, ben de ailemizin bize ait olan yönetim hakkını yeniden ele geçirebilirim. Ben de özgür olmak istiyorum, kuzenlerime bağlı olmak istemiyorum. İmparatorluğa da öyle. Ortak bir hedefimiz var: Volusia’yı özgür kılmak. Bir isyan başlatmak. Halkınız bu uğurda öldü. Ben de bu amaca hizmet etmeye hazırım.”

Silis iç çekip dikkatle onlara baktı.

“İnanılmaz bir hayatta kalma becerisine sahipsiniz. Beni son derece etkileyen bir kurnazlığa ve bilgiye sahipsiniz. Dışarıdan bakıldığında öyle görünmemeniz daha da değerli. Sizi söz ettiğim amacı ilerletmek için kullanabilirim.”

Godfrey diğerlerine bakınca, Merek ve Ario’nun tamam der gibi kafa salladıklarını gördü. Öne eğildi.

“Ne yapmamızı istiyorsunuz?”

Silis gülümsedi.

“Liste çok uzun. Bir şehri ele geçirmek zordur. Ama sanıyorum en acil konu arkadaşlarınıza, köle olarak hayatta kalanlara yapılanların öcünü almak.”

Godfrey’in kalbi duracak gibi oldu.

“Hayatta kalanlar mı?”

Silis şaşkınlıkla ona baktı.

“Haberiniz yok muydu? Arkadaşınız, lider… Darius. Birkaç kişiyle birlikte hayatta. Ama uzun süre hayatta kalamayabilir. Onu bir gladyatör olarak savaşması için arenaya götürdüler. Bu, kimsenin kazanamayacağı bir dövüştür. Tabii, bizler bunu değiştiremezsek.”

Godfrey’in yüreği umutla doldu; nihayet, yanlışları düzeltecek, Darius’a ve diğerlerine yaptıklarını telafi edecek bir fırsat çıkmıştı. Birden yeni bir hedefi başarma hissiyle doldu.

“Nasıl?” diye sordu.

Silis’in suratında kocaman bir gülümseme belirdi.

“Bir savaşı kazanmanın birçok yolu var, dostum.”

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Darius başını ellerinin arasına almış, dirseklerini dizlerine dayamış perişan bir halde gladyatörlerin tutulduğu ufak taş hücrede oturuyordu. Hayatında hiç o kadar yalnız ve terk edilmiş hissetmemişti. Kesinlikle hayatının en dibe vurduğu zamanı yaşıyordu.

Bedenindeki bütün kaslar ağrıyordu, ama onu en çok endişelendiren şey bu değildi; gözlerini yumdu, başını sallayıp o günkü karşılaşmalarda olanları aklından çıkarmaya çalıştı. Tekrar tekrar Desmond'la Luzi'nin ve diğer çocukların öldürüldüğünü, Raj'ın yaralandığını görüyordu. Zaferi değil, sadece ölümleri ve acıları görüyordu. En yakın, sonsuza dek yaşayacağını düşündüğü iki genç bir günde ölmüştü. Üçüncüsü de ölümcül bir yara almıştı. Zihnine son derece derin kazınan bu görüntüler bir türlü gitmek bilmiyordu.

Darius kızarmış gözlerle ufak hücreye baktı ve onunla birlikte orada kalan iki gence baktı: Yan yatmış yaralarıyla ilgilenen Raj ve garip bir biçimde bir türlü ölmeyen Drok. Darius bir şekilde tekrar dövüşmeye zorlanacaklarını ve ertesi günkü dövüşün en kötüsü olacağını biliyordu. Üçü de ölecekti. Bunun hemen olmasını istiyordu.

Ama Darius da diğerleri gibi öylesine yıpranmıştı ki, tekrar dövüşmek bir kenara kılını dahi kıpırdatabilecek güce sahip değildi. Morg'un ilk gün hepsinin öleceğini, buna hazırlıklı olmaları gerektiğini söylediğinde doğruyu söylemiş olduğunu anlıyordu. Ama insan kendisini ölüme nasıl hazırlardı?

Darius yorgun bir halde açılan demir kapıya döndü ve Morg'un bu sefer muhafızsız tek başına içeri girdiğini gördü. Onların direnmeyecek kadar yıpranmış ve yaralı olduklarını biliyordu.

Ellerini beline koyup kendinden emin bir gülümsemeyle onlara baktı.

"Kazanamayacağınızı biliyorsunuz," dedi dikkatle Darius'a bakarak.

Darius başını ellerinin arasına aldı, acısını hafifletmeye ve Morg'un ve her şeyin silinmesine çalıştı.

"Teklifimi kabul etmediniz."

Darius başını kaldırmadı; yanıt veremeyeceği kadar yorgundu.

"Dövüşlerin son gününde gladyatörlerin hiçbiri hayatta kalmadı. Bir tanesi bile. Burada olduğumdan beri bu ilk kez oluyor."

Nihayet, Darius başını kaldırdı.

"Ölümden korkmuyorum," dedi buz gibi ve sert bir sesle. Susuzluktan sesi çatlamıştı. "Sadece şerefsiz bir hayattan korkarım."

Morg bunun kendisine edilen bir laf olduğunu anlayınca sırıttı.

“Ama bu durumdan hala kurtulabilirsin,” dedi. “Tek yapman gereken teklifimi kabul etmen. Kendi arenanda dövüşmeye razı gelirsen, hayatınız bağışlanır. Diğerlerinin öleceğini kabul et. Drok’tan zaten nefret ediyorsun. Arkadaşın Raj’a bak; şu anda ölmek üzere.”

Darius suratını buruşturdu.

“Ama henüz ölmedi,” dedi. “Yaşadığı müddetçe onun yanında olacağım.”

Morg kaşlarını çattı.

“Aptalın tekisin. Şerefin seni diri diri yiyecek ve seninle birlikte mezara girecek.”

Darius biraz gülümsemeyi başardı.

“Bunu aska anlayamazsın. Bu dünyadaki hayalim sadece hayatta kalmak değil, şerefimle ve yiğitlikle yaşamak ve savaşmak; ölümsüz olsaydım, kaybedecek hiçbir şeyim olmazdı ve bunların benim için hiçbir anlamı olmazdı. Hayalim sadece ölümlü olduğum için gerçekleşiyor. Feda edecek ve kaybedecek bir şeyim var. Bu yüzden bu denli şerefli. Hayalim ölümlülerin bir hayali.”

Morg suratını ekşitti.

“Öleceksin.”

“Sadece ödlekler ölür,” dedi Darius. “Yiğitler dünyada yaşarlar.”

Morg öfkeyle ona baktı. Diyecek başka bir şey bulamadığı için de hışımla çıktı ve demir kapıyı ardından çarparak Darius’u hiç hissetmediği kadar yalnız bıraktı.

*

Darius gece boyunca inleyen ve omzunu tutan arkadaşı Raj’ın yanından ayrılmadı. İrin toplamış yarasının kötü olduğunu bilmek için buna bakmasına gerek yoktu; arkadaşı hayatta kalamazdı. Raj orada acıyla gözlerini sıkarak yatarken, yarasının üstüne konan sinekleri bile kovacak gücü yoktu.

Darius geriye kalan son arkadaşının gözlerinin ışığının sönmeye başladığını gördü ve büyük bir acı hissetti. Arkadaşlarının arasında en kendinden emin, en cesur, Darius’un asla ölmeyeceğinden emin olduğu kişi de kaçınılmaz ölüme doğru ilerliyordu.

“İyi olacaksın,” dedi Darius omzunu sıkıp arkadaşı defalarca inledikten sonra.

Raj başını salladı.

“Hiç yalan söylemeyi beceremememişsindir,” dedi.

Darius kaşlarını çattı.

“Asla ölmene izin vermem.”

Raj suratını sıktı.

“Dostum, bunu sen bile engelleyemezsin.”

Darius omuzlarını silkti.

“Geriye son bir dövüş kaldı. Bunu birlikte yapacağız. Birlikte öleceğiz.”

“Savaşamam. Artık imkânsız. Ölü bir ağırlık gibi sana zincirleneceğim. Beni geride bırak. Ölmeme izin ver. Kendini kurtar.”

Darius başını salladı.

“Hiçbir kişi geride kalmayacak,” dedi ısrarla. “Şimdi olmaz. Asla olmaz.”

Raj onun ne kadar inatçı olduğunu bildiğinden başını salladı.

“Halime baksana. Ayağa bile kalkamıyorum,” dedi Raj.

Darius gülümsedi.

“O halde, yanında diz çökerim ve birlikte savaşırız.”

Raj uzanıp elini tuttu.

“Sen kardeşimsin, Darius. Bunu her zamankinden çok kanıtladın. Ama benim için ölme. Buna değmez.”

Darius kararlılıkla gözlerine baktı.

“Kendin söyledin,” dedi. “*Kardeşinim*. Her zaman bir erkek kardeşim olsun istemişimdir ve bu sözcüğün benim için anlamı çok büyük. Kardeşler birbirlerini terk etmezler ve geride bırakmazlar. Bir kardeş olmanın anlamı budur. Kardeşler bu tür zamanlar için yaratılmıştır. Ölüm bile onların önüne geçemez.”

Raj sessizleşti, uzunca süre güçlükle nefes aldı ve en sonunda iç çekerek Darius'un elini tutup başını salladı.

“Pekâlâ, kardeşim. Hayatta kalırsak, yarın elimizden geldiğince düşman öldürürüz. Birlikte savaşarak ölürüz.”

OTUZUNCU BÖLÜM

Volusia başkentin devasa boyutlardaki, otuz metre uzunluğundaki altın ve kemerli kapılarının önünde duruyordu; başkentle onu yok etmek isteyen İmparatorluk askerleri birlikleri arasındaki tek şey bu kapılardı. Uzanıp kapının ince süslerini hafifçe okşadı ve işçiliğe hayranlıkla baktı. Bu saf altın kapıların süslenmesinin yüz adam tarafından yüz sene yapıldığını okuduğunu hatırlıyordu. Bunlar asla aşılamamış olan kapılardı.

"Endişelenmeyin, Tanrıça," dedi ordularının komutanı Gibvin. "Kapılar dayanacak."

Volusia dönüp generallerinden ve danışmanlarından oluşan gruba baktı ve aklından geçenleri bilmediklerine hayret etti. Asla anlamayacakları şey onun orada kaderini gördüğüydü. Bu, onun için bir vizyona dönüşmüştü. Dahası, bunu gerçekleştirmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı.

"Bir milyon adamdan korkacağımı mı sanıyorsun?" dedi gülümseyerek.

Adam şaşkınlıkla ona baktı.

"O halde, neden buraya geldik, Tanrıça?" diye sordu bir danışman.

Volusia soğukkanlılıkla adamlara baktı ve emri vermeye hazır hissetti.

"Kapıları açın," dedi sakin sakin.

Danışmanları ona aklını yitirmiş gibi baktılar.

"*Açalım* mı?" dedi komutanı.

Volusia yanıt olarak buz gibi bir ifadeyle baktı ve adamları ona emrini tekrarlatmamaları gerektiğini biliyorlardı. Suratlarına panik ifadesinin yayılışını izledi.

"Bu kapıları açarsak, ordu içeri akın edecek," dedi Gibvin. Bunu bekliyorlar. Şehri kaybedeceğiz. Çabalarımız boşa gidecek."

Volusia başını salladı.

"Beni sorgulamayın. Kendiniz için de korkmayın. Ben kapıların arasından geçtikten sonra kapıları kapatacaksınız."

"Ardınızdan kapatmak mı? Orada tek başınıza ordunun karşısında kalacaksınız. Ölüme gideceksiniz."

Volusia hafifçe gülümsedi.

"Hala anlamıyorsunuz. Ben bir tanrıçayım… Tanrıçalar ölemez."

Kapıların orada dikilmiş dikkatle ona bakan muhafızlara baktı ve adamları korku dolu ifadelerle o kocaman altın kolları çevirmeye başladılar. Etrafı gıcırtı

sesleri kaplarken, altın kapılar ağır ağır, her seferinde bir ayak kadar açılmaya başladı.

Kapılar açılırken, batmakta olan güneşin turuncu ışıkları içeri doldu, Volusia'yı aydınlattı ve ona gerçek bir tanrıça görünümü verdi. Kapılar sadece iki ayak kadar, onun geçebileceği kadar açıldı.

Volusia yavaşça aralarından geçti, omuzları kapıların kenarına sürtündü ve şehirden çıkarak geride bıraktı. Çıplak ayakları artık açık çölün kızgın kumlarına değiyordu.

Ardında kapıların kapanmaya başladığını hissetti ve bir saniye sonra ardından kapanan kapıların derin metal sesini duydu ve zeminin sallandığını hissetti. Artık geri dönüş olmadığını biliyordu. Artık gerçekten de orada yalnızdı ve istediği şey buydu.

Volusia birbiri ardına adımlar atarken, karşısında kocaman İmparatorluk ordusunun etrafa yayılmış lejyonlarını, ufku bir karınca sürüsü gibi kapladığını, herkesin onu görüp şaşırdığını ve karşısına çıkmaya hazırlandığını gördü.

Askerler tüm güçleriyle müthiş bir gök gürültüsü gibi ona hücum ettiler. Onlara İmparatorluğun kapkara giysileriyle Yediler Şövalyeleri oldukları belli olan yeni lejyonlar da katılmıştı; bunlar başkenti yıkmak için gelmiş yeni destek birlikleriydi.

Volusia gülümsedi. Yediler şövalyeleri hediyesinden pek hoşlanmamış olmalıydı.

Volusia bütün sabahı orduların toplanışını, Yedilerin adamlarının onlara katılışını izleyerek geçirmişti. Yediler Şövalyeleri tarafından getirilen kuşatma silahlarının hepsini görmüştü: mancınıklar, şahmerdanlar, ufku tamamıyla kaplayan ve başkentin yok edilmesi için getirtilmiş savaş aletleri… Volusia başkentin yol edilmesinin an meselesi olduğunu anladı. Öylece oturup beklemeyecekti. Hayır, kendisi asla savunmaya geçmezdi. Her zaman saldıran taraf olurdu.

Saldıracaktı da… Bunu tek başına yapması gerekse bile.

Volusia hiç korkmadan, bir kadın ve bir tanrıça olarak bir orduya karşı yürüdü. Attığı her adımla birlikte, kaderine doğru yürüdüğünü biliyordu. Yenilmez hissediyordu. Gerçek bir tanrıça gibi hissediyordu. Dünyada hiç kimse onu durduramamıştı ve bunu doğduğu günden beri biliyordu. Kendi annesi bile bunu başaramamıştı. Ta İmparatorluk başkentine kadar gelmişti ve o noktada duramazdı. Güce sahip olmak için bunun elde edilmesi, daha da önemlisi bunun korunması gerektiğini biliyordu. Onun savaşlarını savaşmak başkalarına ihtiyacı yoktu. Gereken tek gücün kendi gücü olduğunu biliyordu.

Volusia muazzam gürültüyü duydu, toz bulutların ona yetiştiğini hissetti. Ordu büyük bir hızla saldırıyordu ve sadece birkaç yüz metre ötedeydi. Askerler

saldırdılar ve ufuk tamamıyla iri atlarla, Raziflerle, zertalarla, fillerle kaplandı. Bunlar akla hayale gelebilecek her türlü silahı taşıyordu ve ödüllerine doğru hızla ilerlerken feci savaş çığlıkları atıyorlardı. Volusia suratlarını, onu gördükleri ve lideri tek başına o açık alanda öldürme fırsatı buldukları için salyalar akıttıklarını görebiliyordu. Adeta mümkün olmayacak kadar iyi bir manzaraymış gibi geliyorlardı. Hepsi onun pes ettiğini, şartları konuşmak için dışarı çıktığını veya intihar etmeye kalkıştığını düşünüyor olmalıydı.

Ama onun başka planları vardı. Daha iyi planları vardı.

Ordu büyük bir hızla giderek yaklaştı ve yüz metre ötede hız kazandı. Volusia zırhların birbirine çarpıp çınladığını duydu, ter kokusunu hissetti ve adamların kana susamış ifadelerini gördü. Bazıları ilerlediği halde, tek bir ordu olarak yalnız bir kadına doğru gittiği halde korkuyor gibiydi. Zeki olanlar onun farklı bir yanı olduğunu, tek başına bir orduya karşı orada duruyorsa, korkulacak bir yanı olduğunu anlamış gibiydi.

Volusia onlara günlerini göstermeye hazırdı.

Gözlerini yumdu ve kollarını göğe kaldırdı. Giderek daha da ağır ağır yukarı kaldırdı.

O bunu yaparken, adeta milyon tane çekirge yeraltından çıkıyormuş gibi muazzam bir gümbürtü koptu. Ses giderek daha da arttı ve Volusia'nın etrafındaki zemin çatlamaya ve patlamaya başladı. İlk olarak bir pençe belirdi ve yerdeki çatlaktan yukarı çıktı. Sonra, bir tane daha.

Bunun ardından bir tane daha çıktı.

Binlerce ufak yaratık, kapkara kanatlı çirkin yaratık topraktan çıkmaya koyuldu. Yapış yapış sırt pulları, uzun sivri tırnakları, en cesur savaşçının kalbine korku salacak bir ses çıkararak vızıldayan kanatları vardı. Yaratıklar ölümden geri döndükleri için iri ve turuncu renkli ve kana susamış gözlerini kırpıştırdılar.

Volusia kollarını daha da yukarı kaldırdı ve ölümden geri dönen yaratıkları topraktan çıkıp göğe yükseldi; tam güneşler batarken göğü kapkara yaptılar. Volusia onlara yön gösterince, yaratıklar öne atıldı ve onu öldürmek için hızla yaklaşan orduya saldırdı.

İlk yaratık ilk askere vardı, çenesini açtı ve jilet gibi keskin dişlerini gösterip bunları adamın boğazına saplayarak onu anında öldürdü. İlk ölüm çığlığı böylece duyuldu.

Sonra, bir diğeri saldırdı.

Sonra bir tanesi daha.

Çok geçmeden, gökyüzü bir milyon kapkara yaratığın cıyaklamalarıyla kaplandı; kana karşı tükenmez açlıklarıyla, oldukları yerde düşüp ölen askerlerin

çığlıklarıyla her yer inledi. Volusia bunu izlerken gülmeye başladı. Kendisi için gördüğü kader buydu.

Onu tek başlarına öldüreceklerini düşündükleri için ne kadar aptallardı. Ne de olsa, karşısındaki sadece bir orduydu.

Kendisiyse bir tanrıçaydı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Kendrick Yamacın tepesinde bir düzine kadar diğer şövalyeyle duruyordu; aralarında Brandt, Atme, yarım düzine Gümüş askeri de vardı ve birlikte karşılarındaki çöl alanına bakıyorlardı. Hepsi platformun üstündeydi ve büyük kollar dönüp halatlar gıcırdarken ve gıdım gıdım Büyük Hiçliğin diğer tarafına indirilişlerini izliyorlardı.

Kendrick tekrar orada olduğuna inanamıyordu, ama bir gün sonra neredeyse öldüğü, canını zor kurtardığı yere geri dönmüştü. Zırh içinde olduğuna, çöl güneşlerinin altında adamlarına katılmış yeni şövalyelerle birlikte olduğuna inanamıyordu. Bunlar suratlarını ve isimlerini yeni tanıdığı kişilerdi. Hala tam olarak iyileşmediğini ve zorlu yolculuktan biraz güçsüz durumda olduğunu biliyordu, ama Yamacın güvenliği için geride bıraktıkları izleri silme görevine gitmek zorunda olduğunu hissetmişti. Şerefi onu buna zorluyordu ve şerefi söz konusu olduğunda asla hayır diyemiyordu.

Kendrick aşağı indirilirlerken çorak bölgeye baktı; güneşler çoktan etkilerini hissettirmeye başlamıştı; ileride dönen kocaman kum duvarını görünce, bunun ardına geçer geçmez düşmanca bir hiçlik dünyasıyla karşılaşacaklarını biliyordu. Yeni kılıcını daha sıkıca tuttu ve bir geri dönüş yolu bulabileceklerini umdu. O çölde bir kez daha uzun süre kalacağını düşünmek istemiyordu.

Yeni adamlarına, Yamacın o şövalyeleri, emri altında olan bir düzine adama profesyonel bir savaşçı gözüyle baktı. Hepsi iyi askerlere benziyorlardı; zırhları ve silahları iyiydi ve bakımlıydı. Hepsi de onun o çok iyi bildiği, çok az şeyden korkan adamların azılı görünümüne sahipti. Bu şövalyelerin birbirleriyle yakın dostlar gibi şakalaştıklarını ve bir ömür boyunca arkadaş olduklarını görebiliyordu. Kendrick kendisini dışlanmış gibi hissetmeden edemedi; bu, onun için komik bir histi, çünkü tüm hayatı boyunca tanıdığı bir savaşçı kardeşliğinin ortasında yaşamıştı. Herkesin ona soğuk davranması, adeta orada değilmiş gibi davranması da durumu düzeltmiyordu; belli ki bir yabancının gruplarına katılmasına izin verildiği ve bir şekilde onlara emir vereceği için gücenmişlerdi. Hepsi ellerini bellerine koymuş, sırtlarını ona dönmüş yan yana duruyor, onu ve adamlarını görmezden geliyordu.

Kendrick bunu anlayabiliyordu… Kendisi de olsa yabancı bir askerin ona emir vermesini hoş bulmayabilirdi ve bu pozisyonu kendisi istememişti. Sadece Kral’a geride bıraktıkları izleri silebilmek için gönüllü olduğunu söylemişti.

Giderek aşağı indirilirlerken, Kendrick aradaki buzları eritmenin, hoşnutsuzluk hislerini dile getirmenin ve aradaki gerilim büyümeden önce bunu çözmenin daha iyi olacağına karar vermişti.

Öne çıkıp adamlara döndü.

“Başınızda yabancı bir komutan olmasına neden tereddüt ettiğinizi anlıyorum,” dedi sırtları ona dönük olan adamlara. Adamlar ağır ağır dönüp ona baktılar. “Buraya komutanlarınızın yerini almaya gelmedim. Sadece size hizmet, yardım ve görevinizde yön vermeye geldim.”

Aralarından uzun boylu, dazlak ve uzun ve örgülü bir sakalı olan bir şövalye dik dik ona baktı.

“Yürüyebildiğim günden beri bu adamların komutanıyım,” dedi buz gibi bir sesle. “Sonra, sen ortaya çıkıp yerimi alıyorsun. Sana saygı duymuyorum… Hiçbirimiz duymuyoruz. Yamaç’ta saygı kazanabilmek için kişinin bunu hak etmesi gerekir. Bunu yapana dek bizim için bir hiçsin.”

Şövalye sırtını hızla ona döndü ve ta aşağı kadar indirilen platform yere değip güm diye bir ses çıkararak sallandı. Ahşap kapılar açıldı ve adamlar teke teker inip daha önceden indirilen ve onarlı beklemekte olan atlara bindiler.

Kendrick aralarında geçen konuşmaya üzülmüş bir halde ona aynı tereddüt ve güceniklikle bakan Brandt ve Atme’yle bakıştı. Bu arada, Yamaç şövalyeleri atlarına binip çöle doğru ilerlemeye başladılar. Arkalarında bir toz bulutu bırakıp onları ve yeni komutanlarını beklemeden gittiler.

Kendrick atına atladı ve Brandt, Atme ve diğerleriyle birlikte peşlerinden gitmeye hazırlandı. Bu adamların saygısını kazanmak için epeyi yol kat etmesi gerektiğini biliyordu. Ama atını dehlerken ve hep birlikte toz bulutları arasında ilerlemeye başlarken, Kendrick bunu umursamadı. Bu adamların onayını almaya ihtiyaç duymuyordu; şeref ve kutsal bir görev hissiyle ilerliyordu.

Çöle hızla girerken, atların sesleri kulaklarını doldururken, bu adamların onu istese de istemese de, o kum duvarının ardında onu bekleyen tehlikelere rağmen o görevi yerine getireceğine söz verdi.

*

Gwendolyn sadece Kral MacGil’le birlikte Yamacın tepesinde yürüyor, Kral’ın ona gösterdiği muhteşem manzaralara bakıyordu. Başkenti ve gölü geçtiklerinde kralın tüm kafilesi de onları izliyordu; Kendrick’le diğerlerinin göreve gidişini izleyebilmek için platformun oraya gitmişlerdi. En tepeye vardıklarında, Kral adamlarını geride bıraktı ve ikisi yalnız Gwen’ın saçlarını savuran rüzgârda yürümeye devam ettiler.

Nihayet, bir yerde durup ufka baktılar; Gwen Büyük Hiçliği görünce midesinde kötü bir his hissetti ve orayı bir daha asla görmeyeceğini umdu.

Sessizlikte yan yanan durdular ve uzunca bir süre manzaraya baktıktan sonra Kral konuştu.

“Rican beni etkiledi,” dedi.

“Ricam mı?”

Kral başını salladı.

“Krallığımda bir tur yaptırmayı teklif ettim, ama senin tek rican ağabeyinin gidişini izlemek oldu. Mücevherlerimi, hazinelerimi, kasaları, cephaneliği, balo salonlarını, üzüm bağlarını ve bahçeleri görmek isteyebilirdin… Ama bunlar yerine bu ıssız yere gelmeyi, kale siperlerimizi görüp adamlarımızım gidişini izlemek istedin. Gerçek bir liderin, fedakâr bir hükümdarın ricası böyle olur.”

Gwen gülümsedi.

“Benim mücevherlerim adamlarım,” dedi. “Her şeyden daha değerliler. Tehlikede olduklarında, yanlarından başka bir yerde olamam.”

Kral evet der gibi başını salladı. “Senle ben aynıyız. Liderler insanları tehlikede olduğunda uyumazlar. Sorumluluk hissinin hem bir laneti hem de lütfu bu.”

Gwen başını salladı ve onu anlayan birisiyle konuştuğuna mutlu oldu. Bazı açılardan keşke hiç Kraliçe olmasaydı diye düşünürken, diğer açıklardan da bunun kaderi olduğunu hissediyordu.

Gwen ellerini taş bir tırabzana yaslayıp ufka baktı ve yüzlerce adım aşağıda Kendrick'le diğerlerinin artlarında bir toz bulutu bırakarak gidişlerini izledi. Hep birlikte ufka ve kum duvara doğru atıldılar ve Gwen doğrudan aşağıya bakarken birden midesinin bulandığını hissedip geri çekildi.

“Bu yükseklik insanı her seferinde etkiler,” dedi Kral gülümseyerek. “Senelerdir buraya gelirim ve yaşlı bir adam olarak deksisi gibi ben de bu yüksekliğe dayanıklı değilim.” Göz kırptı. “Ama halkıma bunu sakın söyleme.”

Gwendolyn gülümsedi.

“Hiç de yaşlı bir adam sayılmazsın,” dedi. “Babamdan çok daha gençsin.”

Kral başını sallayıp hüzünle diğer yöne baktı.

Gwen Kendrick’in gidişini ve gözden kayboluşunu izlerken yüreği sızladı. Gözlerini yumdu ve görevi tamamlayıp sağ salim geri dönmesi için dua etti. Daha fazla kayıp vermeye dayanamazdı; başından geçen onca şeyden sonra buna tahammül edemezdi. Kendrick’in ailesinden geriye kalan son kişiydi.

Gözlerini açtı ve ufukta daha ileriye bakıp Thorgrin’i, Guwayne’i engin ve ıssız denizde bir yerlerde hayal etti. Tıpkı yiyecek içecek ihtiyacı gibi ona geri dönmelerini istiyordu. O yalnızlık canını öylesine acıtıyordu ki, bunu

göğsündeki bir ağırlık olarak fiziksel anlamda hissediyordu. Sanki bir parçası onlarla birlikte, bir yerlerde yitip gitmişti.

“Oğlunu özlüyorsun, değil mi?” diye sordu Kral.

Gwendolyn dönüp ona bakınca, Kral’ın ona baktığını, aklından geçenleri anladığını fark etti ve yanakları kızardı. Bu Kral’ın sezgilerinin düşündüğünden de güçlü olduğunu anladı.

Gözleri doldu ve evet der gibi başını salladı.

“Anlıyorum,” dedi Kral. “Düşündüğünden de çok. Ben de çocuklarımı özlüyorum.”

Gwen şaşkınlıkla ona baktı.

“Anlayamadım.”

Kral iç çekti.

“Çorcuklarımdan ikisi dini liderimiz tarafından rehin alındı; kültü bir sarmaşık gibi şehrimize yayıldı. Bu, sahte bir din, başında sahte bir peygamber var, ama insanlar akın akın ona gidiyorlar. Her yere öğretileri yayılıyor, öyle ki kendi halkımı bile idare edemiyorum ve iki çocuğum bunlara inanıyor. Sen nasıl oğlunu kaybettiysen, ben de onları kaybettim. Ama senin oğlun geri gelebilecekken, benimkiler gelmeyecek.”

Gwendolyn onun bakışlarındaki hüznü görünce, onun bu haline üzüldü. Sormak istediği birçok soru vardı, ama artık bunun sırası olmadığını biliyordu.

Kral elini uzatıp taş tırabzanlara dayadı ve adamlarının çölde gidişini izlemeye devam ettiler.

“Bu taş duvarlar çok eskidir,” dedi. Kanyon duvarınız kadar eskidir. Şekillerini hiç fark ettin mi?”

Gwen şaşkınlıkla ona baktı.

“Halka ve Yamaç. Aynı paranın iki farklı yüzü gibi. Birbirlerinin kopyasıdır, aynı büyüklüktedir. Sizin Kanyonunuzun ve Halka’nızın yarıçapı Yamacın yarıçapı kadardır ve hepsi daire şeklindedir. Etrafına bir bak: Yamaç daire biçiminde ve Kanyonunuzun içine kusursuzca sığabilir.”

Gwen dönüp bakınca, onun haklı olduğunu fark etti: Engin Yamaç bir daire biçimindeydi ve genişliği Kanyon kadar gibiydi. Bunun ne anlama geliyor olabileceğini merak etti.

“Bu nasıl mümkün olabilir?” dedi.

“Bilmediğin hala çok şey var,” dedi Kral. “Sana anlatmam gereken çok şey var. Aynı dairenin doğuştan ayrılmış iki yarısıyız. Halka ve Yamaç: Bütün olabilmek için her zaman birbirlerine ihtiyaç duydular.”

Gwendolyn’e uzun uzun ve dikkatle baktı.

“Hayatınızı kurtardığımızı sanıyorsunuz, ama anlamadığınız şey buraya gelmiş olmanızın bir nedeni olması. Evet, bize ihtiyacınız var… Ama bizim de

size var.”

Gwen bu sözleri anlayamadı.

“Buraya tesadüfen gelmediniz. Alın yazınızda var. Bütün yolculuğunuz… Sürgün, denizi aşmanız, Hiçliği aşmanız… Bunların olması gerekiyordu.”

Gwen hayretle ona baktı, idrak etmeye çalıştı, ama hala her şeyi tam olarak anlayamamıştı.

“Ama neden?” dedi.

Kral bakışlarını çevirdi ve uzunca bir süre bir şey demedi.

En sonunda “Bir sır saklayabilir misin?” dedi.

Gwen onun ne diyeceğini merak ederken, kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. Evet anlamında başını salladı.

“Sana hiç kimsenin bilmediği bir şey söylemek istiyorum. Ailem bile bilmiyor. Karım bile.”

Gwen beklerken ve bu konunun hayati önem taşıdığını hissederken, kalbinin nasıl çarptığının farkındaydı.

“Yamaç ölüyor.”

Gwen çok şaşırdı.

“Nasıl yani?”

“Burada gördüğün her şey, tüm bu bolluk ve güzellik yakında yok olacak.”

“nasıl?”

“Gölümüz bizim hayat kaynağımızdır. Ama kurumaya başladı. Senelerdir yavaş yavaş kuruyor. Çok geçmeden, burada gördüğün her şey çorak bir çöl olacak, Büyük Hiçlik ve güneşler tarafından yutulacak. Yamacın etrafı gibi. Ragon bunları gördü ve bu yüzden gitti.”

“Ragon mu?”

Kral ciddi ciddi başını salladı.

“Argon’un kardeşi. Büyücümüz. Yüzyıllardır burada yaşadı. Sonra, sürgüne yollandı. Resmi tarihimize göre böyle en azından. Ama kimse bunun öyle olmadığını bilmiyor. Ragon kendisi gitti.”

Gwen’in aklı giderek daha da karışıyordu. Argon’un bir kardeşi olduğunu veya kardeşinin Yamacın büyücüsü olduğu hiç aklına gelmemişti. Birden acaba Ragon bir şekilde Thorgrin’i bulmasına yardım eder mi diye düşündü.

“Ama neden?” dedi.

“Çünkü olacakları gördü. Çok geç olmadan gitmesi gerektiğini biliyordu.”

Gwen hala çok iyi anlayamamıştı.

“Hala anlamıyorum.”

“Size ihtiyacımız var, Gwen. *Benim* size ihtiyacım var.”

Kral dönüp onun omuzlarını tuttu ve öyle bir dikkatle baktı ki Gwen korktu. Birden oradan başka herhangi bir yerde olmayı istedi; Kral’ın söyleyeceklerini

duymak istemedi.”

“Yamaç ölüyor, Gwendolyn… Ben de öyle.”

Gwen ona bakarken, birden aklının gerisinde bunca süredir onu neyin rahatsız ettiğini anladı: Kral’ın bakışlarındaki o savunmasızlık, teninin solgunluğu onu huzursuz etmişti. Dediklerinin doğru olduğunu fark etti. O, ölüyordu. Oradaki, o güzelim diyardaki her şey değişmek üzereydi.

Aniden, onun bakışlarında babasının ölmeden önceki bakışlarını ve onun bir sonraki Kraliçe olmasını istediğini söylediği ifadenin aynısını gördü.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Darius uzun ve taş tünelden çıkıp gürültülü arenaya çıktığında ışığa karşı gözlerini kıstı. Her zamankinden daha yoğun olan kalabalık muhteşem finali izlemek üzere oradaydı; herkes ayaklarını yere vurup bağırıyor, kulakları sağır eden bir ses oluşuyordu. Darius kanlı ve morarmış bacaklarını kesen kendi prangalarının sesini bile duymuyordu. Bir yanında Drok, diğer yanındaysa yürümesine yardım ettiği Raj vardı.

Raj'ın gidebileceği kadar yavaş ilerledikten sonra, arenanın ortasına vardılar. Darius sürekli olarak Drok ona arkadan saldırabilir diye tetikteydi. Ama Drok nedense bekliyordu… Belki de ona daha elverişli bir zamanda saldıracaktı. Ya da önce bu final karşılaşmasının kurallarını duymayı bekliyordu.

Darius orada durdu, bekledi ve yabancı kalabalığa bakarken kalbine adrenalin akın etti, ama bu sefer endişeden ziyade pes etmiş gibi hissediyordu. Ölümün ona yaklaştığını hissediyordu ve artık bundan korkmuyordu… Tabii, şerefli bir biçimde öldüğü müddetçe.

Bir borazan çaldı ve kalabalık arenanın karşı tarafındaki demir bir kapı açılınca tezahürat etmeye başladı. İçeriden Morg çıktı, kollarını iyi yana açıp kalabalığı selamladı, şapkasını eğilerek çıkardı ve her yöne bunu sallarken kalabalık yavaş yavaş sessizleşti. Darius bu adamın kalabalığın ona tezahürat ettiğini düşünecek kadar megalomanyak olduğunu biliyordu.

"İmparatorluğun sevgili vatandaşları!" diye kükredi Morg. "Size bugün gladyatörlerin üçüncü ve son karşılaşmasını takdim ederim!"

Herkes bağırıp ayaklarını yere vurdu ve yeri inletti. Morg uzunca bir süre bekleyince, yine herkes sessizleşti.

"Bugün, üç gladyatör kaldı. Bugün hepsi bir gladyatör gibi ölecek!"

Kalabalık bağırdı.

"Hiçbir gladyatör bu son karşılaşmadan sağ çıkmamıştır. Ama içlerinden biri sağ kalırsa, bu galip gelen kişi en muhteşem arenada savaşma hakkı kazanacak: Başkent Arenası'nda."

Kalabalıktan yine sesler yükseldi ve Morg dönüp gaddarca Darius'a sırıttı; sonra, arkasını dönüp arenadan çıktı ve hücrenin kapısı ardından kapandı. Bir dizi borazan çaldı. İzleyiciler tezahürat ederlerken, Darius neyle karşılaşacaklarını merak etti.

Ayak bileğinin çekildiğini hissedince, Drok'un pis pis ona baktığını gördü.

"Bundan kurtulacağını sanma," dedi Drok hırlar gibi. "O kapıların ardından çıkacak şey seni öldürmezse, bunu ben yapacağım."

Darius artık ondan usanmıştı; bacağını çekip zincirleri gerdi ve onu diğer yöne çekti.

“Sağ kalmayabilirim, ama öleceksem sen de benimle birlikte öleceksin.”

Drok kaşlarını çatıp meşum bir tavırla ona doğru yürümeye başladı; ondan korkmayan Darius onunla karşılaşmak üzere yürüdü, ama tam o sırada dizlerinin üstüne çöküp başını sallayan Raj’ın onu diğer tarafından çektiğini hissetti.

“Yapma,” dedi Raj. “Zaten bunu istiyor. Enerjini sakla.”

Bir dizi daha borazan öttü ve Darius arenaya bakınca, tam altı hücrenin kapılarının açıldığını ve iri yarı, siyah beden ve yüz zırhlı, kapkara atların sırtında olan ve uzun baltalı kargılar tutan altı İmparatorluk askeri gördü. Adamlar onlara yaklaşırken, kalabalık heyecanla bağırdı.

Darius kendisini hazırladı ve belki de o kadar zorlu bir dövüş olmaz diye düşündü; ne de olsa, tahmin ettiği gibi egzotik yaratıklar veya silahlar ve diğer İmparatorluk numaraları yok gibiydi. Tabii, hala at sırtındaki adamlarla karşılaşacaklardı ve sayıları ikiye birdi. Raj da yaralı olduğundan, üçe bir gibi savaşacaklardı. Drok onu rahat bırakmayacağı için şansı daha da düşüktü. Acaba Drok sadece savaşacak mı, yoksa bu durumu onu öldürmek için mi kullanacak diye düşündü. Drok hayatta kalmayı bile umursuyor muydu?

“Yanımdan ayrılma!” diye seslendi Darius arkadaşına. “Aşağı eğil ve kalkanını kaldır!”

Darius ona verdikleri kılıcın ucunu kontrol etti ve savaşacakları adamlara karşı ancak keskin olduğunu gördü. Onu diğerlerine bağlayan zincirleri kırması için kesinlikle yeteri kadar keskin değildi. Askerlerden ilki yanlarına gelirken, atların koşarkenki o tanıdık sesini duydu ve Darius ona doğru öne atıldı.

Darius kalkanını kaldırdı ve askerin daha üstün olan baltası büyük bir gümbürtüyle üstüne indi; askerin daha iri yapısı ve atla geldiği için hızı Darius’u sarstı ve onu sırt üstü geriye yuvarladı. Bir patlama olmuş gibi hissetti; kulakları çınladı ve elindeki titreşim ta omzuna kadar gitti.

Ama Darius pes etmedi.

Aynı anda, Darius hızla dönüp askerin atının bacaklarından birini kesmeyi başardı; ama bunu yaparken irkildi, çünkü hayvanlara zarar vermeyi sevmiyordu. Ama bir ölüm kalım savaşı verdiğinden, başka bir seçeneği olmadığını da biliyordu.

Kalabalık tezahürat yaptı ve at kişneyip yüz üstü doğruca yere düştü. Bu arada, sırtındaki adam da düştü.

Darius aniden hamle yaptı, tam dönerken onu yakaladı ve ayağa kalkamadan onu bıçaklayıp öldürdü.

Darius askerin olağanüstü kılıcını kınından çekip çıkarınca başka bir asker geldi, atından Darius’un üzerine atlayarak onu yakaladı. İkisi çamurda

yuvarlanırken kalabalık bağırıyordu.

Darius kurtuldu ve onu itti, bir boşluk bulup işini bitirmek üzere kalkıp askere saldırırken birden zinciri sıkıştı. Dönüp baktığında Raj'ın ölü bedeninin onu geri çektiğini farkına vardı. Darius fırlayarak hamle yaptı, ama birkaç inç ile askeri kaçırdı.

Asker Darius'a bastırarak ve kafasına tutunarak tekrar sıçradı ve ayağa kalktı. Darius kalkanı ile onu engelledi ve savurdu, asker bloke oldu. Kılıçları, kalkanları ve zırhları tangırdayarak ileri geri gittiler.

Darius atların dörtnala koşuşlarını duydu ve diğer askerlerin yaklaştığını ve fazla zamanının olmadığını biliyordu. Düşmanı dişine göreydi ve düşmanları çoğalmadan çabucak bir şeyler yapması gerekiyordu.

Aniden toz toprağın hışırtısını duydu ve düşmanı bağırdı ve toz bulutu gibi gözlerine girip onu kör ederken kaskını yakaladı. Darius şaşırmış şekilde Raj'ı dizlerinin üzerinde omzundan ona bakarken zor nefes alıyordu ve adamın bir avuç dolusu kum fırlattığının farkına vardı.

Asker kılıcını düşürdü ve Darius saldırarak hançerleyip onu öldürdü.

Darius minnettar bir şekilde Raj'a dönüp baktı.

"Sende hala dövüşme gücü var," dedi Darius.

Raj sadece dönüp gülümsedi, konuşmaya gücü yoktu.

Darius atların sesini duydu ve geriye dönüp baktığında askerlerin saldırmak üzere Drok'u hedef alırken onun kollarını kavuşturduğunu gördü. Doğruca ona saldırıyorlardı ve Drok son ana kadar bekledi, sonra yere atladı ve bacaklarını gerdirdi. Bunu yaparken zincirler gerilene kadar zinciri kaldırmak için ayaklarını kullandı. Darius kendi ayak bileklerinde çekilme hissetti.

Zincirler atların ayaklarına dolandığında Darius havalanmaya başladı. Atlar darmaduman oldu, aşağı doğru yuvarlanırlarken, üzerlerindeki süvariler düşmeye başladı, biri atının altında ezilirken çığlık atıyordu. Drok diğerine odaklandı onu devirdi ve zaman kaybetmeden zinciri boynuna doladı ve sıktı. Sonra, askerin belindeki hançeri çekip aldı ve uzanarak onu göğsünden hançerledi.

Kalabalık sevinçle tezahürat yapıyordu.

Darius zincir ile ileri geri çekilirken ayağını kurtardı ve sabit olarak orada durdu. Yönünü serbestçe belirleyemiyordu. Drok'u birlikte çalışmaya ikna etmesi gerektiğini biliyordu... Bu, tek seçenekti.

Darius "Birlikte çalışıp kendimizi kurtarabiliriz," diye Drok'a seslendi. "Ya da karşı gelip kaybederiz!"

Drok Darius'un bu sürprizine döndü ve onaylayarak başını salladı.

Darius yukarı baktığında iki askerin daha üzerlerine geldiğini gördü.

Her ikisi yan yana orada durup gelen askerlere bakarken, Darius “Sen sol taraftakini al, ben de sağ taraftakini alayım!” diye seslendi.

Drok üzerlerine gelen düşmanları incelerken suratını astı. Darius’a sürpriz olarak ilk defa uzlaşmış görünüyordu.

Drok “Uzaklaşabildiğiniz kadar uzaklaşın. Onları bölmeliyiz!” diye bağırdı. Bu fikir Darius’un hoşuna gitti. Drok bir tarafa koşarken o diğer tarafa koşarak üzerlerine gelen atların dağılmasını sağladı.

Askerlerden biri ona doğru yönlenip uzun baltayı kafasına savurduğunda Darius kollarını kavuşturdu. Kalkanını kaldırdı ve bu darbe ile devrildi. Metalin çarpma sesi kulaklarını çınlatıyordu. Geri sendeledi, kolu sızlıyordu ve tehlikenin eşiğinden dönmüştü.

Askerler geniş bir daire oluşturup tekrar üzerine çullandığında kalabalıktan aahhhh sesleri geliyordu. Bu defa askerler Raj’a doğru yönlendiklerinde daha kolay bir hedefin peşinde oldukları aşikârdı.

Darius ne yaptığının farkına vararak Raj’ın önüne geçti, yolunu kapattı ve balta aşağı düşerken kollarını kavuşturuyordu. Bu durumda sağ salim çıkabilmesi için cesur bir hareket yapması gerektiğini biliyordu ve son ana kadar bekledi sonra kılıcını kaldırdı ve saldırdı. Askeri savunmasız yakaladı. Darius atı ya da biniciyi hedeflememişti- fakat baltanın uzun, açıkta kalan sapına hedeflenmişti.

Mükemmel bir vuruştu. Sapı ortadan böldü ve sap ve baş ayrılarak yere yuvarlandı.

Asker kırılmış baltayı fırlatarak ona zarar vermeden atıyla geçip gitti ve balta kayıptı- Darius zaman kaybetmedi. Ucunda bıçak olan kırılmış baltaya koştu, yerden aldı, yukarı kaldırdı, döndü ve fırlattı.

Darius bıçağın havada bağımsızca yuvarlandığını ve asker atıyla uzaklaşırken sırtına saplandığını seyretti. Asker bağırarak sırtını kamburlaştırıp, atın yan tarafına düşerken, topluluk şevkle haykırıyordu.

Drok baltasını salladığı sırada bir asker ile karşılaştı: son ana kadar bekledi, sonra sıra dışı bir hareketle yana atlayarak ondan kaçacağı yerde tam atın önüne atladı - bu sırada dönüp kılıcını yukarı atın boğazına doğru kaldırırken kafatasının tam ortasından geçirdi.

At Drok’a isabet etmeden yere yığıldı ve süvari önce yüzüstü düşüp, kafasının üstüne yere yuvarlandı... Kalabalık ohhhh diye bağırdı ve Drok ellerinin ve dizlerinin üstünde sürünerek ilerledi, ileri doğru atılarak düşen baltayı aldı ve tam kalkmaya çalışırken askerin kafasına arkadan sapladı.

Drok, Darius ve Raj orada durup nefes alıp vermekte zorlanırken, kalabalık çılgınca zıplayıp bağırıyordu. Darius hayretle etrafına baktı. Buna inanamadı.

Etraflarında katliam sahnesi vardı- ve her nasılsa onlar kazanmıştı.

Uzun bir süre alkış ve sevinç gösterisinden sonra Darius günün maçının bitip bitmediğini düşünmeye başladı- o sırada borazan sesleri arttı. Darius karnında bir çukur hissetti ve ne olabileceğini düşünürken kollarını kavuşturdu.

Aniden bir gürleme duyuldu ve Darius bu sesten- ayağının altındaki histen hiç hoşlanmadı. Tüm yeryüzü sallanıyordu.

Koca demir kapı açılıp borazan sesi geldiğinde kalabalık çıldırmıştı. Darius'un kalbi yerinden fırladı: kapıların açılmasına ve daha neler olabileceğini bilmesine ihtiyaç yoktu.

Birden arenanın karşı tarafındaki kapılardan Darius'un hayatında gördüğü en büyük iki fil fırladı, biri siyah diğeri beyazdı, yirmi adıma ulaşan uzun kıvrık dişleri vardı. Her biri siyah zırhlı şövalyelerin bindiği filler direk üzerlerine saldırırken kalabalık çıldırmıştı.

Darius yukarı fillere baktı, gökyüzünü engelleyip, uzun gölgeleri düşüyordu ve yüzünün ölü suratı gibi göründüğünün farkındaydı. Bu durumdan kurtuluşlarının hiç bir yolu yoktu.

Siyah fil üzerlerine saldırmaya devam ederken beyaz fil kalabalığın övgü çığlıkları arasında yavaşladı ve arena etrafında bir tur atıp yönünü değiştirerek uzaklaştı. Fil Raj'a odaklanıp üzerine doğru gelirken, Darius nefesini tuttu.

Darius filin yolunu keserek Raj'ın önünü kapatıyordu.

Raj güçsüz bir ses tonuyla "Bırak öleyim, sen kendini kurtar," diye bağırdı

Darius filin gürlemesinin ardından "HİÇBİR ZAMAN," diye geri bağırdı.

Darius öleceğini bildiği halde arkadaşını korumak için orada kılıcını yukarı kaldırmış vaziyette duruyordu en azından kardeşini koruyarak ölecekti. Darius ölüme hazırdı, tanıdığı ve sevdiği tüm insanlar gözünün önünden geçiyordu. Özellikle kendini Loti'yi düşünürken buldu.

Fil yaklaştıkça Darius kılıcını yukarı kaldırıyordu bunun faydasız olduğunu biliyordu ancak en azından savaşçı ruhuyla ölme ihtiyacındaydı-kendini ölüme terk ettiğinde garip bir şey oldu. Darius izlerken, fil birden sanki hastaymış gibi yavaşladı ve sağa sola sendeledi. Koca gözleri kafasının içinde yukarı doğru kaydı ve birden yana devrildi ve yere çarparken yer sarsıldı.

Düşme hızı onu ileri kaydırdı ve durdurulamaz bir kir yığını gibi yerde kayarak önüne kadar geldi. Çok hızlı kayıyordu, kaçmaya zamanı yoktu. Darius bu çığ gibi düşen kitlenin altında kalıp öleceğinden emindi.

Ama Darius yerinde durdu; her ne pahasına olursa olsun arkadaşını korumaya kararlıydı.

Fil kayarak yaklaştıkça yaklaşıyordu fakat sonunda fil hayret bir şekilde Darius a birkaç adım ötede durdu; kaskatı kalıp ölmüştü.

Kalabalığın nefesi hayretle kesilmişti, olup biten karşısında herkes şaşkındı. Darius da şaşırıp kalmıştı. Bir şeyin fili öldürdüğü apaçık ortadaydı ancak ona hiçbir silah dokunmamıştı. Bu bir hastalık mıydı?

Darius filin ağzından köpük geldiğini gördü ve zehirlenmiş olabileceğini düşündü. Fakat kimin tarafından? Ve neden? Biri onu mu arıyordu? Volusia şehrinde onunla ilgilenen kim kalmış olabilirdi?

Darius'un bunu keşfetmeye zamanı yoktu; Fil düştüğünde binici de üzerinden düşmüştü ve şimdi ayağa kalkmayı başarıp Darius'a saldırmıştı. Asker mızrağı Darius'a savurduğunda Darius'un karşı koymaya neredeyse hiç zamanı yoktu, mızrak kafasının yanından hızla geçerken hile ile son anda kurtuldu.

Bir anda asker onun üzerindeydi, başını bastırıyor ve Darius'u yere düşürmek için mücadele ediyordu. Darius bu imparatorluk askerinin ağırlığından şoke olmuştu, siyah zırhlar içinde sanki çelik bir dağ gibi üzerine binmişti.

Darius kurtulmaya çalıştı fakat asker onu sıkıca tutarak kollarına baskı yapıyordu. Darius'un sanki hayatı kaymıştı, kurtulup kurtulamayacağını düşünüyordu- o sırada askerin gözleri fal taşı gibi açıldı.

Darius zincirlerin tıngırtısını duydu ve Raj'ın askerin üzerine bindiğini ve zincirleri arkadan boğazına doladığını görmek için yukarı baktı. Raj kalan tüm gücünü kullanıyordu, asker Darius'un üzerinden düşene kadar boğazını sıktıkça sıktı.

Darius askerin altından kurtuldu ve hemen kılıcına sarıldı. Bu defa dönüp baktığında askerin sırt üstü yatan Raj'ın üstünde olduğunu halen zinciri sıktığını ancak güç kaybettiğini gördü. Asker bir süre sonra serbest kalacaktı.

Darius kılıcını yukarı kaldırarak ileri doğru koştu ve askeri kalbinden bıçakladı. Sonunda kımıldamıyordu.

Fil haykırıyordu; Darius arkasına baktığında diğer filin dönerek üzerlerine geldiğini gördü. Bu fil kesinlikle zehirlenmemişti ve Darius bu kadar büyük bir şeyin üzerlerine gelirken her bir adımda deprem sarsıntısı yaratarak nasıl bu kadar hızlı hareket edebildiğine şaşmıştı.

Gölgesi Darius'u kaplamaya başlarken, ikinci defa şanslı olmayacağını biliyordu. İlkinde her ne onu kurdaydıysa artık onun tarafında değildi. Şimdi bu devasa canavar ile savaşmaktan başka seçeneği yoktu.

Darius kollarını kavuşturduğunda zincir tangırtısının ardından ani bir haykırış duydu ve arkasına baktığında Drok'un Raj'ın üzerine saldırdığını görüp çok şaşırdı, gözlerinde ölüm saçıyordu. Darius ne olup bittiğini anlayamadı.

Döndü ve koşarak Drok'un yolunu kapattı; Raj ve onun arasında duruyordu.

Darius şaşkınlıkla "Ne kazanacağınızı sanıyorsunuz?" diye bağırdı. "İkimizi öldürsen bile sen galip gelmeyeceksin. Halen fili öldürmen gerekecek- ve bunu

yalnız başına yapamazsın! Bize ihtiyacın var!”

“Aptal!” diye geri seslendi Drok. “Burada zaten ölmüşüz. Kazanma şansı yok- hiçbir zaman olmadı. Ama ölmeden önce ikinizin de öldüğünü görmek istiyorum!”

Darius suratını asarak baktı.

“Şayet onu öldürmek istiyorsan önce benimle işini bitirmen gerek!” dedi Darius.

“Endişe etme!” dedi Drok. “Bir sonraki sen olacaksın!”.

Drok kılıcı ile saldırdı ve Darius kalkanı ile engelledi ve geri savurdu. Drok Darius’un vuruşunu önledi ve bir ileri bir geri gidip durdular, çok uyumluydular, zincirleri el verdiği sürece birbirlerini ileri geri sürüklediler.

Drok aşağı eğildi ve birden zincirleri çekti ve Darius dengesini kaybederek öne ona doğru sendeledi. Drok kılıcını aşağı doğru yöneltti ve Darius tam zamanında kaçtı. Darius sırtına doğru atıldı ancak Drok dönerek engelledi.

Darius onlara doğru bir gürlemenin geldiğini duydu ve gözünün ucuyla gökyüzünün karardığını ve filin onlara doğru geldiğini gördü. Dikkatini file çevirmesi gerektiğini biliyordu ancak Drok kaçmamalıydı.

Darius tehlikeli bir hareket yapması gerektiğini biliyordu. Bir açıklık gördü, ileri atıldı ve Drok’u yakaladı, silahını düşürerek onu yere yuvarladı.

O sırada fil dişlerini aşağı onlara doğru indirdi, ama Darius’u yakalayamadı. Fakat Darius rahatsız edici bir feryat ve dişin ete geçme sesini duydu ve korkuyla dönüp baktığında filin Raj'ı deldiğini gördü. Dişi bir ucundan girip diğer ucundan çıkmıştı.

Raj havaya kaldırılırken avazı çıktığı kadar bağırıyordu ve fil onu yükseğe çıkardıkça Darius zincirinin gerildiğini ve sonra kendisinin havaya yükseldiğini hissetti. Fil uzaklaşırken Drok’u da yanlarına aldı ve üçü birden havada yüksekte sallanıyordu, yerden en az yirmi adım yukarıdaydılar. Kalabalık çıldırmıştı.

Darius’un zinciri filin dişine takılmıştı; aşağı yukarı zıpladıkça ve havada baş aşağı sallanırken vücudundaki her bir kemik kırılacakmış gibi hissediyordu- sonunda fil yoruldu ve gururlu bir şekilde onları aşağı fırlatıverdi.

Darius, Raj ve Drok halen birbirlerine zincirliydiler, havada uçtular ve patırtıyla yere düştüler, Darius yere düştüğünde kaburgalarının kırıldığını sandı.

Kalabalık coşkuyla bağırıyordu, fil Arena'nın en uzak noktasına doğru gümbürdeyerek ilerliyordu ve daha fazlası için geri gelmeden önce zafer turu atıyordu.

Darius elleri ve dizleri üzerine kalkmaya çalışırken tek gözünü açtı, yüzü kirle kaplıydı, orada bir kaç adım uzakta yatan arkadaşı Raj’ a baktı. Ağzından kan geliyordu ve gözleri tamamen açıktı.

Ölmüştü.

Görüntüden nefesi tutulmuş, boğazı düğümlenmişti, sanki kendinden bir parça yok olmuştu.

Ancak bunu sürdürmeye vakti yoktu; ayak sürtme sesi duydu ve Drok'u görmek için baktığında ayaklarını sürüdüğünü ve saldırdığını gördü. Darius'un üzerine atlarken boğuk bir ses çıkartıyor, onu aşağı çekip boğarak öldürmeye çalışıyordu.

Darius onun güçlü ellerini boğazının etrafında hissetti, başı çamura giriyordu ve nefesinin kesildiğini hissetti. Drok'un hala yeterince enerjisi olmasına ve hala kendisine karşı bu kadar nefret duymasına şaşıyordu.

Darius yukarı uzanıp onun bileklerini yakalamayı ve sonunda üstünden çevirerek aşağı çekmeyi başardı. Drok tekrar döndü ve Darius'u aşağı çekti.

İleri geri güreşerek yuvarlandılar, ikisinin üzerleri kan ve çamur ile kaplanmıştı ve enerjileri kalmamıştı, sadece birbirlerini öldürmeye enerjileri vardı. Bitkin düşmüşlerdi ve filin tekrar saldıracağını biliyorlardı-ancak birbirlerini öldürmekten başka şey düşünmüyorlardı.

Darius canavarın yaklaştığını hissettiğinde fil gürleyecek geliyordu ve yer sarsılıyordu. Ölüme çok yaklaştığını biliyordu; Drok'tan kendini kurtaramıyordu ve bunu kabullenmişti.

O sırada, Drok'un avuçları terden kayganlaştığında bir an Darius'u tutamadı ve elinden kaydı; Darius bunu kendi lehine çevirdi, Drok'u yakaladı, yuvarladı ve son bir hamle ile onu fırlatıp atmayı başardı.

Drok bir kaç adım öteye, yan tarafa ve saldıran filin tam yoluna düştü. Filin iri ayağı Drok'un üstüne bastı, ezerek onu öldürdü. Darius'un gördüğü son şey, Drok'un ellerini protesto ederek kaldırmasıydı, fil onu ezdikçe haykırışları sustu.

Fil hızla geçerken kalabalık bağırıyordu ve Darius nefes almakta zorlanıyordu, her tarafı yaralar ile kaplıydı, yaşadığına şaşıyordu, yavaşça ayağını kurtardı. Halen diğerlerine zincirliydi ve koşamıyordu. Fil bir daire çizip tekrar geri geldiğinde Darius son ölüm mücadelesiyle yüz yüze geldiğini biliyordu.

Darius birden küçük demir kapının açıldığını ve arkasından vahşi bir köpek havlaması duydu. Kalabalık şaşkınlık içinde bağırıyordu, Darius dönüp baktı ve vahşi bir köpeğin arena'ya girdiğini görerek şaşırdı, koşarak karşıya geçiyor ve üzerine geliyordu. Kendi köpeği olduğunu farkına vardığında iyice şaşırmıştı. Dray'di.

Ne kadar şaşkın olursa olsun Darius' un kalbi sevgili arkadaşını tekrar canlı görmek için atıyordu. Birden birilerinin onu bulmuş olduğunu ve Darius'un ona ihtiyacı olduğunda serbest bırakmış olabileceğini düşündü. Krallıktan biri onu arıyordu. Ama kim?

Dray yaklaştıkça boynuna bağlanmış tek bir silah olduğunu farkına vardı ve köpek ona ulaştığında aşağı eğilip onu yakaladı ve ne olduğuna baktı: Eski değerli sapanıydı, deri sapı eskimişti, eline tam uygundu. Üzerinde kumaş torbası bağlıydı, içi pürüzsüz taşlarla doluydu.

Darius Dray'i okşamak istedi, ama dokunmaya zamanı yoktu. Fil üzerlerine geliyordu ve Dray korkusuzca fil ile karşılaşmak üzere arenanın karşı tarafından koşarak geldi ve birden saldırdı.

Kalabalık bu görüntü karşısında çıldırmıştı, bu küçük köpek havlayarak file saldırıyordu.

Fil buna rağmen öfkeliydi; hışımla Dray'e saldırdı.

Dray çok daha küçük ve hızlıydı, son ana kadar bekledi, sonra döndü ve filin Darius'tan uzaklaşmasına öncülük etti, sahibini korumaya çalıştığı aşikârdı. Bu işe yaradı. Fil Yön değiştirdi, bu defa Dray'i kovalamaya başladı. Her ne kadar binicisi onu ters yöne yönlendirmeye çalışsa da peşinden gitti. Darius Fırsatı yakaladığını gördü. Gerilmiş sapana yusyuvarlak bir kaya yerleştirdi ve fil döndüğünde otuz adım öteden askerin yan tarafına doğru fırlatıp attı.

Darius kayanın havada uçuşunu izlerken hedefin hala doğru olması için dua ediyordu.

Darius kayanın tapınaktaki askere çarptığını gördü ve miğferine çarparken çıkardığı sesten rahatlayarak iç geçirdi. Darius binicinin filin sırtından yere yuvarlandığını ve boynunun üzerine düşüp rahatsız edici bir ses ile kırıldığını gördü.

Arenada yerde ölü olarak yatıyordu.

Kalabalık şaşkınlık içinde bağırdı.

Sahipsiz fil birden Dray'i kovalamaktan vazgeçti. Bunun yerine kontrolsüz ve kızgın bir şekilde sıra sıra oturan izleyiciye doğru yönlendi. Kızgın boru sesi çıkartarak alçak arena duvarına doğru koşmaya başladı ve yukarıdaki kalabalığın arasına daldı.

Vatandaşlar yeterince hızlı kaçmayı başaramadı ve düzinelerce insanı tek seferde çiğnerken çığlıklar yükseliyordu. İnsanlar farklı yönlere koşup, yüksekteki sıralara çıkmaya çalışırken ortalık karıştı. Fil onları ayağı ile acımasızca eziyordu ve düzinelerce insan ölerek arenaya düşüyordu.

Sonunda fil işini tamamladığında döndü ve dikkatini tekrar Darius'a yöneltti. Bazı sebeplerle fil tam ona doğru kızgın bir şekilde paldır küldür gitmeye başladı, halen onu öldürmek istiyordu.

Dray öne doğru koştu, topuklarını ısırmaya başladı, onu kaçırmaya çalışıyordu-fakat bu defa vazgeçmiyordu. Darius'a saldırmaya devam etti, sanki ölüm onu aşağı çekiyordu.

Darius’un kalbi küt küt atıyordu, başka bir kaya daha yerleştirdi, nişan aldı gözlerini kapadı ve Tanrı’ya dua ediyordu. Atışın hatasız olması gerektiğini biliyordu.

Tanrım, lütfen eğer hayatım boyunca bir şey hak ettimse, bu atışı yapmama izin ver. Bir vuruş daha. Galip olarak ölmemi sağla.

Darius gözlerini açtı ve filin ağır ağır ona doğru geldiğini gördüğünde hayat durmuştu. Arkasına yaslandı ve tüm gücüyle fırlattı.

Darius bu tek parça taşın havada süzülüşünü izledi, sanki hayatı boyunca attığı şeylerden daha yavaş ilerliyordu. Bir dakika sonra taşın filin gözüne isabet ettiğini seyrederken inanamıyordu.

Taş kafasının arkasına doğru gömüldükçe fil Çığlık atıyordu. Üzerine doğru gelmeye devam ediyordu bir an Darius yere düşecek mi diye düşündü.

Ve sonunda birden bire sendeledi ve düştü.

Ona doğru gelirken tepetaklak düştü ve Darius kollarını kavuşturacak başını eğdi, öleceğini sanmıştı.

Ama her nasılsa başının üzerinden havalanarak geçip gitti ve yere yuvarlandı.

Arka tarafına, sırtının üstüne düştü.

Ölmüştü.

Bir an arena sessizliğe büründü, hepsi donup kalmıştı.

Birden bire bir tezahürat duyuldu.

Darius ayakta duran son kişiydi.

Tüm garipliklere rağmen her nasılsa kazanmıştı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Thorgrin son sürat havada uçuyor, kafası bulutların içinden hızlıca geçiyordu, neler olduğunun farkında değildi. Aşağıya baktığında bir ejderhanın sırtında olduğunu anladı ve onun eski arkadaşı Mycoples olduğunu görünce sevindi. Onun buraya nasıl geldiğini anlayamamıştı---ya da nasıl hala hayattaydı? Onun sırtına atlayıp, gökyüzünde hızla ilerlerken kendini yine heyecanlı hissediyordu.

Uzanıp ona sarılırken "Mycoples!" diye bağırdı. "Eski dostum bana nasıl geri geldin?"

Mırladı, boynunu eğdi ve daha hızlı uçmaya başladı ve Thor nereye gittiğini merak ediyordu. Umurunda değildi... Onun sırtındayken yine her şey yolundaydı.

Thor aniden bir bebek ağlaması duydu, aşağı doğru baktığında gördüğü onu şok etmişti aşağıda Mycoples'in pençelerinde Guwayne duruyordu. Nazikçe onu tutuyordu; pençeleriyle onu sarmalamıştı. Guwayne ağlarken gözlerini açtı ve Thor gözlerinin keskin mavi olduğunu gördü. Thor kendisinin oğluyla olan benzerliğinden etkilenmişti.

"Guwayne!" diye seslendi.

Mycoples aniden bulutların altına daldı, daha da alçalırken bulutların altında Thor aşağıda beliren okyanusun müthiş enginliğini gördü. Bir sıra kayalık falezler, kaya oluşumları suyun içine uzanmış, birbirinden ayrılmış şekilde, gökyüzünden aşağı düşmüş devasa sivri kayalar gibi okyanusta serpilmiş başka bir dünyaya basamak gibi biricik güneşin ışıklarının altında parıldıyordu. Aşağıya dalarlarken, güneşe rağmen gökyüzü karardı, Thorgrin bir şekilde buranın Işık Adası olduğunu hissetti. Ragon'un adasıydı.

Thor Guwayne'in çığlığını duydu ve aşağıya doğru baktığında Mycoples'in bebeğini bıraktığını görünce kalbi yerinden çıktı. Guwayne onun pençelerinden aşağı kaymış, havada aşağı doğru Işık Adası'na süzülürken Thor dehşet içinde izledi.

Thor "GUWAYNE!" diye feryat etti.

Thor çığlık çığlığa uyandı. Karanlıkta etrafına bakındı, dar çıtaların arasından güneş ışıkları sızıyordu, nerede olduğunu merak etti. Oturup, gözlerini ovuşturduğunda ensesinden aşağı soğuk terler boşalmıştı.

O kadar gerçekçiydi ki. Karanlıkta zorla nefes alırken bunun sadece bir rüya olduğunu anlaması fazla uzun sürmedi. Bitmek bilmez bir kâbustu. Her yerde

Guwayne'i aradı, bulamadı ve içine bir ferahlama geldi. En azından gökyüzünden aşağıya düşmemişti.

Bu olay hala sanki bir rüyadan daha fazla bir şey gibi olarak onu rahatsız ediyordu: Adeta bir mesaj gibiydi. Fakat ne? Rüyaları ona ne anlatmaya çalışıyordu?

"Thorgrin!" diye bir ses yankılandı.

Thor etrafına göz gezdirdi, karanlıkta ambarın uzak tarafında Angel arkaya bakıyordu. Angel ona gelip alnına ıslak kompres yaparken, Thor gemide güvertenin altında olduğunu anladı.

"Rüya görüyordun," dedi."Rüyanda konuşuyordun. Guwayne ve ejderha gibi bir şeyler söylüyordun."

Kendini toparlayarak, hatırlamaya çalışarak, ona sarıldı. Thor "Angel" dedi "Neredeyiz biz?"

Etrafına baktı ve şafağın söktüğünü gördü ve bütün gece uyuduğunu anladı----ömründe ilk defa bu kadar uzun soluklu gelmişti.

"Gece boyunca denizde ilerliyoruz" dedi Angel. "Yukarıda epey bir telaş var. Sanırım İmparatorluğun girişine yaklaşıyoruz."

Thor, toparlanarak aniden kalkarak ambarın öbür tarafına koştu, ahşap kilidi iterek açtı ve adımlarını açarak, hızlıca----Angel onun arkasındaydı.

Thor çok güzel bir sabah aydınlığına kavuştu, altın rengi günışığı yumuşak dingin bir portakal rengiyle her şeyin üzerine parıldıyordu ve yukarı çıktığında Reece'i, Selese'yi, Elden'ı, Indra'yı, O'Connor'ı ve Matus'u pruvada gördü. Erec ve Alistair'in gemileriyle birlikte yol almışlardı, pruvada Thor kız kardeşini ve onun kocasını da Strom ve adamlarıyla birlikte tetikte beklerken gördü.

Kara göründü. Onca zamandan sonra bu anı görmek Thor'un nefesini kesti, içi ferahlamıştı. Şimdiye kadar onun gördüğü yerlerden çok farklı bir yerdi, İmparatorluk kıyısına vardıklarını hemencecik anladı.

Thor teknelerinin yavaşladığını hissetti, alttan geçen dalgalar değişiyordu ve okyanusun yollarını bir nehrin ağzına yönlendirişini görmek için dışarı baktı. Gördüğü nehir kıvrılarak ufukta kayboluyordu.

Thor pruvaya doğru ilerlerken Erec "Volusia Nehri" diye seslendi."İmparatorluğun kalbi boyunca akar. Bizi kuzeye doğru Volusia şehrine götürecek."

İmparatorluğa bakan Thor bir an dondu kaldı; hayatının aşkı Gwen'in orada bir yerlerde ona ihtiyacı olduğunu biliyordu. Diğer taraftan kalbi onu görmek umuduyla çarpıyordu; fakat diğer taraftan suçluluk duygusu içersindeydi: Guwayne olmadan onun yüzüne nasıl bakabilirdi?

Uzaklarda yukarıdan keskin bir çığlık duydu ve arkasını dönüp gökyüzüne baktı, bakınırken rüyasını hatırlıyordu. Sıradan bir çığlık değildi. Bir ejderhanın

çığlığıydı ve ikinci defa yankılandığında bu sadece ona bir şeyler ifade ediyordu.

Gerçekten de gökyüzünden bir ejderha çıkageldi ve yukarıda yükseklerde döndü; Thor onun Lycoples olduğunu görünce çok heyecanlandı. Onu o anki gibi ne yapacağını bilemediği dönüm noktası olan zamanlarda ve bu gibi sahici rüyalardan sonra her zaman görmek tekin değildi. Sanki rüyası gerçek oluyordu.

Lycoples gemidekilerin üzerine doğru hamle yaptığında hepsi dehşetle donup kaldı ve bakakaldı.

Erec'in adamlarından biri "Bir ejderha!" diye bağırdı. Herkes güvertede yere kapanıp sindi, dehşete içindeydiler, ama Thor ve Angel yoktu. Thor yerinden kımıldamadan korkacak bir şey olmadığını bilerek Angel ile birlikte korkusuzca ve büyülenmişçesine onun yanına gittiler.

Lycoples doğrudan ona pike yaptı ve daha sonra en sonunda çığlık attı ve adeta onu ıskalayarak kanatlarını havaya kaldırıp çırptı.

Bu hareketi iki defa daha, sonra üçüncü defa daha tekrarlayarak Thor kendisine bir şeyler anlatmaya çalıştığını anlayana kadar yaptı.

Daha sonra Lycoples arkasını döndü ve ufka doğru uçmaya başladı; kıyının, İmparatorluğun tam zıt istikametinde ve açık denizde gerisi geriye uçtu. Thor onun gidişini, kayboluşunu seyretti ve biliyordu. Sadece *biliyordu*.

Kendisini takip etmesini istiyordu.

Daha sonra birdenbire alelacele Thor tüm olan bitenin farkına vardı. Thor bunun ne anlama geldiğinden emindi, hem de hayatında şimdiye kadar hiç bu kadar emin olmamıştı. Gizem birdenbire tüm çıplaklığıyla ortaya çıkıvermişti.

Lycoples onu gerisi geriye Işık adasına yönlendirmeye çalışıyordu, çünkü orada onun için çok değerli biri bekliyordu.

Guwayne.

Thor bir an için kendinden nefret etti. Böyle bir zamanda bunu anlamayacak kadar nasıl aptal olabilirdi? Gemiyle giderlerken tüm bu süre zarfında Guwayne önlerindeydi, tam da gözünün önündeydi.

Thorgrin "Gemiyi döndürün!" diye komut verdi.

Hepsi çıldırmış gibisinden ona baktılar.

Erec "Delirdin mi?" diye seslendi."İmparatorluk önümüzde, arkamızda değil!"

Thor küpeşteye doğru gitti ve arkasına dönüp gülümsedi.

"Sen anlamazsın," diye cevap verdi. "Benim maceram arkamızda, önümüzde değil. Guwayne! O yaşıyor! Lycoples beni ona yönlendiriyor!"

Herkes arkasına dönüp baktı ve şok oldu.

Thor "O olmadan Gwendolyn' e dönemem," dedi. "Siz devam edin. Volusia'ya gidin ve onu bulun. Ona az zaman sonra peşinden bebeğimizle geleceğimi söyleyin. Şimdi gidin dostlar!"

Alistair ve Erec Thor’un gözlerindeki bakışı, kararlılığını bariz bir şekilde görmüşlerdi ve kafa sallayarak onayladılar. Gemileriyle o kadar yakın seyrediyorlardı ki Thor Erec’e uzanıp onun kolunu tutabilir, uzanıp kız kardeşine sarılabilirdi.

“Tekrar kavuşana kadar, kardeşim,” dedi Erec.

“Seni seviyorum, kardeşim,” dedi Alistair.

“Ben de seni,” diye yanıtladı Thor.

Thor iyice uzaklaşıp daha da açılana kadar, gemilerinin denizin çalkantısıyla ilerlemesini sağladı. Engel’in komut verdiği adamları gemiyi geriye döndürmek için yelkenleri fora ettiler, hepsi Lycoples’in izini takip etmek için sabırsızlanıyordu.

Thor arkasını dönüp yüzünü açık denize verdi; bu maceraya girişti̇ğinden beri ilk defa kendinden bu kadar emindi.

Ve bu defa hiçbir şey oğlunu geriye alana kadar onu durduramayacaktı… Kesinlikle hiçbir şey.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ragon Guwayne'i kucağına almış Işık Adası'nın uzak ucunda yerden yükselen uzun kristal çubuğa bakıyordu. on adım kadar yükseklikte, sivri uçları tarih öncesi bir şey gibi göğe erişiyordu ve Ragon gözünü dikmiş ona bakarken farklı renklerle ışıldıyordu.

Asus sütunu. Ragon'un kafası karışık olduğunda kafasını dağıttığı tek yerdi. Nadiren de olsa rüyası ne zaman onu yanıltsa buraya gelir ve onun ne olduğunu anlamak için bakardı. Kristale bakma imkânı kısıtlı olduğunu bildiğinden bu ayrıcalıklı hakkı çok da kullanmak istemiyordu hani. Fakat şimdiki bu zor anında bunu yapmaya mecbur hissediyordu.

Çaresizce bir anlam arayışı içinde, rüyasının onu neden yanılttığını, neler olduğunu anlamak için Ragon kristali inceledi. İçini kötü bir his sarıyordu ve bundan hiç hoşlanmıyordu.

Ragon gözlerini kapadı ve usulca mırıldandı, ruhun içine doğmasını bekledi.

Ookythroota, Ookythroota, Ookythroota…

O mırıldanırken Guwayne usulca ağladı, Ragon onu salladı ve daha da fazla ve yüksek sesle gözlerinin arasında aynı hissi duyana kadar mırıldanmaya devam etti.

Ragon gözlerini açıp kristal sütuna baktığında kristalin sarı, turuncu ve beyaz ışıldadığını gördü--en sonunda görüntü gözünün önüne geldi.

Ragon anlam veremediği bir kehanetin ortaya çıktığına şahit oldu. Kara kaplı bir dünya, cehennemin kapıları açılmış ve milyonlarca iblis yaratık dünyayı altüst ediyordu. Işık adasını, kendi adasını gördü ki bu ada hiçbir zaman istila edilememiş, yüzyıllardır yerli yerinde duran bu ada alevlere boğulmuştu. Kendisine bir zombi ordusu yaratığın saldırdığını görüyordu.

Ragon daha da öteye bakmak istedi, ama bunu yapmamak için kendini zorladı. İçini soğuk bir ürperti sararken iyi ki de yapmamıştı. Guwayne'i karanlıklar içinde kollarından tuttuğunu görmüştü. Guwayne şimdiye kadar hiç görmediği bir gücün ağında kaybolurken onu sımsıkı tutuyordu.

Ragon buna daha fazla dayanamazdı. Kendini öteye bakmaya zorladı, zorla nefes alıyor, kalbi çarpıyordu kollarında uzanan Guwayne'e dönüp baktı ve artık suskundu. Ragon ter içinde kalmıştı hayatının en dehşet verici görüntüsü olmasına rağmen bundan hiçbir şey anlamadı.

Ragon hızlıca sütundan uzaklaşıp adasını aşmaya başladı, koşuyor, büyücü adımları gibi daha uzun adımlar atıyor, her bir adım bir öncekinden daha büyük oluyordu; on adım, daha sonra yüz adım, ardından iki yüz adım çok iyi bildiği bu adayı ceylan gibi sekerek aşıyordu. Sonunda, sonunda diğer tarafa ulaştı.

Rüyasında gördüğü yerde karşı uçta durdu ve ufka bakarak göğe baktı. Kristalin kendine gösterdiği saldırıya uğrayacağı yer burasıydı.

Ragon ufukta beliren kara bulutlara bakıp bakıp durdu; henüz hiçbir şey görmüyordu. Olanların birer yanılsama olabileceğini düşündü. Hepsinden öte kendisi Ragon nasıl saldırıya uğrayabilirdi? Yeryüzündeki en güçlü çocuk Guwayne kendisinden zorla nasıl alınabilirdi? Hem kabul etmeliydi ki başına bir bela geliyordu.

Orada durdu ve gökyüzünü seyrederken kaderini düşünüyordu ve tüm korktuğu şeyler yavaş yavaş başına gelirken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Orada ufukta bir yoğun bir karaltı belirdi, bir şeytan ordusu ve başka tür yaratıklar havada uçuyor, adasına doğru yaklaşıyordu. Hemencecik bu işin kimin işi olduğunu anlamış ve arkasındaki karanlık iblis lordu bilmişti.

Alçaldıkça alçalıyorlardı ve bunun doğruluğunu hissedebiliyordu. Gördüğü kehanetler doğruydu. Adası yok edilecekti. Guwayne kendinden alınacaktı. Öldürülecekti. Dünya karanlığa gömülecekti. Ve yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Guwayne'i yakaladığı gibi onu sonsuza dek kaybetmeden önce biraz daha fazla sarılmak arzusuyla tüm gücüyle sımsıkı sarıldı. Fakat kader ağlarını örüyordu. Artık biliyordu ki ne kendi ne bir başkası bunu değiştiremeyecekti.

O gün, orada ölecekti; bundan emindi, ama savaşmadan buna boyun eğmeyecekti. Derin bir nefes aldı, Guwayne'i kendine yaklaştırdı, mızrağını kaldırdı… Sonra da çarpışmaya hazırlandı.

ARTIK MEVCUT!

ŞÖVALYELERİN MIZRAK DÖVÜŞÜ
(Felsefe Yüzüğü Serisi'nin 16. Kitabı)

"FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: entrika, karşı entrika, gizem, yiğit şövalyeler, kırık kalpler ile dolu çiçekli aşklar, aldatma ve ihanet. Sizi saatlerce eğlendirecek ve her yaştaki okuyucuyu memnun edecek. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir kitap."
--*Books and Movie Reviews*, Roberto Mattos

"Eğlenceli bir destan fantezisi."
--Kirkus Reviews

"Muhteşem bir şeylerin başlangıcı orada."
--San Francisco Book Review

"Aksiyon yüklü… Rice'ın yazımı sağlam ve öykü merak uyandırıcı."
--Publishers Weekly (*Kahramanların Görevi* ile ilgili olarak yorumu)

"Coşkulu bir fantezi… Genç ve destansı bir yetişkin serisinin henüz başlangıcı olmayı vaat ediyor."
--Midwest Book Review

"Hızlı ve kolay okunuyor… Neler olacağını görmek için okumak zorunda kalıyorsunuz ve yarıda bırakmak istemiyorsunuz."
—*FantasyOnline.net (Kahramanların Görevi* ile ilgili olarak yorumu*)*

ŞÖVALYELERİN MIZRAK DÖVÜŞÜ'nde Thorgrin ve kardeşleri denizde Guwayne'in izini sürerler ve onu Işık Adası'na kadar izlerler. Ancak yerle bir olmuş adaya ve ölmek üzere olan Ragon'a vardıklarında çok geç kalmış olabilirler.

Darius kendisini İmparatorluk başkentine ve gelmişi geçmiş en büyük arenaya getirilmiş halde bulur. Onu bir savaşçıya dönüştürecek ve imkânsızı başarmasını sağlayıp hayatta kalmasına yardım edecek gizemli bir adam tarafından eğitilir. Ancak başkent arenası Darius'un görmediği hiçbir şeye benzememektedir ve zorlu rakipleri onun bile yenemeyeceği kadar güçlü olabilir.

Gwendolyn Yamacın kraliyet sarayının ailevi ilişkilerine gömülür, çünkü Kral ve Kraliçe ondan bir iyilik isterler. Yamacın geleceğini değiştirebilecek sırları ortaya çıkarmak ve Thorgrin'le Guwayne'i kurtarabilecek bir göreve çıkan Gwen derinlere indikçe öğrendikleriyle şok geçirir.

Erec ve Alistair'in bağları nehirden yukarı yelek açıp, İmparatorluğun kalbine doğru gittikçe derinleşir; Volusia'yı bulup Gwendolyn'i kurtarmaya kararlıdırlar… Bu arada, Godfrey ve ekibi arkadaşlarının intikamını almaya niyetli bir biçimde Volusia'da karmaşa yaratırlar. Volusia ise istikrarsız banket dört bir yandan saldırıya uğradığında, İmparatorluğu yönetmenin ne anlama geldiğini anlar.

ŞÖVALYELERİN MIZRAK DÖVÜŞÜ sofistike dünya oluşumuyla ve özellikleriyle arkadaşlara ve aşıklara, rakiplere ve kur yapanlara, şövalyelere ve ejderhalara, entrikalara ve politik entrikalara, reşit olmaya, kırılan kalplere, aldatmacaya, hırsa ve ihanete dair destansı bir öykü. Şeref ve cesaretle, kaderle ve yazgıyla, büyücülükle ilgili bir öykü. Bizleri asla unutmayacağımız ve her yaşa ve cinsiyete hitap eden bir dünyaya götüren bir fantezi.

ŞÖVALYELERİN MIZRAK DÖVÜŞÜ

(Felsefe Yüzüğü Serisi'nin 16. Kitabı)

FELSEFE YÜZÜĞÜ serisini sesli kitap formatında Dinleyin!

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Morgan Rice Kitapları

TAÇLAR VE GÖRKEM

KÖLE, SAVAŞÇI, KRALİÇE (Book #1)

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER

EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. Kitap)

CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)

ONURUN BEDELİ (3. Kitap)

BİR KAHRAMANLIK OCAĞI (4. Kitap)

GÖLGELER DİYARI (5. Kitap)

CESURUN GECESİ (6. Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ

KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)

KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)

EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)

GURUR AĞLAYIŞI (4. Kitap)

ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)

KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)

KILIÇ AYİNİ (7. Kitap)

SİLAHLARIN TESLİMİ (8. Kitap)

BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. Kitap)

KALKAN DENİZİ (10. Kitap)

ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. Kitap)

ATEŞ ÜLKESİ (12. Kitap)

KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. Kitap)

KARDEŞLERİN YEMİNİ (14. Kitap)

ÖLÜLERİN DÜŞÜ (15. Kitap)

ŞOVALYELERİN MIZRAK DÖVÜŞÜ (16. Kitap)

SAVAŞIN ARMAĞANI (17. Kitap)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ

ARENA 1: KÖLETÜCCARLARI (1. Kitap)

ARENA 2 (2. Kitap)

VAMPİR GÜNLÜKLERİ

DÖNÜŞÜM (1. Kitap)

SEVİLMİŞ (2. Kitap)
ALDATILMIŞ (3. Kitap)
YAZGI (4. Kitap)
ARZULANMIŞ (5. Kitap)
NİŞANLI (6. Kitap)
YEMİNLİ (7. Kitap)
BULUNMUŞ (8. Kitap)
CANLANDIRILMIŞ (9. Kitap)
GÖMÜLMÜŞ (10. Kitap)
KADER (11. Kitap)
TAKINTII (12. Kitap)

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, USA Today'in 1 numaralı çok satan destansı on yedi Kitaplık FELSEFE YÜZÜĞÜ; on iki kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi 1 numaralı çok satan VAMPİR GÜNLÜKLERİ; 2 Kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; ve yeni destansı fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER Kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Morgan'ın Kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve çeviriler 25 dilde mevcuttur.

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir Kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!